

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2000/11 • 25 Mart 2000 • 5 DM

*Altında birleşilecek,
uğrunda savaşılabacak
bayrak!*

**Sınıfın, devrimin ve
sosyalizmin programı!**

İCİNDEKİLER

Partimizin programının yayını üzerine	3-4
Özelleştirme saldırısına karşı militan sınıf mücadelesini yükseltelim!	5-6
POAŞ'taki kolay başarı sermayeyi iştahlandırdı.	7
İEP'ten açıklama.	9
Newroz kutlamaları.	10-11
Sınıf hareketi.	12-14
Dr. Ahmet Tellioglu serbest bırakılsın .	15
TKİP Programı (Orta).	16-22
Zindanlar.	23-27
Emperyalist tekellerin "yeni düzen" masalları	28-29
Boeing grevi başarıyla sonuçlandı	30
Mücadele Postası	31

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete
Sayı: 2000/11 • 25 Mart 2000

Fiyatı: 5 DM.

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb1@turk.net
Web: http://www.kizilbayrak.com

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Karanfil Sok. No:17/17
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 419 18 32

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final ders. üstü CHP İl Başk.yanı No:108 KAYSERİ

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

**Gazetene sahip çık!
Abone ol! Abone bul!**

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 3 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 6 000 000 TL Yurt dışı 400 DM
Fatma ÜNSAL adına,
* Yapı Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.
* TL için: 0079219-2
* DM için: 3002991-8
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi
ektedir.
* İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
* DM için: 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım.

Kızıl Bayrak'tan...

Türkiye Proleter Devrimi'nin manifestosu
açımlandı...

Türkiye Komünist İşçi Partisi'nin, "komünizm heyulasını" ete-kemiğe büründüren, gözle görülür, elle tutulur kılan Parti Programı dostun düşmanın karşısında göndere çekilmiş bulunuyor. Komünistlerin ve devrime samimiyetle bağlı devrimcilerin sabırsızlıkla beklemiş olduğu Program'da; emperyalist-kapitalist sistem, bu sistemin içindeki toplumsal sınıf ve katmanlar, devrimin ve düzenin zaaf ve olanakları bilimsel sosyalizmin imbiğinden damıtılarak devrimin rotası çiziliyor.

* * *

Özelleştirme saldırısı artık imha savaşı boyutlarına varmıştır. POAŞ'tan sonra sıra TÜPRAŞ'ta. Bu kirli imha savaşı burjuvazi açısından hayati bir önem taşıyor. Öyle ki, böylesine iğrenç demagojik propagandalar eşliğinde yürütülen bu saldırıya karşı doğallığında TÜPRAŞ işçilerinden gelen tepki ve Petrol-İş'in aldığı "hiçbir TÜPRAŞ işçisi hisse senetlerinden almayacaktır" kararı karşısında burjuvazi paniğe düşmüş, eli kalem tutan hemen her burjuva ideologu tüm arsızlıklarıyla karalama kampanyası başlatmıştır. TÜPRAŞ işçisine ve sendikal örgütlülüğüne yönelik ve hakaret boyutlarına varan bu ideolojik saldırı aslında tüm Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinedir. Sözümona işçi sınıfı sermaye sınıfına bile bu sayede terfi edebilecektir. Utanmazlığın ve alçaklığın boyutları ancak bu kadar olabilir herhalde.

Ancak işçi sınıfı deneyimlerinden biliyor; saldırının kapsamını ve sonuçlarını da -İSDEMİR örneğinde olduğu gibi-, saldırıyı püskürtebileceği mücadele yöntemini de -SEKA örneğinde olduğu gibi-. Saldırı açıktır, mücadele yolu da. Burjuvazi işçi sınıfını açıktan kavgaya davet ediyor, sınıfın yapabileceği tek şey bu daveti kabul etmektir. Zira diğer yol teslimiyet içinde yıkıma uğramayı kabul etmektir ki, gündeme bile alınamaz.

* * *

Newroz bu yıl Kürt ulusal hareketinin merkezi

anlamında isyan olmaktan çıkarılmaya çalışıldı. Tüm illerdeki Newroz kutlamaları ya yasaklandı ya da ancak düzen sınırları içerisinde ve polis denetimde "izin verildi". Dahası "Newroz isyandır" pankartı açan bir grup mücadeleyle bağlarını koparmamış yurtsever, Adana'da HADEP yöneticilerinin provokasyonu neticesinde saldırıya uğradı. Bu olay aslında Newroz'un bu yılki özetinden başka bir şey değildi. Ve bu teslimiyete "rağmen" İstanbul'da Newroz yasaklandı. Aslında burada belirttiğimiz "rağmen" kelimesi Kürt ulusal hareketi önderliğinin tabana yaydığı yanılmalıdır sadece. Zira yine bu teslimiyete "rağmen" yakın dönemde Kürt halkının seçtiği üç belediye başkanı da hukuksuz bir şekilde gözaltına alınmışlardı. Aslında bu gelişmeler son derece olağandır, çünkü: **Teslimiyet özgürleştirmez!** Bu çok anlaşılır gerçeği Kürt halkı da bir an önce bilince çıkarmalı ve teslimiyetçi önderliği aşarak mücadeleyi sürdürmekte kararlı devrimcilerle birleşerek savaştırmalı ve özgürleşmelidir. Newroz işte ancak o zaman yeniden isyan ve özgürlüğün ateşi olacaktır.

* * *

Kapitalist barbarlık içinde çöküş, emekçilerin alınterinin özelleştirmeler yoluyla sermayeye peşkeş çekilmesi şeklinde ivmelenirken, kapitalizmin dışına çıkmayan yollar hızla bu çöküşün ortasına doğru kıvrılıyor. Ömrünü biraz daha uzatmak adına bu çöküşün ortasına önden işçi sınıfını iten sermaye bunu kâh ekonomik, kâh ideolojik, kâh fiziksel şiddet yoluyla yerine getiriyor. Ancak işçi sınıfı cephesinden artık bu şiddetlenen yıkım savaşına karşı mücadele etmeden hayatta kalma şansı kalmamaktadır. Yani teslimiyet yalnızca ölüme razı olmak anlamına gelecektir. Buna karşı ise sınıf, mücadelenin ateşini harlamaya hazır görünüyor.

Evet, artık işçi sınıfının mücadelede kendine rehber edinebileceği bir manifestosu var. İşçi sınıfı kapitalist barbarlığa karşı bu mücadelesini Program'ına bağlı kalarak zafere taşıyabilecektir.

kitapçılarda...

"Dünya gerçekten çok küçülmüş bulunuyor. Yüzyılın başında, dünyanın henüz büyük görüldüğü, iletişim ve ulaşımın bugünkü düzeyde olmadığı, halklar arası ilişkilerin bu derece yakınlaşmadığı bir dönemde, marksistlerin dünya olaylarını çok büyük bir dikkatle izledikleri ve değerlendirdikleri görüyoruz. ... Bu marksistler payına 19. yüzyıldan itibaren ticaretin uluslararasılaşması, dünya pazarının oluşması, kapitalist ilişkiler sayesinde halkların ve ülkelerin kaderlerinin giderek birbirine bağlanması zeminini üzerinde ortaya çıkan bir davranış tarzı..."

"Dünyanın küçüldüğü, ülkeler arası ilişkilerin yüz yıl öncekiyle, elli yıl öncekiyle kıyaslanamayacak kadar iç içeliğe kazandığı, halkların kaderlerinin her zamankinden çok birbirine bağlandığı, dahası dünyanın emperyalist efendilerinin ulaşım ve iletişim alanındaki dev gelişmelerin imkanlarıyla dünyayı gündelik olarak kontrol etmeye başladıkları bir evrede, artık şu veya bu ülkede, şu veya bu bölgedeki olaylara doğrudan polistlik yapmayı kendilerine meşru bir hak olarak görebildikleri bir evrede, dünya olaylarına ilgisizlik olacak şey değil..."

"Kendine müdahale edecek kuvvetler hakkında, halkların buna karşı direnme gücü, biçimleri, olanakları hakkında, çeşitli ülkelerdeki devrimci mücadeleler hakkında bir fikri olmayan, bınları değerlendirmeyen ve bunları kendi devrimin açısından hesaba katmayanların devrimci hedefinin bir cüdlüyeti olmaz..."

Uluslararası Durum Üzerine Değerlendirmeler

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri
Uluslararası Durum Üzerine
Değerlendirmeler

ISBN 975-7271-25-X
9 789757 271253

Fiyat: 2 000 000 TL. (KDV dahil)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

EKSEN YAYINCILIK

Partimizin programının yayını üzerine...

Dostun düşmanın önünde yükseklere çekilmiş bayrak!

(Bu metin **TKİP** Merkez Yayın Organı **Ekim**'in Mart 2000 tarihli 213. sayısının başyazısıdır.)

Partimizin Kuruluş Kongresi'nin ön hazırlık süreci, önemli bir bölümüyle, parti programı üzerine tartışmalara konu oldu. Bu tartışmalara paralel olarak ve bu sayede ulaşılmış açıklıklar da esas alınarak, *Parti Programı Taslağı* kaleme alındı. Resmi açılış öncesinde tüm delegeler program üzerine ön hazırlık tartışma tutanaklarının bir bölümünü inceleme olanağı buldular. Bunun da sağladığı kolaylıkla, parti programı sorunu genel yönleriyle derli toplu olarak bu kez kongrede tartışıldı. Ardından *Parti Programı Taslağı* sunuldu ve kongrenin resmi oturumlarına geçildi.

Açılış konuşmasının ardından ilk gündem program sorunuydu. Tartışmalar doğal olarak *Program Taslağı* üzerinden yürütüldü. Buna günler süren oturumlar ayrıldı. *Program Taslağı*, gerek genel yapısı yönünden, gerekse tek tek maddeler üzerinden, ayrıntılara inen kapsamlı tartışmalara konu oldu. Bu tartışmaların *Program Taslağı*'nin genel yapısına ilişkin ilk iki bölümünü bu sayımızda kamuoyuna sunuyoruz. Tartışmaların tamamı ise çok geçmeden kitap halinde ayrıca yayınlanacaktır.

Program Taslağı üzerine ne tür tartışmaların yürütüldüğünü ve bunun TKİP Programı'nın biçimlenmesini nasıl etkilediğini görebilmek için bu tartışmaların kayıtlarını mutlaka incelemek gerekmektedir. Bunu partimizin programına ilgi gösteren herkese önemle öneriyoruz. (*Program Taslağı*'ni *Sunuş Konuşması* ve ekleriyle birlikte *Program Taslağı*, **Ekim**'in 212. sayısında yayınlanmış bulunmaktadır.)

Bugüne kadar kamuoyuna sunulan program tartışmaları (ki şu ana kadar toplam tartışmaların henüz ancak yaklaşık yarısı yayınlanabilmiştir), partimizin Kuruluş Kongresi sürecinin program sorununa hak ettiği önemi fazlasıyla verdiğini, konu üzerine çok kapsamlı tartışmalar yürüttüğünü yeterli açıklıkta göstermektedir. Bu kapsamlı tartışmaların, yanısıra bizzat *Program Taslağı* üzerine yapılmış tartışmaların ışığında, parti programına kesin biçimini vermek, başından itibaren kongreyi izleyecek ayların sorunu olarak görülüyordu. Eski Merkez Komitesi'nin yanısıra kongre ön hazırlıklarının yürüten delege bileşimi de bu görüşteydi. Bu sayımızda yayınlamış bulunduğumuz karar önergesi (ki daha önce "*Parti Tüzüğü Üzerine*" derlemesi içinde yayınlanmıştı, s.157-160), bir çekimser oy dışında, bu konuda kongrede de tam bir görüş birliği olduğunu göstermektedir. Gerek

ön süreçte gerekse kongrede yapılmış tartışmaların kapsamı ve zenginliği, bunun neden tercih edildiği konusunda da kendiliğinden bir fikir vermektedir. Bu kapsamlı materyali incelemek, irdelemek ve bunun ışığında programa kesin biçimini vermek, amaca en uygun davranıştı. Bu konu program üzerine yayınlanmış bulunan tartışmalarda da yeterli açıklıkta gerekçelendirilmiş bulunmaktadır.

Bununla birlikte, parti programını yayına hazırlama süresinin kongreyi izleyecek 3 ya da 4 ayı geçmeyeceği, en geç Mart '99 tarihinde parti programının yayınlanacağı umuluyordu. Aradaki sürede program sorunu üzerine tartışmaların ilk bölümleri yayınlanacağı için de herhangi bir boşluk hissedilmeyecekti. Dahası, yayınlanacak bu tartışmaların, programın yapısı, yöntemi ve teorik arka planı konusunda önden açık bir fikir vereceği, böylece programın tam olarak anlaşılıp değerlendirilmesini kolaylaştıracağı düşünülüyordu.

Fakat olaylar umduğumuz gibi seyretmedi ve partimizin programı planlanandan bir sene sonra bugün ancak yayınlanabiliyor. Kongreyi izleyen dönem içerisinde partinin yediği darbeler ve karşı karşıya kaldığı sorunlar, bu sorunların üstesinden gelme çabası, kongre materyalinin kamuoyuna sunulmasını önemli ölçüde etkiledi. Bu, planlanandan farklı bir süreç ortaya çıkardı. Bu arada parti programının yayına hazırlanması, belirsiz bir süre için neredeyse tümüyle bir yana bırakıldı. 2000'li yıllara parti programı ile girmek arzusu çerçevesinde, parti programının yayına hazırlanması sorunu ancak partinin kuruluş yıldönümünde yeniden gündeme gelebildi. Fakat bunun sanılandan da zor ve zaman alan bir iş olduğu uygulamada görüldü. Partimizin programı yeniden, planlandığı gibi 2000'li

yıllara girişte değil, birkaç aylık ek gecikme ile ancak şimdi yayınlanabiliyor. Bu beraberinde **Ekim**'in yayınında da sorunlar yarattı. 2000'li yılların ilk sayısını parti programının yayınına ayırmak arzusu, **Ekim**'in düzenli yayınına birkaç sayı geciktirdi. (Bu bizi Ocak-Şubat sayısını zorunlu olarak birlikte hazırlamaya yöneltti. Nisan sayısından itibaren **Ekim**'in yayınının normal düzenine oturacağını bu vesileyle duyurmak istiyoruz.)

Programımızı planlanandan bir yıl sonra ancak yayınlatabilmek bir sorun olmakla birlikte, bunu fazla abartmıyoruz. Biz devrimci bir partiyiz ve mücadelenin ateş hattındayız. Azgın bir faşist polis rejiminde hesapta olmayan pek çok şeyle her an karşılaşabiliriz ve bu planladığımız birçok şeyi aksatabilir ya da tümünden boşa çıkartabilir. Önemli olan, tüm bunlara rağmen kararlılıkla ve tereddütsüzce yolu yürüyebilmektir. Partimizin bu açıdan daha

★ EKİM

**Bütün Ülkelerin
Proleterleri, Birleşin!**

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı:212 Ocak-Şubat '00

**Altında birleşilecek, uğrunda
savaşılacak bayrak!**
**Sınıfın, devrimin ve sosyalizmin
programı!**

TKİP Programı

şimdiden ortaya koyduğu pratik, bu kritik önemdeki noktada sağlam bir konuma, bilince ve ruha sahip olduğunu yeterli açıklıkta göstermiştir. Ve kuşkusuz bu güç, tam da şimdi dostun-düşmanın önünde göndere çektiğimiz programımızdan, bu programı ortaya çıkaran ideolojik ve pratik birikimden ayrı değildir.

Emekçilere ve devrimcilere karşı bir sorumluluk olarak gördüğümüz bu açıklamalara şunu da eklemek istiyoruz. Parti programımızın kesinleşmiş biçimini bir hayli gecikerek yayınlıyor olsak bile, bu programın yöntemine, yapısına, teorik temeline, çeşitli bölümlerine, stratejik ve taktik yönlerine ilişkin zengin tartışmaları partimizin Kuruluş Kongresi'nden itibaren yayınlıyor olmanın rahatlığı içindeyiz. Bu tartışmalar, programımızın yöntemini ve yapısını, özünü ve içeriğini, devrimci temellerini ve ruhunu fazlasıyla ortaya koymaktadır. Şimdi peşpeşe kitaplaştırılan ve Türkiye'nin tüm devrimcilerinin incelemesine sunulan bu kapsamlı, çok yönlü ve zengin tartışmalar, aynı zamanda programımızın ayrıntılara ve derine inen bir önden gerekçelendirilmesinden başka bir şey değildir ve programımız hakkında yeterli bir fikri çoktan vermiş olmalıdır.

Bu zengin materyal açıkça göstermektedir ki, bu topraklarda marksist-leninist temellere dayalı bir devrimci parti programı sorunu ilk kez olarak bu denli ciddi, kapsamlı ve titizce ele alınmış, yoğun bir kolektif emek konusu olabilmıştır. Bunu bir rastlantı saymıyoruz. Siyasal mücadele sahnesine çıktığımızdan beri, Türkiye'de işçi sınıfı adına ortaya çıkan, gerçekte ise burjuva ve küçük-burjuva sosyalizminin değişik versiyonlarını temsil eden akımların sol harekete damgasını vurduğu dönemlerin dönülmez bir biçimde kapandığını, hep vurgulayageldik. Partimiz proletarya sosyalizminin egemen olacağı yeni dönemin temsilcisidir. Bu nedenle programının da böyle titiz ve yoğun bir emek konusu olması rastlantı değildir. Bunu yalnızca sağlam sınıf bilincinin değil, sınıf ciddiyetinin de bir göstergesi sayıyoruz. Partimiz aynı titizliği parti tüzüğü konusunda da göstermiştir.

Partimizin programı bugün artık ilan edilmiş, Engels'in ünlü ifadesiyle, dostun-düşmanın gözleri önünde yükseklerle bir bayrak olarak çekilmiştir. Artık dost-düşman herkes, partimizin hangi konumda bulunduğunu, hangi amaçlar ve hedefler uğruna mücadele ettiğini, bu mücadelenin yol ve yöntemlerini nasıl ele aldığını, programımız üzerinden daha açık ve kesin bir biçimde görebilir. Partimiz hakkında, pratiğimizin yanı sıra, buradan da giderek yeterli açıklıkta bir fikir edinebilir.

Her bir maddesini işçilerin ve emekçilerin anlayabileceği bir tarzda genişçe gerekçelendirmek bundan sonrasının temel bir ihtiyacı ve görevi olsa bile, daha önce de hatırlattığımız gibi, programımız gerçekte önden fazlasıyla gerekçelendirilmiştir. Sınıf bilincine sahip işçiler ile asgari bir teorik-

politik bakış açısı olan devrimci kadrolar, kongremizin program üzerine tartışmalarından giderek programımız hakkında her türlü açıklığa kolaylıkla ulaşabilirler. Bu nedenle, parti programımızın yöntemi, yapısı, bilimsel temelleri, tarihsel ve politik önemi hakkında burada yinelemeler gereksizdir. Bu konuda söylenmesi gereken her şey kongre ön sürecinde ve kongrede fazlasıyla, yeterli toklukta ve açıklıkta söylenmiştir.

Bütün bunlardan dolayı, biz burada kendimizi daha çok teknik nitelikte birkaç açıklamayla sınırlayacağız. *Program Taslağı*'nda yer almayan, fakat *Program Taslağı*'nın ekleri olarak kongreye sunulan "Teorik bölüme ekler", "Tarım ve köylü sorunu" ve "Ulusal sorun", kongredeki baskın eğilime uygun olarak, program metni içine alındı. Kuşkusuz taslak ekleri biçimiyle fazlasıyla geniş olan bu bölümler, özlü ve kısa programatik pasajlara dönüştürülerek bu yapıldı.

Yine kongredeki egemen eğilime uygun olarak, "Acil Demokratik ve Sosyal İstemler" bölümü hazırlandı. Zaman sıkışıklığından dolayı *Program Taslağı*'nda yer almayan bu alt bölüm, parti programı üzerine ön hazırlık tartışmalarında çok ayrıntılı olarak gerekçelendirildiği gibi, program yapısının zorunlu bir ögesi olarak ele alınmaktaydı. (Bkz. *Parti Programı Üzerine/1-Program Yöntemi ve Yapısı*, III. ve V. bölümler.)

Sosyalizm deneyimleri üzerine bir bölümün programda yer alıp almaması, alacaksa eğer bunun nasıl olması gerektiği üzerine kongre tartışmalarında yeterli bir açıklığa ulaşılamamıştı. Sonuçta buna bulunan çözüm iki yönlüydü. İlk, sosyalizmin ve dünya komünist hareketinin tarihi dersleri olabildiğince programın toplamına yedirilecekti. Yanısıra, kaleme alınacak nispeten uzun bir "Giriş"te, 20. yüzyılın bilançosunun sunuluşu içerisinde, en temel noktalar mümkün mertebe formüle edilecekti. Programı yayına hazırlama sürecinde, "Giriş" bölümünde bunu yapmaya kalkmanın, daha çok bir sunuştan ibaret olması gereken bu bölümün mantığına uygun düşmediği, ortaya "giriş" kavramıyla bağdaşmayan bir hantallık çıkaracağı görüldü. Bunun üzerine bu konunun programın teorik bölümünün alt ögesi olarak ele alınması yoluna gidildi.

Ve son olarak *Program Taslağı*'na "Stratejik ve Taktik İlkeler" başlıklı bölüm eklendi. Tartışmalarda çokça üzerinde durulan, sapmalar, kurulu düzene karşı mücadele eden akımlarla ilişkiler vb. sorunlara da bu bölümde yer verilmiş oldu.

Son bir nokta, programın hacmiyle ilgili. Program ön

tartışmaları boyunca, Engels'in ve Lenin'in bu konudaki görüş ve uyarılarına uygun olarak, mümkün mertebe kısa ve özlü bir program üzerinde görüş birliğine varılmıştı. Bu yöntemsel yaklaşıma uygun olarak hareket edilmesine rağmen, *Program Taslağı* beklenenden uzun bir metin olarak ortaya çıktı. Bunun nedenleri, 212. sayıda yayınladığımız "Program Taslağı'nın Sunuş Konuşması" ile tutanaklarını bu sayıda sunduğumuz *Program Taslağı* üzerine başlangıç tartışmalarında ele alındı. Programın hacmi üzerine soyut bir tartışmanın yapılamayacağı, önemli olanın programda hiçbir fazlalığın yer almaması olduğu, bu kurala riayet edilmek koşuluyla program hacminin sorun oluşturmayacağı üzerine görüş birliğine varıldı. Partimizin bugün ilan edilmiş bulunan programı ilk bakışta biraz hacimli görünse de, programın hiçbir gereksiz bölüm, cümle ya da sözcük içermemesi, ifadelerin mümkün olduğunca anlaşılır, açık ve kesin olması, tekrarlardan kaçınılması gerektiği kuralına mümkün mertebe uygun davranıldığı vurgulamak istiyoruz. Bu açıdan bakıldığında, programımız gereğince kısa ve özeldir.

Gösterdiğimiz titizliğin ve harcadığımız emeğin de verdiği bir rahatlık ve toklukla şunu ifade etmek istiyoruz: Partimizin programı Türkiye işçi sınıfı hareketi ve Türkiye sol hareketi tarihinde gerçek bir dönüm noktasını işaretlemektedir. Türkiye'nin devrimci sosyalist geleceğine bu program ekseninde yürünecektir. Programımız, partimizin granitten temeli olmakla kalmayacak, proletarya devrimi ve sosyalizm davasına samimiyetle inanan tüm devrimcilerin de er ya da geç etrafında birleşecekleri bir platform olacaktır.

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı:213 Mart '00

**Bütün Ülkelerin
Proleterleri, Birleşin!**

Parti programımızın yayını üzerine...

Dostun düşmanın önünde yükseklere çekilmiş bayrak!

Partimizin Kuruluş Kongresi'nin ön hazırlık süreci, önemli bir bölümüyle, parti programı üzerine tartışmalara konu oldu. Bu tartışmalara paralel olarak ve bu sayede ulaşılmış açıklıklar da esas alınarak, *Parti Programı Taslağı* kaleme alındı. Resmi açılış öncesinde tüm delegeler program üzerine ön hazırlık tartışma tutanaklarının bir bölümünü inceleme olanağı buldular. Bunun da sağladığı kolaylıkla, parti programı sorunu genel yönleriyle derli toplu olarak bu kez kongrede tartışıldı. Ardından *Parti Programı Taslağı* sunuldu ve kongrenin resmi oturumlarına geçildi.

Açılış konuşmasının ardından ilk gündem program sorunu oldu. Tartışmalar doğal olarak *Program Taslağı* üzerinden yürütüldü. Buna günler süren oturumlar ayrıldı. *Program Taslağı*, gerek genel yapısı yönünden, gerekse tek tek maddeler üzerinden, ayrıntılara inen kapsamlı tartışmalara konu oldu. Bu tartışmaların *Program Taslağı*'nın genel yapısına ilişkin ilk iki bölümünü bu sayımızda kamuoyuna sunuyoruz. Tartışmaların tamamı ise çok geçmeden kitap halinde ayrıca yayınlanacaktır.

Program Taslağı üzerine ne tür tartışmaların yürütüldüğünü ve bunun TKİP Programı'nın biçimlenmesini nasıl etkilediğini görebilmek için bu tartışmaların kayıtlarını mutlaka incelemek gerekmektedir.

Bunu partimizin programına ilgi gösteren herkese önemle öneriyoruz. (*Program Taslağı*'nın *Sunuş Konuşması* ve ekleriyle birlikte *Program Taslağı*, *Ekim*'in 212. sayısında yayınlanmış bulunmaktadır.)

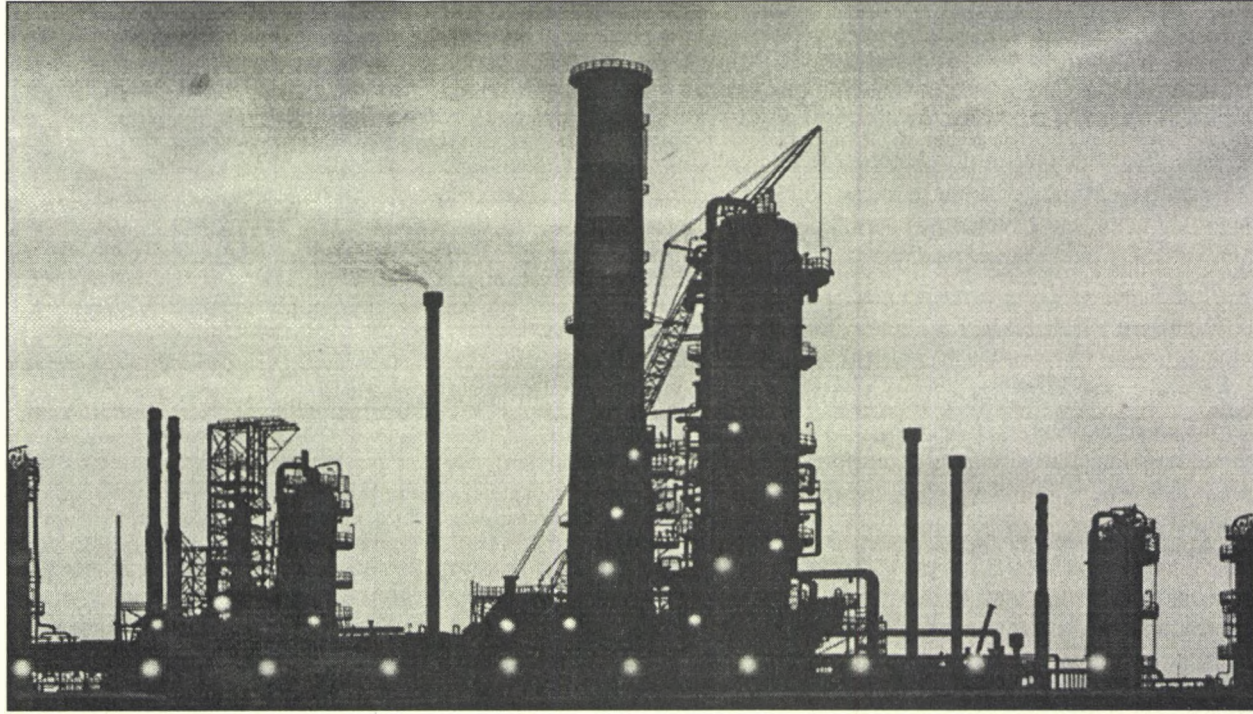
Bugüne kadar kamuoyuna sunulan program tartışmaları (ki şu ana kadar toplam tartışmaların henüz ancak yaklaşık yarısı yayınlanabilmiştir), partimizin Kuruluş Kongresi sürecinin program sorununa hak ettiği önemi fazlasıyla verdiğini, konu üzerine çok kapsamlı tartışmalar yürüttüğünü yeterli açıklıkta göstermektedir. Bu kapsamlı tartışmaların, yanısıra bizzat *Program Taslağı* üzerine yapılmış tartışmaların ışığında, parti programına kesin biçimini vermek, başından itibaren kongreyi izleyecek ayların sorunu olarak görülmüyordu. Eski Merkez Komitesi'nin yanısıra kongre ön hazırlıklarını yürüten delege bileşimi de bu görüşteydi. Bu sayımızda yayınlanmış olduğumuz karar önergesi (ki daha önce "Parti Tüzüğü Üzerine" derlemesi içinde yayınlanmıştı, s.157-160), bir çekimser oy dışında, bu konuda kongrede de tam bir görüş birliği olduğunu göstermektedir. Gerek ön süreçte gerekse kongrede yapılmış tartışmaların kapsamı ve zenginliği, bunun neden tercih edildiği konusunda da kendiliğinden bir fikir vermektedir. Bu kapsamlı materyali incelemek, irdelemek ve bunu ışığında programa kesin biçimini

Özelleştirme saldırısına karşı militan sınıf mücadelesini yükseltelim!

Sınıf açısından en ileri eylem için ileri bir bilinç gerekliliği genel bir doğrudur. Daha özel dönemlere ve durumlara bakıldığında, en ileri eylem biçimini havata geçiren kesimlerin görece daha geri olması, yukarıdaki olguyla çelişmediği gibi anlaşılmas da değildir. Yatağan ve Soma işçileri PETKİM ya da TÜPRAŞ işçilerine göre daha geri bir bilinç düzeyinde olabilirler, ama sınıfsal tutum alma ve mücadeleye atılma konusunda daha gözü pek davranabildikleri de somutta ortaya çıkabildi. Böyle bir durumda, özelleştirme konusunda asgari bir bilince sahip olan PETKİM, TÜPRAŞ gibi işletmelerdeki işçilerin ihtiyacı Yatağan deneyimini ileriye taşımaktır. (Yatağan deneyimi pratikte zaten Aliğa işçilerinin eyleminde yeniden canlandırıldı.) Propaganda ya da daha genel olarak çalışma bu eksen tutabildiği ölçüde, bir karşılık bulabilecektir. İşçi sınıfının kendiliğinden geliştirdiği ileri eylemlerin övgüsünün ötesine geçilebileceği ver de burasıdır: İleri tutumu öne çıkarmak, tekil ve yerel olanı genelleştirmek.

Sermayenin işçi sınıfına karşı uluslararası düzeyde yürüttüğü en önemli saldırılardan biri hiç kuşkusuz özelleştirme saldırısıdır. '80'lerin başında yürürlüğe konulan özelleştirme programı esas olarak '90'ların başından itibaren hız kazandı. Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun '89 çöküşünden güç alan emperyalistler, "küreselleşme" argümanını bayrak edinerek, işçi ve emekçilerin zorlu mücadelelerle elde ettikleri kazanımlara göz diktiler. Düne kadar sosyalizmin kazanımlarının basıncıyla ve işçi sınıfının verdiği tarihsel mücadelelerle elde edilen bir dizi hakkı tırpanlamaya başladılar. "Sosyal devlet", "refah toplumu" uygulamalarını rafa kaldırdılar. Bu uygulamaların ideolojik kılıfı da hazırды: Devlet işletmelerinin verimsizliği, devletin piyasaya müdahalesinin yarattığı hantallık, vb... Pozitif planda ise "sermaye tabana yayılacak", "verimlilik artacak", "bolluk artacak" iddiaları propaganda edildi. Fakat ne hikmetse, emperyalist efendiler özelleştirme ile başlattıkları saldırıları kendi ülkelerinden önce bağımlı kapitalist ülkelerde hayata geçirmeyi uygun gördüler. Kendileri daha ihtiyatlı bir özelleştirme programı izlerken, bağımlı ülkelere kredi vermek için daha hızlı ve kapsamlı bir özelleştirme programı şart koşular.

Başlangıçta kamu kesiminde istihdam edilen işçileri hedef aldığı söylenen saldırılar, çok geçmeden sınıfın

ve emekçi kesimlerin tümünü etkileyecek biçimde yaygınlaştırıldı. Tensikatlar, düşük ücret politikası, sendikasılaştırma, emeklilik ve sigorta haklarının gaspı, saldırının merkezindeki kamu işçilerinden başlayarak sınıfın tümüne özelleştirmenin dayatıldığı bir faturaya dönüştü. Öte taraftan, eğitimin ve sağlığın, paralı hale getirilmesiyle, ücretli kesimlerin tamamını kapsamına aldı. Sonuçta bir avuç emperyalist tekel ile onların işbirlikçileri dışında kalan geniş bir kesim, özelleştirme saldırısından şu ya da bu düzeyde paylarını aldılar. Buna rağmen, özelleştirme karşısında verilen mücadele gerek nicelik gerekse nitelik olarak şimdiye kadar istenilen bir düzeye sıçrayamamış bir durumdadır. İşçi sınıfı çeşitli ülkelerde (Arjantin, G. Kore, kısmen İngiltere, vb.) zaman zaman militan bir mücadele pratiği ortaya koysa da, henüz saldırılar genel olarak göğüslenememiş değil.

Saldırıların karşı gerekli yanıt neden verilemiyor?

Peki neden? Bu kaçınılmaz bir sonuç mudur? Hayır demek yetmiyorsa eğer, nedenlerine inmek ve bu tablo işçi sınıfı aleyhine daha da derinleşmeden gerekli müdahaleleri yapmak gerekmektedir. Komünistlerin beş yıl önce özelleştirme saldırısının karşılanamamasının yaratacağı sonuçlara çektiği dikkatin altı bugün daha kalın biçimde çizilmelidir. Zira, yukarıda bahsi geçen sonucun oluşmasında, birazdan değineceğimiz başka şeylerin yanısıra, özelleştirmeleri yerli yerine oturtamamanın payı büyüktür.

"İşçi sınıfı şimdi tarihi bir saldırı ile karşı karşıya kalmıştır. Bu saldırı karşısında gerekli direnişi gösteremez ve onu püskürtmezse eğer, bu, işçi sınıfı hareketine ancak 12 Eylül'le kıyaslanabilir bir darbe olacaktır. Bu nedenle sermayenin bu büyük saldırısına direnmek, onu geri püskürtmek, giderek bir karşı saldırı örgütlemek, işçi sınıfı için bugün bir yaşamsal zorunluluktur. İşçi sınıfı, eğer bu yeni ve toplu saldırıya göğüs geremezse, bunu izleyecek yeni saldırılar peş peşe gelecek, sermaye işçi sınıfına tam anlamıyla köleliği dayatacaktır." (Dünyada ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı, Eksen Yayıncılık, s.10, Subat '95)

Özelleştirmeye karşı ideolojik bir açıklığa sahip olmamak, işçi sınıfının ortaya koyduğu mücadeleyi ileriye taşıyacak net bir politik platform sunamamak ya da bu açıklığı ve platformu sınıfa mal edecek güçten yoksun olmak, halihazırda işçi sınıfı aleyhine işleyen saldırıların tahripkar biçimde sürmesinin temel belirleyenleri durumundadır. Toplamında ve dünya ölçeğinde işçi sınıfı bu saldırılara devrimci bir sınıf önderliğinden yoksun olarak maruz kalmaktadır. Mücadeleci sendikaların ve sendikal çizginin giderek erozyona uğradığı bir dönemde ve koşullarda işçi sınıfının, burjuvazinin ideolojik saldırılarına ve sendikal ihanetlere rağmen, yine de az-çok mücadeleci eğilim ve tepkisini ortaya koyması önemlidir. Önemlidir, zira işçi sınıfı özelleştirmeye karşı, ekonomist-sendikalist ve reformistlerin dışında, ihtiyaçlarına yanıt verecek bir mücadele platformuna sahip olmaksızın bunu ortaya koymaya devam etmektedir. Mücadelenin yönünü saptıran, onu güçten düşüren bu platform halihazırda sınıf üzerinde etkili olan bir platformdur. Bu pespaye platform karşısında tek alternatif, işçi sınıfının devrimci programından ve mücadele pratiğinden süzölmüş bir platformdur. Bu sınıfın karşısında bir tercih değil, zorunluluk olarak duran bir platform olduğu için, komünistler özelleştirme saldırısını püskürtme mücadelesine yoğun bir şekilde kilitlenmelidirler. Onun kapsamlı ihtiyaçlarını karşılamak için seferber olmalıdırlar. Sınıfın mücadele isteğini açığa çıkaracak, onu ileriye taşıyacak taktik sorunlar üzerinde yoğunlaşmalı, sınıf dışı akımlara ve sınıf içindeki gericiyle karşı amansız bir mücadele yürütmelidirler.

Reformistlerin ve sendika bürokrasisinin burjuva platformu

Kaba bir halkçı ve ulusalcı söylemle ekonomist ve uzlaşmacı bir mücadele çizgisi reformist-sendikalist platformun temel siyasal dokusunu oluşturuyor. Bu siyasal dokunun pratikteki karşılığı ise, özelleştirmelere karşı masa başında kurulan "muhalefet platformları" ile mitingli, bol basın açıklamalı sözde ihtar eylemleridir.

Tabandan bir basınç gelmedikçe alanlara çıkma ihtiyacı bile görmeyen bu anlayışlar, herşeyden önce özelleştirmeye karşı gerçek bir mücadele programına

ve anlayışına sahip değildirler. (ÖDP ve onun sendikal uzantıları ise, geline yerde özelleştirmelere karşı olup olmama konusunda bile henüz karar vermiş değiller.) Önerdikleri çözüm, gerçekçi olmak adına düzen sınırlarını zorlamadığı için, alışlagelen demokratik bir toplumsal muhalefete tekabül etmektedir. Bu nedenle sözümona düzen adına ara çözümler üretirler (özelleştirme değil özerkleştirme, KİT'ler işçilere satılsın slogan ve önerilerinde olduğu gibi). İşçi sınıfının bu saldırıları püskürtebileceği konusunda en ufak bir umut taşımadıkları için, mücadele eden, işgale direnişe giden işçileri atlayarak, her kesimden duyarlı kesimleri mücadeleye (daha doğrusu muhalefet etmeye) çağırırlar. İşçi sınıfının merkezinde olduğu bir mücadele olmaksızın sözkonusu güçsüzlük ve dağınıklığın süreceği, bu tür çağrılar karşılıksız kalmaya mahkum olduğu gerçeğini yaşanan tecrübeler öğretmediyse, başka ne öğretebilir ki?

Yine aynı yüzüzlükle, özelleştirmelere karşı talan edilen ulusal çıkarlar, yıkıma uğratılan işçilerin çıkarlarının önüne çıkarılır, söylemde emperyalizme veryansın edilir. Tabii sermayenin gerici iktidarına fazla dokunulmadan. Teorik planda, özelleştirmelerin emperyalizmin "ulusal devlet"lere karşı bir sömürü politikası olduğunu söyleyen bazıları ise, ulusal devletin savunulmasını işçi sınıfının yegane kurtuluş yolu olarak önerirler. İster istemez bu anlayışla burjuvazinin ulusal çıkarları temsil eden ordu da özelleştirme karşıtı platformda pekala yerlerini alabilirler. Teorik olarak bunun mümkün olmaması bir yana, sınıf mücadelesi pratiğinde böyle bir platformu doğurabilecek ve doğrulayabilecek tek bir örneğin olmaması onlar için hiç önemli değil. Sınıfı oyalasınlar, bilincini bulandırınlar, mücadelesini kırsınlar, önemli olan bu. "KİT'ler halkındır, satılamaz!" sloganı ile, KİT'lerin devletin elinde kalmasının bir çözüm olduğu bilinçli bir şekilde kitlelere mal edilmeye çalışılır. Ya da KİT'lerin emperyalist tekeller yerine yerli haydutlara satılmış olmasını ulusal bağımsızlığa bir nişane sayarlar. Yeter ki işçi sınıfı, ulusal bağımsızlığı boğazlayanların bizzat işbirlikçi uşaklar ve onun devleti olduğunu anlamasın, mücadelesini bu işbirlikçilere ve onların iktidarlarına daha bir bilinçle ve hınçla yöneltmesin.

Kuşkusuz bu işi daha "namuslu"ca, daha inceltilmiş biçimde yapanlar da var. Bunlar da orta kademe sendika bürokratları üzerinden sendika bürokrasisine göz kırpan sınıf içindeki özelleştirme muhalifleri. Eninde sonunda aynı platformu paylaşanların çözümü de ortak oluyor: "Demokratik devlet!" KİT'lerin özel sektöre ve hele de emperyalistlere peşkeş çekilmesinin güvencesi olan bu formüle "Halkçı Bütçe" de eklendi mi, işçi sınıfına dört dörtlük bir kurtuluş formülü bulunmuş oluyor. Gerisi, bunu yine hedefe uygun biçimde gayet "demokratik" mücadele yöntemleriyle hayata geçirmek. İktisadi ve sendikal mücadele hedef ve talepleri ekseninde, orta kademe sendika bürokratları önderliğinde işçi sınıfı özelleştirme de dahil tüm saldırılara böylece göğüs gerebilecek.

Bunlara, içeriğini kendilerince sosyalizan bir tarzda doldurmaya çalıştıkları "kamulaştırma" söylemini kullanarak farklı bir yerde durduklarını sananları da eklemek gerek. "Onlar özelleştirsın, biz kamulaştıracamız" diyen bu anlayış için işçi sınıfı ve sınıf mücadelesi teorik bir kabulden başka bir şey olmadığı için, işçi sınıfı da zaten onları geçmişin CHP'si gibi devletçiliği uygulayacak bir parti gibi görüyor.

Komünistler sürece yön verme sorumluluğu ile yüz yüze

İşçi sınıfı şimdiye kadar özelleştirmeye karşı tabandan geliştirdiği kendiliğinden bazı eylemlilikleriyle bu pespaye platformun kendisini

aştığını, aşabildiğini ortaya koymuş bulunuyor. Bu, fabrika temelinde örgütlenen ve özelleştirme karşısında şimdiye kadarki en ileri eylem olan fabrika işgalleri ve iş durdurmadır. Geline yerde, işçi sınıfı hiçbir oyalayıcı tutuma prim vermeyecek bir tepki biriktirmiş bulunuyor. En

büyük ve en temel işletmelerin özelleştirilmesinin eli kulağında olduğu bu süreçte, bu birikime ancak sınıfın komünist partisi, sınıf devrimcileri yön verebilirler.

Geçen zaman içinde geniş emekçi yığınlar özelleştirme konusunda sermayenin yaratmaya çalıştığı bilinç bulanıklığını aştılar. Artık özelleştirmenin yoksullaşma ve yıkım yarattığını, işçi sınıfının geleceğini hepten kararttığını, tüm emekçi kesimlere dönük bir saldırı olduğunu, emperyalizme bağımlılığı derinleştirdiğini ve bu saldırılara karşı daha aktif mücadele etmek gerektiğini de biliyorlar. Fakat henüz, bilinçli devrimci öncüler dışında kalmış geniş işçi kitleleri, bu ve diğer saldırıların iktidar mücadelesi perspektifinden bağımsız verilecek bir mücadeleyle karşılanamayacağını kestiremiyor. Mücadelelerini güncel ve yakıcı talepleriyle sınırlamış bulunuyorlar. Bu yüzden sendika bürokrasisinin ve reformizmin geri platformu daha kolay bir karşılık buluyor. Sınıfın dinamik kesimleri ise, bu platformun taleplerini aşmamakla birlikte, pratikte bu talepleri elde etmek için daha ileri ve militan bir mücadele pratiği ortaya koyabiliyorlar.

Talep ve mücadele arasındaki bu aç farkını geriye doğru çekmeye çalışan reformist-sendikalist anlayışlara karşı içinden geçtiğimiz süreçte yüklenilmesi gereken halka, propagandayı aşan, propagandayı eylem biçimi olarak kavrayan bir bakışla sınıfın ileri kesimlerini (işgaller, fiili iş durdurmalar, Aliğa'da olduğu gibi yol kesme ve son günlerde ABD'li liman işçilerinin yaptığı gibi barikat kurarak üretimi engelleme, vb.) olanaklı her yerde örgütlenme hedefini öne çıkartmaktır. Propaganda ne kadar genel olursa olsun, öğreticiliğini ve akılda kalıcılığını somut planda yapacağı önerilerde, bu önerilerin hayat bulması için yürütülen çalışmanın kendisinde bulacaktır.

Sınıf açısından en ileri eylem için ileri bir bilinç gerekliliği genel bir doğrudur. Daha özel dönemlere ve durumlara bakıldığında, en ileri eylem biçimini hayata geçiren kesimlerin görece daha geri olması, yukarıdaki olguyla çelişmediği gibi anlaşılabilir da değildir. Yatağan ve Soma işçileri PETKİM ya da TÜPRAŞ işçilerine göre daha geri bir bilinç düzeyinde olabilirler, ama sınıfsal tutum alma ve mücadeleye atılma konusunda daha gözü pek davranabildikleri de somutta ortaya çıkabildi. Böyle bir durumda, özelleştirme konusunda asgari bir bilince sahip olan PETKİM, TÜPRAŞ gibi işletmelerdeki işçilerin ihtiyacı Yatağan deneyimini ileriye taşımaktır. (Yatağan deneyimi pratikte zaten Aliğa işçilerinin eyleminde yeniden canlandırıldı.) Propaganda ya da daha genel olarak çalışma bu eksenli tutabildiği ölçüde, bir karşılık bulabilecektir. İşçi

sınıfının kendiliğinden geliştirdiği ileri eylemlerin övgüsünün ötesine geçilebileceği yer de burasıdır: İleri tutumu öne çıkarmak, tekil ve yerel olanı genelleştirmek.

Önümüzdeki dönemde sınıf hareketinin gelişeceğine dair birçok işaret var. Kuşkusuz bu toplam saldırılara karşı bir tepki olarak ve farklı düzeylerden gelişecektir. Sendika bürokrasisinin denetim alanının dışında ortaya çıkacak tekil patlamaların sınıf hareketinin genelini ateşleyecek bir misyonu yerine getirmesi kuvvetle muhtemeldir. ('98 Eylül'ünde gerçekleşen metal işçileri eylemi bu açıdan kaçan bir fırsattır ve mutlaka şansını yeniden ve sonuna kadar kullanmak için bir kez daha sahneye çıkacaktır.) Bunun talepten öte bir eylem farklılığı olarak reformizmin ve sendika bürokrasisinin kontrol alanının dışında oluşması, devrimci müdahaleye ve bilinçli bir hedefe yönlendirilmeye en açık olan yanındır. Mevcut geri platformlardan, onun etki alanından ilk kopuşların bu tür hareketlenmelere açık yerlerden başlaması, ardından sendika bürokrasisinin ve reformizmin en çok sözünün ve etkisinin geçtiğini düşündüğü kesimleri ve sektörleri peşine takarak ileriye çekmesi, geline yerde yalnızca bir beklenti değildir. Özelleştirilmesi gündemde olan büyük işletmeler böyle bir hareketlenmenin başını çekmeye adaydır. Bunun için temel ihtiyaç, ilk patlamaların etkisini ideolojik, politik ve pratik olarak hızla yayacak ve seri hareketlenmeyi başlatacak olan bir mekanizmadır. Bunun adı partidir. Bunu başaracak ideolojik ve politik kuvvet mevcuttur. Gerisi örgütsel ve pratik gerekleri yerine getirme sorunudur.

POAŞ'daki kolay başarı sermayeyi iştahlandırdı

Özelleştirme saldırısını püskürtmek için örgütlenelim!

Yalnızca sermayenin saldırıları açısından değil, sınıf cephesinin örgütlenmesi açısından da yeni bir dönemden geçiyoruz. Yalnızca sermaye cephesi değil, sınıf cephesi de bir bunalım yaşamaktadır. İşçi sınıfının içine girilen dönemi anlamakta ve hazırlıklı davranma noktasında yaşadığı sıkıntı, saldırılara karşı kıpırdanışlarına yansımaktadır. Sendikal alanda yaşanan tikanıklık yeni olmadığı gibi, arayış da halen bu alandadır. Geline yerde işçi sınıfının, gündelik ekonomik mücadele cenderesini aşamadığı koşullarda, varlık yokluk mücadelesine dönüşen saldırılara cevap veremeyeceği açıktır.

Özelleştirme saldırısı karşısındaki duruş, sınıfın diğer kesimleri için de belirleyici olacaktır. KİT'lerin belirleyiciliği, burjuvazinin saldırılarının ilk elden muhatapı olmasından kaynaklanmaktadır. POAŞ'ın haraç-mezat satılması karşısında (hala saldırıyı püskürtmek olanaklıdır) sendikanın ve işçilerin hantal duruşu, saldırıyı püskürtmek için "geç kalınması", sermayeyi yeni saldırılar için iştahlandırmıştır. Sıra TÜPRAŞ'a gelmiştir.

İzmit SEKA işçileri iki yıl önce SEKA'nın kapatılmasına -özelleştirilmesine- karşı diş diş bir mücadele vermişlerdi. Bugünden SEKA'nın özelleştirilmesine karşı koyuş için hazırlıklar yapılmaktadır. SEKA işçisi, Kocaeli Sendikalar Birliği olarak, 21 Nisan'da protesto mitingi düzenliyor. Ardından Ankara'ya yürüyüş gündemde. İlk elden özelleştirilmesi gündemde olan Balıkesir SEKA'da bakım gerekçesiyle üretim durmuş bulunuyor. SEKA işletme müdürü şunları söylüyor: "Şu anki duruş, programlı bir duruş. Kazanın boruları yenilenecek. Ayrıca stok seviyemiz 5 bin tona ulaştı. Bakım yirmi-yirmibeş gün sürecek. 1 Nisan'dan itibaren yeniden üretime

geçeceğiz."

SEKA işçisi bu Osmanlı oyunlarına karşı hazırlıklı olmalıdır. Yaklaşık iki yıl önce saldırılar karşısında militan bir duruş sergileyerek başarı kazanmıştı. Sermaye devleti, bugün düne göre daha kararlı. Bu kararlılığını bozacak olan, ilk elden işletmedeki direnişin kendisi olacaktır. Ama çok daha önemli olan, sermayenin bu saldırılarına karşı sınıf olarak gösterilecek tavidir. Selüloz-İş, KESK ve DİSK'in aldıkları eylem kararı bu açıdan önemlidir.

Bayramdan sonra ihaleye çıkarılacak olan İsdemir'de de kötü akibete karşı bir kıpırdanış yaşanıyor. Sendika şimdilik bu hareketliliği bloke etmeye çalışıyor. Eğer Kardemir'de olduğu gibi kendisine satılmazsa, yalnızca görünüşü kurtarmak için değil, kendi altının kazılması anlamına da gelecek olan özelleştirmeye karşı kimi eylemleri örgütleyebilir. İsdemir'de kadrolu işçi sayısı 5 bin kadardır. Bir o kadar da taşeron işçisi çalışmaktadır. Kurulduğundan bu yana fabrikada doğru dürüst yenileme yapılmaması bilinçli bir politikadır. Buna rağmen zarar etmeyen bu dev tesis, sürekli zarar ettiği propagandasıyla bugünlere kadar geldi. Fabrikanın zararının '89 grevi sonrası arttığına söylenmesi, suçlunun işçiler olduğu kanaatini güçlendirmek içindir. '75'te üretime geçen fabrikanın 25 yıl içerisinde yalnızca '84-'88 yılları arasında çok sınırlı kâr ettiği, diğer dönemler sürekli zarar ettiği söyleniyor. ÖYK'nın ve İsdemir idaresinin yaptıkları tespitleri kısaca aktarmakta yarar var:

"Demir-çelik sektöründe iç talebi yüksek yassı çelik mamülleri ile arz fazlası bulunan uzun çelik mamüller arasındaki yapısal dengesizlik gözönünde bulundurularak, uzun mamül üreten

ediliyor." "İsdemir'de 1224'ü memur ve sözleşmeli personel, 5679'u işçi ve 4719'u taşeron firma işçisi olmak üzere 11 bin 622 kişi çalışıyor. Fizibilite raporlarına göre İsdemir'de 3 bin işçinin emekli olması, bin 224 işçinin ise işten çıkarılması" gerekiyor.

Bu durumda "çalışanların hakları" nasıl "garanti altına alınacak?" Tüm kadrolu işçiler çıkarılmış olacak, ama ona rağmen "çalışanların hakları garanti altına alınacak!" Açıktır ki, fazlasıyla kârlı olan bu dev tesis haraç-mezat satılacak. Tüm kadrolu işçiler kapı önüne konulduktan sonra, varolan taşeron işçiliği devam ettirilecek.

Öz Çelik-İş'in telaşı, arpalıktan kendine düşecek paya ilişkindir. Sendika ile bölgedeki kapitalist kuruluşların ÖYK ile pazarlıkları bu noktadadır. Kurtlar sofrasından pay sahibi olabilmek için, sermaye partileri, Hatay ve çevresindeki milletvekilleri sürekli aracılık yapmaktadır. Sendikanın telaşı, fabrikanın ortağı olamadığı koşullarda gücünü yitirecek, tasfiyeyle yüzyüze gelecek olmasındandır. Bu nedenle, ÖYK ve hükümet yetkililerine karşı "yağmasa da gürleyen" bir tavırla üstü kapalı tehditler savurmaktadır.

Sonuç olarak, saldırıyı püskürtebilmek için, işçilerin kendi taban örgütlülükleri ile harekete geçmeleri, "Özelleştirmeye karşı işyeri komiteleri" oluşturulmaları, emek platformu türü örgütlenmeler gerekiyor. İsdemir işçileri POAŞ üzerinden gelişmeleri dikkatle izlemeli, deneyimlerden yararlanarak gecikmeden yolaçıcı pratik adımlar atabilmelidirler.

POAŞ Aydın Doğan'a peşkeş çekildi.

İsdemir'in yassı mamül üretimini temin edecek yatırım ve yapılanma ile çalışanlarının haklarının garanti altına alınmasına önem verilecek bir özelleştirme modeli ile özelleştirilmesi kararlaştırılmıştır." Ayrıca, 1995-99 yılları arasında 382.2 milyon dolar zarar ettiği söyleniyor. ÖYK şöyle devam ediyor: "İsdemir'in yassı ürüne geçmesi halinde yıllık döviz kazancının 600-650 milyon dolar olacağı tahmin

Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı

Özelleştirme yıkımına karşı mücadele edelim!

Sermaye devleti, işçi ve emekçilerin suskunluğundan da faydalanarak, KİT'lerin özelleştirilmesini peşpeşe gerçekleştiriyor.

POAŞ'dan sonra şimdi de sırada TÜPRAŞ'ta. TÜPRAŞ gerçek bedelinin çok altında özelleştirilmek isteniyor. Yapılan reklamlarla, bu özelleştirmeden halkın kazançlı çıkacağı demagogileri yapıyor. "Önemli bir gideriniz büyük bir gelire dönüşüyor" denilerek, halkın TÜPRAŞ hissesi alabileceği yanılsaması yaratılmaya çalışılıyor. Özellikle işçilerin %15 indirimli olarak hisse senedi alarak fabrikaya ortak olacağı mesajı verilerek, özelleştirmeye karşı yükselcek mücadelenin zayıflatılması amaçlanıyor. Böylece, Kardemir işçilerinin başına gelenler TÜPRAŞ işçilerinin de başına gelecektir.

Özelleştirme saldırısı artık, zarar eden KİT'lerin satışı propagandası yürütülmeksizin, pervasızca gerçekleştiriliyor. En kârlı KİT'ler özelleştirme kapsamına alınıyor. Kitleleri aldatmak için, özelleştirme ile "serbest rekabet ortamı oluşacağı için daha kaliteli ve daha ucuza üretim yapılacaktır" deniliyor, bunun halkın çıkarına olacağı iddia ediliyor. Dünya çapındaki tekellerin birleşme yarışına girdiği bir dönemde, serbest rekabetin ürünlerin fiyatlarını ucuzlatıp kalitesini yükselteceği yalanı bir yana, özelleştirmenin halkın yararına olmayacağını geçmiş özelleştirme deneyimlerinin sonuçlarına bakarak görebiliriz.

Özelleştirilen KİT'lerde öncelikle sendikalı işçi sayısı azaltılmış, taşeron ve esnek üretim sistemleri yaygınlaştırılmıştır. Bugüne kadar özelleştirilen işletmelerde sendikalı işçilerin %70'i işten çıkarılmıştır. Büyük bir örgütsüzleştirme saldırısı söz konusudur. Böylece işçilik maliyetleri çok büyük oranlarda düşürülmüştür. Buna rağmen, üretilen ürünlerin fiyatları ucuzlamak bir yana, sürekli artmaktadır. Çünkü tekelleri egemenlik sayesinde fiyatlar istenildiği gibi kontrol edilmektedir. Pek çok KİT özelleştirme sonrası kapatılmış, değerli arsaları yüksek bedellerle el değiştirmiştir.

Kapitalist sistemin dünya çapındaki krizi nedeniyle tekeller arasındaki evliliklerin hızlandığı bir süreçte, özelleştirmenin rekabet ortamı yaratacağı ve halkın yararına olacağı tezi koca bir yalandır. Bu birleşmelerin işçi ve emekçiler için sonucu yalnızca yıkım olacaktır. Özelleştirilen büyük KİT'ler süreç içinde daha büyük tekeller tarafından yutulacaktır. Bugün fabrikaya ortak olma hayaline kapılan işçiler, eğer mücadele etmezlerse, kendilerini kapının önünde bulacaklardır. Çünkü sermaye düzeninden işçi ve emekçilerin çıkarına bir icraat beklentisi boş bir hayaldir. Sermaye sınıfının yararına olan, işçi sınıfının zararına. Bu iki sınıfın çıkarları birbiriyle uzlaşmaz. İşçi ve emekçiler artık bu gerçeği anlamak zorundadırlar.

Sendika bürokratları bu kirli oyuna suç ortaklığı yapmaktadırlar. Bu durum işçilerde bir umutsuzluk ve güvensizlik havası yaratmaktadır. Oysa büyük bir öfke sürekli olarak birikmekte ve akacak bir kanal aramaktadır. Doğru bir tarzda müdahale edildiğinde, bugünkü hava hızla değişebilir. İşçi sınıfının biriken öfkesini açığa çıkarmak ve devrim için seferber etmek acil bir görev olarak önümüzde durmaktadır. Özelleştirmeye karşı her türlü mücadele potansiyeli dikkatle takip edilmeli ve umutsuzluğun kırılması için tüm olanaklardan etkin bir şekilde yararlanılmalıdır.

Özelleştirmelere karşı mücadele sadece işçi sınıfını değil bütün emekçi kesimlerin görevidir. İşçi sınıfı kararlı bir mücadele pratiği ortaya koyduğunda, diğer emekçi kesimlerini de peşinden sürükleyebilecektir.

KİT'ler işçi ve emekçilerin alınterleriyle kurulmuştur. Bu birikimin ve geleceğimizin bir avuç asalak sermayeye peşkeş çekilmesine seyirci kalmayalım.

Haklarımıza sahip çıkalım, mücadele edelim, kazanalım!

Kızıl Bayrak okuru bir işçi

Bir kamu emekçisiyle röportaj:

“Katki payı” soygunu eğitimde özelleştirme saldırısının bir parçasıdır

Kızıl Bayrak: Devletin özelleştirme saldırısı yoğunlaşarak devam ediyor. Bu saldırıda eğitim de önemli bir yer tutuyor. Eğitimdeki özelleştirme politikası hakkında ne düşünüyorsunuz?

Kamu emekçisi: Özellikle '80 sonrasında özel okullar ve devlet okulları birbirinden net olarak ayrılmıştır. Parası olanın okuduğu okul ile parası olmayanın okuduğu okul birbirinden çok farklıdır. Devlet okulları denilen, işçi ve emekçi halkın çocuklarının gidebildiği okullarda özelleştirme uzun yıllardır yürütülmektedir. Bunun en bariz örneği "eğitime katkı payı" adı altında yapılan yasadışı soygundur. "Katkı payı" bugün yasal olmamasına rağmen yaygın bir şekilde toplanıyor. Toplanan paraların tamamı okula yönelik de kullanılmıyor. %25'ini Milli Eğitim Müdürlüğü alıyor.

Ayrıca emekçilerden "eğitime katkı" adı altında ek vergiler alınıyor. Oysa devletin eğitime çok cüzzi bir rakam dışında bütçe ayırması söz konusu değil. Tüm masraflara karşın işçi-emekçi çocuklarının gittikleri okullardan diplomadan başka alabilecekleri ne var ki? Türkiye'de diplomanın ne kadar işe yaradığı ortadadır.

Televizyonlarda yirmi kişilik sınıflar, bilgisayarlı, koltuklu sıralar propaganda ediliyor. Ama bunun için ayda 600 bin lira ödemek gerekiyor.

Milli Eğitim Bakanlığı tarafından veliler toplantısı yapılıyor. İdarecilerin ilk sözleri "eğitime katkı paralarını getirin ki çocuklarınız eğitim görsün" oluyor. Böylece emekçi çocuklarının eğitim hakkı ellerinden alınıyor.

Kızıl Bayrak: Sendikal anlayış, özellikle Eğitim-Sen'in tuttuğu yer konusundaki düşünceniz...

Kamu emekçisi: Türkiye'de bir sendikal anlayış oturmuş durumda. Bundan beş yıl önce sendikalardan daha farklı sesler çıkabiliyordu. Özellikle Eğitim-Sen üzerinden konuşursak, Eğitim-Sen'in de artık diğer sendikalardan fazla bir farkı yok. Aynı uzlaşmacı sendikal anlayış mevcut. Bu '80 sonrası politikaların bir ürünü. Bu uzlaşmacı sendikalarda genel görünüm şudur; üyesi vardır, aidatlarını yatırır, bir eğitim çalışması düzenler, eğitimdeki tıkanıklık, özelleştirme gibi... Ancak bu konularda bir şeyler söylemek yetmiyor. Okulda 40 Eğitim-Sen'li var. Bunlar %15 zamlara karşı yapılan eylemliliğe bile üç kişi katılabiliyorlar.

EKSEN YAYINCILIK KİTAP LİSTESİ

1-	Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDPK Eleştirisi) 2. Baskı	1.200.000 TL.
2-	Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi)	2.600.000 TL.
3-	Yakın Geçmişe Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı (Tükendi)	600.000 TL.
4-	Devrimci Harekette Reformist Eğilim	1.500.000 TL.
5-	Teori ve Program Sorunları	2.200.000 TL.
6-	Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tükendi)	800.000 TL.
7-	Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi	1.900.000 TL.
8-	EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirmeler ve Kararlar	2.400.000 TL.
9-	Ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi)	4.000.000 TL.
10-	Ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi	4.500.000 TL.
11-	Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tükendi)	2.000.000 TL.
12-	İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık (Tükendi)	1.600.000 TL.
13-	EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları (Tükendi)	2.750.000 TL.
14-	Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	2.500.000 TL.
15-	Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	3.500.000 TL.
16-	Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar (Tükendi)	1.900.000 TL.
17-	Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Baskı	2.000.000 TL.
18-	Gebze Direnişinin Ardından	500.000 TL.
19-	20 Temmuz Dersleri (Tükendi)	500.000 TL.
20-	Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı	500.000 TL.
21-	"İş-Ekmek-Özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskı	1.200.000 TL.
22-	EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler	2.400.000 TL.
23-	Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem'e Cevap)	2.000.000 TL.
24-	EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar)	3.000.000 TL.
25-	Demokratizmi Savunmanın Sınırları	800.000 TL.
26-	EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine	900.000 TL.
27-	Partileşme Süreci-1 Perspektif ve Değerlendirmeler	2.800.000 TL.
28-	Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya'ya yanıt	2.300.000 TL.
29-	Demokrasi ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.400.000 TL.
30-	Bağımsızlık ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	2.400.000 TL.
31-	Demokrasi, Devrim ve Oportünizm	1.500.000 TL.
32-	Ulusal Sorun ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.800.000 TL.
33-	Parti programı üzerine/1, Program yöntemi ve yapısı	2.250.000 TL.
34-	Parti Tüzüğü Üzerine	1.750.000 TL.
35-	Uluslararası Durum Üzerine Değerlendirmeler	2.000.000 TL.

Vurgunlar için Açlığa mahkum olmayacağız! Yüzsüzler karşısında Geri adım atmayacağız!

Toplusözleşme döneminin başlamasıyla birlikte, sermaye, hükümet ve yerel yönetimler hep bir ağızdan aynı şeyi söylüyorlar! “Enflasyonu durduracağız, işçiler uyum göstermeli...” Ardından, ağızlarındaki baklayı çıkarıyorlar, “ücret zamları beklenen enflasyon düzeyinde olmalıdır”... Sonra da tehdide başlıyorlar, “aksi takdirde işçi çıkarmak zorunda kalırız... aksi takdirde enflasyon bacayı sarar... aksi takdirde istikrar bozulur”...

İMF'nin, Dünya Bankası'nın direktiflerini emir belleyen, kılavuzu Dünya Ticaret Örgütü olan sermaye, hükümet ve yerel yönetimler bu sözleşme döneminde işçiler karşısında gemi azya aldılar.

Yerel yönetimler belediye işçilerine %0 zammı dayattı ve sosyal hakları ortadan kaldırmaya çalışıyor. Silahları zaten uyguladıkları halk düşmanı bir özelleştirme, şirketleştirme programı, “0 zammı razı olmazsanız, belediyenin tümünü özel şirketlere devrederiz” diyorlar.

Özel sektör işyerlerinde patronlar “yıllık toplam %25'ten fazlasını vermeyiz, işi uzatırsanız bunu da vermeyiz” diyerek masaya oturuyorlar. Onların silahları başka: Sabancı “sendikalar penceresi açık kaldı, soğuk geliyor” diyerek hükümeti müdahaleye çağırıyor, TİSK başkanı Refik Baydur ise kitlesel işçi kıyımından söz ediyor.

Hükümet, kamu işyerlerinde işçi ücretlerini dondurmaya hedeflediğini açıklıyor. Onun silahları daha da pervasız: Sendikaları işkolu barajlarıyla oynayarak yetkisizleştirmek. Ardından, kamu çalışanlarını grev ve toplusözleşme hakkında sahip olmayan sözde sendikalara mahkum etmek. Hükümet böylece kamu işyerlerinde toplusözleşme hakkını ortadan kaldırmayı gündeme getiriyor.

Sermaye, hükümet ve yerel yönetimler IMF'nin bayrağı altında ortak bir amaç için işçilere karşı savaş açıyor: Gerçek ücretleri yarı yarıya düşürmek; Türkiye'yi sermaye için bir ucuz emek cenneti, emekçiler için ise vahşi bir cehenneme çevirmek!

Hep bir ağızdan, bu isteklerine boyun eğmememiz halinde bizi açıkça “sorumsuzluk”la, dolaylı olarak da “vatan hainliği” ile suçlamaya hazırlanıyorlar.

Herkes görmelidir ki; Türkiye'nin sermaye için ucuz emek cenneti haline getirilmesi yalnızca işçilerin daha az ücretle çalıştırılması değildir.

Bu aynı zamanda ülkemizin nükleer çöplük haline getirilmesidir.

Bu aynı zamanda ülkemizin kirli sanayii merkezi haline getirilmesidir.

Bu aynı zamanda ekmeğini, etini, sütünü dışarıdan alan bir Türkiye'dir.

Bu aynı zamanda gençlerini Kafkaslarda, Balkanlarda, Afrika'da ateşe atmaya hazırlanan bir Türkiye'dir.

Bu aynı zamanda kentlerinin nüfusu ikiye katlanan, kokuşmanın ayyuka vardığı bir Türkiye'dir.

Bu aynı zamanda F tipi cezaevleriyle işkenceyi vahşeti gündelik hayatımızın açık bir parçası haline getiren bir Türkiye'dir.

Bu ülkenin 65 milyon insanını böylesine vahşi bir düzenin pençesinde kıvrandırmak için el birliği edenler, kapısından bir işçinin ücretini ödeyerek girdikleri işrethanelerde yine bir işçi ücreti kadar eden şampanyalarla garson ceketi yakıyorlar. Sonra da biz işçileri “sorumluluğa”, “fedakarlığa” çağırıyorlar!..

Söyledikleri herşey yalan! Verdikleri her vaat

yalan! Çirkin yüzlerini boyalı basın maskesiyle gizliyorlar!

Sermaye, hükümet ve yerel yönetimler ülkemizi bugünkünden daha kokuşmuş bir bataklığa sürüklemek, biz emekçileri bugünkünden daha vahşi bir cenderenin içine sokmak için tek bir cephede birleştiler. Bu güçler, emekçilerin birlikteliğini engellemek için de ellerinden geleni yapıyorlar. Yetki barajlarını kullanarak emekçi örgütlerini rehin almaya çalışıyorlar.

Biz emekçiler, karşıımızdaki bu azgın vurguncular ve yüzsüzler cephesine karşı mücadele etmenin ne denli güç olduğunu biliyoruz. Biliyoruz ki ellerinde silahları, arkalarında çeteleri, ceplerinde aramızdan adam satın almak için paraları var!

Ama biz emekçiler, bir şeyi daha biliyoruz, sermaye cephesini yenmek, tüm emekçiler için daha onurlu ve yaşanılabilir bir ülke yaratmak için göstermemiz gereken fedakarlık, bizden istenen boyun eğişin neden olacağı kayıplardan daha küçüktür!

İşte bu yüzden örgütsel, siyasal, sektörel farklılıklarımızı bir tarafa bırakarak tüm emek güçleri olarak biraraya gelmemiz ve sermaye cephesine karşı hep birlikte kararlı bir mücadele yürütmemiz gerektiğine inanıyoruz.

Tek bir toplusözleşme siyaseti, tek bir mücadele cephesi istiyoruz.

Biz belediye emekçileri, petro-kimya emekçileri, metal emekçileri, basın emekçileri, liman emekçileri,

nakliyat emekçileri, enerji emekçileri, telekomünikasyon emekçileri, sağlık emekçileri, eğitim emekçileri, tekstil emekçileri, deri emekçileri; işçisiyle, kamu çalışanıyla, mühendisiyle, hekimiyle; Türk-İş'lisi, DİSK'lisi, Hak-İş'lisi, KESK'lisi, TMMOB'lisi, TTB'lisi; toplusözleşme hakkını kullananı, kullanamayanı; örgütlüsüyle ve örgütsüzüyle ortak bir çatı altında, **emekçileri, emekçi halkın çıkarlarını bütün farklılıklarımızın önüne koyarak bir araya gelmek ve birlikte mücadele etmek için kararlıyız.**

Üyesi olduğumuz üst örgütleri, bir araya gelmekte ve kararlı bir ortak mücadeleye girişmekte tereddütsüz davranmaya çağırıyoruz. Bizim birlikten ve mücadele eden bir

tereddütümüz yok. Sermayenin çıkarları için en küçük bir fedakarlıkta bulunmak istemiyoruz, ama emeğin onuru için mücadelede göze alamayacağımız bir fedakarlık yok.

Tüm emekçileri, bakanlık koridorlarına, işveren örgütlerinin motel toplantılarına, belediye salonlarına hapsedilmeye çalışılan toplusözleşme hakkımızı sokağa taşımaya çağırıyoruz. Sermaye cephesinin azgın ve yüzsüz saldırısı karşısında şimdiden emekçiler parça parça sokaklara dökülmeye başladılar zaten. **Şimdi yapılması gereken, direnme isteği giderek yükselen emekçi kitleleri 1 Mayıs alanlarında güçlü bir biçimde perçinenlecek ortak bir mücadele programına doğru yönelmektir. 1 Mayıs, biz emekçilerin “ilk dileği”yle, 8 saatlik iş günüyle bayraklaştı, şimdi bu bayrağı, sermayenin bugünkü haddini bilmezliğinin üstüne sallamalıyız. Şimdi, üretim yerlerimizden yükselen emekçi cephesi rüzgarını 1 Mayıs türkülerıyla tüm ülkeye yaymaya girişmenin zamanıdır.**

Bu amaçla, 30 Mart 2000 Perşembe günü saat 12:00'de, tüm emekçileri, emekçi ailelerini ortak toplusözleşme mücadelemizi hep birlikte açıklamak ve sermayenin topyekün saldırısına karşı emeğin topyekün savunmasının yolunu açmak üzere Fatih Parkı'ndaki basın açıklamasına çağırıyoruz...

**Yaşasın emekçilerin birliği ve mücadelesi!
Birlik, mücadele, zafer!**

İstanbul Emek Platformu

TİS sürecinde inisiyatifi elimize almalıyız!

Sosyal hakların gaspedildiği, özelleştirmelerin hızlandığı, emekliliğin mezara havale edildiği, kamu emekçilerinin bedel ödeyerek kazandığı haklarının gaspının hedeflendiği ve sefalet ücretlerinin dayatıldığı bir süreçte, yeni dönem TİS'leri başlamış bulunuyor.

Türk-İş'in örgütlü olduğu işyerlerindeki TİS'lerin kapsamına 305 bin kişi giriyor. Şimdiden kapitalistler hep bir ağızdan, “enflasyon programı”nın tutması için TİS'lerde işçilerin sorumlu ve fedakar davranmasının zorunlu olduğundan dem vuruyorlar. Ücret artışları %25'in üstünde olmamalı, yoksa şirketler iflas eder, hep birlikte fedakarlık yapmalıyız vb. yalanlarla işçileri boyun eğdirmeye ve sendika bürokratlarının insafına bırakmaya çalışıyorlar.

Toplusözleşme, işçilerin insanca yaşama ve çalışma koşulları için, mücadele ederek kazandığı bir haktır. Ama sendika bürokratları TİS'leri salt bir ücret pazarlığına indirgemişlerdir. Bütün TİS dönemi boyunca işçilerin bilincini bu noktada sınırlamaya çalışmaktadırlar.

Görünürde beş-on kuruş ücret pazarlığıyla bizi temsil ediyorlar. Oysa yıllardır satıla satıla bunun da böyle olmadığını görüyor ve yaşıyoruz. Geçtiğimiz yıl hala hatırlarımızdadır. DİSK, Hak-İş, Türk-İş işbirliği yapmak için biraraya geldiler. TEKSİF'in sözleşmeyi imzalamasının ardından onlar da düşük zamlarla sözleşmeleri imzaladılar. “İşbirliği”nin ne anlama geldiğini böylece gördük.

Bu bürokratlar nasıl bu kadar rahat at koşturuyorlar? İnisiyatifi onlara bırakıyoruz da, ondan. Bu dönem de böyle yaparsak, satışın ne düzeyde olacağı şimdiden bellidir. Eğer satılmak istemiyor ve daha insanca yaşanabilir koşullar istiyorsak, çalıştığımız işyerlerinde TİS komitelerinde örgütlenmemiz gerekiyor. Taleplerimizi, mücadeleyi nasıl ve hangi biçimlerde yürüteceğimizi belirlemeliyiz. Diğer işyerleri ve işkollarıyla ilişki kurup dayanışmayı örnek hayati bir önem taşımaktadır. Yine TİS komitesinin, bizzat görüşme süreçlerini izlemesi ve denetlemesi gerekmektedir.

Bu hedefleri önümüze koyarak inisiyatifli bir mücadele vermeliyiz. Sessiz kaldığımız koşullarda, sefalet ücretlerinin ve hak gasplarının önüne geçmek mümkün olamayacaktır.

TİS sürecinde inisiyatifi elimize alalım!

TİS komitelerinde örgütlenelim!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteey.org>

Kızıl Bayrak okuru bir işçi

Esenyurt'ta Newroz:

Teslimiyet kitlelerin coşkusunu kırıyor

Ezilen halkların sömürüye ve zulme karşı başkaldırısını simgeleyen Newroz, tüm yasaklamalara rağmen Esenyurt'ta da kutlandı.

Newroz ateşleri daha birkaç gün öncesinden yakılmaya başlandı. Cumhuriyet Meydanı'nda 19 Mart'ta yapılan Newroz kutlamasında devletin kolluk güçleri saldırarak onlarca kişiyi gözaltına aldı. 21 Mart'ta ise toplanan 300 kişilik kitle, HADEP binasının yanındaki boş alanda Newroz kutlaması yaptı. Lastiklerin yakılıp halayların çekildiği, sloganların atıldığı etkinlik yaklaşık üç saat sürdü. "Biji Newroz!", "Savaşa hayır, barış hemen şimdi!", "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganlarının ardından, devrim şehitleri için yapılan saygı duruşundan sona "Şehit namırın!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" sloganlarıyla etkinlik bitirildi.

Esenyurt gibi Kürt kitlelerinin yoğun olduğu bir semtte katılımın bu kadar düşük olması, devlet teröründen dolayı değil, PKK'nın içine girdiği yeni süreçle bağlantılıdır. Geçmiş yıllarda daha ağır bir devlet terörü olmasına rağmen, Kürt kitleleri yoğun bir şekilde sokağa çıkıyorlardı. Aynı şekilde, coşkunun olmayışı da, Newroz gibi bir isyan ve başkaldırı gününün içini boşaltan ulusal hareketin girdiği teslimiyetçi çizginin bir ürünüydü.

Aynı gün saat 21.30'da, Esenyurt'un en işlek caddelerinden olan Atalay Caddesi'nde, Kızıl Bayrak ve Atılım taraftarları Newroz kutlaması gerçekleştirdi. Gösteride lastik yakılıp "Kahrolsun teslimiyet, yaşasın sosyalizm!", "Biji newroz, biji sosyalizm!", "Yaşasın devrimci dayanışma!", "Kahrolsun MIT, CIA, MOSSAD!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganları atıldı. Kızıl Bayrak ve Atılım kuşlamaları yapıldı.

Eylem sırasında, eylem alanına yakın olan kahvehanelerden insanlar çıkarak alkışlarla ve zafer işaretleriyle eylemi selamladılar. Daha sonra sloganlarla caddede yürünerek eylem başarıyla bitirildi.

Kızıl Bayrak/Esenyurt

İzmir'de Newroz kutlamaları

İzmir'deki Newroz kutlaması HADEP tarafından Buca Kaynak Hipodromu'nda yapıldı. Kutlamaya yaklaşık 25 bin kişi katıldı. Ekrem Ataer ve MKM müzik grubunun dinletisinin sunulduğu şenlikte, "Biji aşiti, yaşasın barış!", "İdama hayır, barış hemen şimdi!", "Newroz piroz be!", "Yaşasın demokratik cumhuriyet!" vb. sloganlar atıldı. Ayrıca diğer kurumlardan da temsilci düzeyinde katılım oldu.

Diğer kutlamalar da akşam saatlerinde semtlerde oldu.

İzmir/Kızıl Bayrak

Ankara'da Newroz mitingi...

Barış adına içi boşaltılan bir Newroz!

Newroz; Kawa'nın, Dehak'ın saltanatına son vererek yaktığı isyan ateşidir!..

Newroz; ezilenlerin ezenlere karşı başkaldırısıdır!..

Newroz; hesap sorma günüdür!..

Newroz; hiç sönmeyecek olan isyan ateşidir!..

Bugünün Dehakları olan burjuvazinin, yine bugünün Kawaları olan işçi sınıfına ve emekçilere en pervasızca saldırdığı bu dönemde yakılan Newroz ateşinin körüklenmesi gerekirken, tüm reformistlerin (EMEP, SİP, ÖDP, HADEP, DBP) birlikte düzenlediği miting tam bir teslimiyet havasında geçti. Açılan pankartlar ve atılan sloganlar gelinen noktayı açıkça gösteriyordu.

"Çözüm Demokratik Cumhuriyet'tedir", "Kadın demokrasinin ve barışın teminatıdır", "Aydın, demokratiz, çünkü Demokratik Cumhuriyetçiyiz", "Barış gençlikle gelecek", HADEP'in açtığı bu pankartlar, düzenin Newroz'un içini boşaltarak "Nevruz"laştırmasına karşı çıkılmadığının bir göstergesiydi. Yapılan konuşmalarda barış söylemleri ağızlarından düşmüyordu. Tam bir şenlik havasında geçen Newroz'da alana yılgınlık hakimdi.

Mitinge emekçiler de pankartlarıyla katıldılar. Kamu Emekçileri Sendikaları Şubeler Platformu,

TÜMTİS Ankara Şube, DİSK, Nakliyat-İş mitinge katılan sendikalar. Mitinge yaklaşık 2500-3000 kişinin katıldı. Devrimcilerin mitinge katılımı ise çok düşüktü.

Miting, yapılan konuşmaların ardından halaylar çekilerek bitirildi.

Barış adı altında teslimiyeti seçenler şunu iyi bilmelidir: Sınıflı toplumlar varoldukça zalim Dehaklar ve onların karşısında da demirci Kawalar varolacaktır.

Bugünün Dehaklarına karşı Kawa'nın yaktığı isyan ateşi yükseltilmelidir.

Çözüm devrimde, barış sosyalizmde!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Kızıl Bayrak/Ankara

Gebze Ulaştepe'de coşkulu Newroz kutlaması

21 Mart günü, Gebze Ulaştepe Meydanı, sabah saatlerinden itibaren çevik kuvvet tarafından ablukaya alındı. Meydanda günler önce yapıştırılan Newroz'a yönelik Kızıl Bayrak afişleri, çevik kuvvet tarafından teker teker söküldü. Mahallede her sene coşkuyla kutlanan Newroz, bu yıl çevik kuvvet, resmi ve sivil polislerin müdahalesi de eklenince, mahalle sakinlerinin Newroz kutlama girişiminde bulunmadığı gözlemlendi.

Bu durum karşısında biz Kızıl Bayrak okurları olarak Newroz'un özüne uygun biçimde alanda kutlanması yönünde karar aldık. Hazırlıklarımızı tamamladıktan sonra, akşam saat 19:00 sularında mahalleye çıktık. Burada devrimci-demokrat birkaç kişi ile görüşerek kutlamanın yapılması gerektiğini vurguladık ve meydanda kutlanmasına karar verdik. 15 kişi ile birlikte çevik kuvvetin kuşatmış olduğu alana doğru yöneldik. Çevik kuvvet müdahale ederek "toplanmayın, dağılın yoksa gözaltına alınız!" diyerek sözlü uyarıda bulundu. Sayıca az olduğumuz için alandan çekilmek zorunda kaldık.

Fakat Newroz'u mahallede kutlama yönünde kararlıydık. Birkaç kişinin önerisi ile kuşatılmış meydanın 40-50 m uzaklığında bulunan boş bir alanda yapmayı kararlaştırdık. 15 kişi ile boş alana gittik ve Newroz ateşini yaktık. "Biji Newroz!" sloganını attıktan sonra, ısrarla "Susma, sustukça sıra sana gelecek!", "Yılgınlık yok direniş var!", "Yılgın toplum istemiyoruz!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları ile alana gelmeyen, fakat evlerinin önünde ve balkonlarda bizi seyreden mahalle sakinlerini alana davet ettik. Bu tutumumuz

karşısında mahalle sakinleri birer ikişer evlerinden çıkarak alana doğru gelmeye başladılar. 15 kişi ile başlattığımız Newroz kutlaması bir süre sonra yaklaşık 100 kişiyi buldu. Türkü ve şarkılarla halaya durduk, sloganlar attık. Kitle tarafından atılan geri sloganları sosyalizm alternatifine bağladık.

Kutlama sık sık, "Biji Newroz!", "Newroz piroz be!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük!", "Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!", "Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!", "Yaşasın devrimci dayanışma!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganları coşku ile atıldı.

Alandaki kitlenin çoğalmasından ve atılan sloganlardan endişe duyan, fakat kitleye müdahale etmeye cesaret edemeyen devletin kolluk kuvvetleri, eylem süresi boyunca Newroz ateşinin ışığından da yararlanarak çekim yapmakla yetindiler.

Devrimci marşlar, halaylar ve sloganlarla coşku içinde kutladığımız Newroz etkinliği yaklaşık 2 saat sürdü. Alandaki kutlamamız sona erdikten sonra kitleyi sloganlarla yürüyüşe geçirdik. Yürüyüş sırasında yol boyunca ablukaya alınan meydanda ve mahalle sokaklarında bol miktarda KB kuşu kullanıldı.

Biji Newroz!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Gebze'den Kızıl Bayrak okurları

Adana'da uysal Newroz şenliği

HADEP'in düzenlediği Adana'daki Mimar Sinan Açık Hava Tiyatrosu'nda yapılan Newroz'a 20 bin kişi katıldı. Şenlik boyunca Newroz'un "Barış ve kardeşlik" günü olduğu vurgusu yapıldı. Okunan metinlerde Newroz'un "demokratik cumhuriyet"le bağlantısı kurulmaya çalışıldı. Son süreçle beraber Newroz'un egemenlere karşı isyan günü olduğu vurgusunun bir yana itileceği biliniyordu. Kapalı mekanlarda, devletin çizdiği sınırlar içinde ve barış eksenli bir kutlama tabii ki genele hakim olan tablo olacaktı.

HADEP Genel Başkan Yardımcısı yaptığı konuşmada bazı şehirlerde mitinglere izin verilmediğini, bir ilde de HADEP'in pankartlarının toplandığını, bunun demokrasiye uygun olmadığını, ama Newroz'un ülke genelinde barış havası içinde kutlandığını söyledi. Adana'da şenliğe izin verdiği için Adana Valiliği'ne ve Emniyet Müdürlüğü'ne teşekkür etmeyi de ihmal etmedi.

Eylem sırasında devrimciler tarafından açılan "Newroz isyandır!" yazan pankarta, HADEP'liler tarafından fiziki şiddetle müdahale edildi. Bir süre gerginlik oldu. Oysa pankart açıldığında kitle tarafından alkışla karşılandı. Platformdaki bir HADEP'li, Newroz isyan değil barıştır diyerek müdahale etti. Bu olay daha sonra burjuva medya tarafından "bir grup provokatör halk tarafından susturuldu" biçiminde çarpıtıldı.

Genel olarak Adana'da Newroz bu "provokasyon" dışında barış havasında geçti. Bazı Kürt mahallelerinde yer yer küçük gruplar Newroz ateşi yaktilar.

Newroz isyandır!

Sömürü sürdükçe isyan bitmeyecek!

Eşitlik, kardeşlik, Kürt halkına özgürlük!

Adana/Kızıl Bayrak

Newroz ateşi hiç sönmeyecek!

Kayseri'de Newroz kutlamaları için HADEP'in başvurusu valilik tarafından kabul edilirken, emniyet tarafından kutlamalara izin verilmedi. Buna rağmen Kürt emekçiler ve devrimciler Newroz'u kutlamakta kararlıydı.

21 Mart gecesi emniyet terör estirmek için alarmdıydı. Olağanüstü önlemler almıştı. Özellikle Kürt emekçilerin bulunduğu mahallelerde önlemler daha yoğun. Battalgazi, Boztepe, Fuar (Tunceli Mah.), Yıldırım Bayazıt mahallelerinde emniyet adeta karargah kurmuştu. Fuar mahallesinde panzerlerle devriye gezildi.

Boztepe Mahallesi'nde Newroz'u kutlamak isteyenlere müdahale eden polis, 3 kişiyi gözaltına aldı. Yakılan ateşleri söndürüp tekerleri topladılar. Bahçesinde teker bulunan evler arandı, tekerler toplandı. Battalgazi'de şüpheli olduğu gerekçesiyle 4 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar arasında okurlarımız da vardı. Gözaltına alınanlar gece serbest bırakıldı. Ertesi gün, gözaltına alınanlar, ekte metnini verdiğimiz basın açıklamasıyla keyfi yapılan bu gözaltıyı protesto ettiler.

Kızıl Bayrak/Kayseri

Basına ve kamuoyuna,

21 Mart 2000'de Newroz kutlamaları bahane edilerek insanlar keyfi şekilde Battalgazi Mahallesi'nde 4 kişi, Boztepe Mahallesi'nde 3 kişi şüpheli şahıs gerekçesiyle gözaltına alınmıştır.

Battalgazi Mahallesi'nden Selver Orman, Ahmet Öztürk, Kurtuluş Sarıkaya ve Mehmet Tanata keyfi şekilde alınarak Fatih Karakolu'nda 4 saat süreyle alıkonulmuşlardır. Ayrıca Boztepe Mahallesi'nde Turan Aydın, Ebubekir Işık ve ismini öğrenemediğimiz bir kişi Sümer Dokuma Karakolu'nda keyfi olarak 5 saat tutulmuşlardır.

Türkiye'nin birçok ilinde yasal olarak kutlanan Newroz bayramı Kayseri'de valiliğin yasal izin vermesine rağmen emniyet müdürlüğü tarafından yasaklandı. Bununla yetinmeyen emniyet müdürlüğü insanları keyfi şekilde gözaltına aldı. Yapılan bu uygulamayı kınıyoruz.

Gözaltına alınanlar

Biji Newroz! Newroz piroz be!

Bizler Nürnberg şehrinde, Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi eksenli yapılarla 21 Mart günü akşamı Newroz'u kutladık. Devrimci güçler olarak özüne uygun bir kutlama yapmak için komite oluşturduk. Almanca-Türkçe ortak konuşma yaptık. Müzik, şiir, devrimci marşlar kitlesel olarak söylendi. Newroz ateşi yakıldı. Sloganlar eşliğinde halay çekildi. TKİP, MLKP, TKP/ML taraftarları olarak da üç imzalı ortak bir pankart hazırladık. Pankart'ta Almanca, Türkçe, Kürtçe "Yaşasın Newroz" yazılı idi. Kitle açısından iyi bir moral ve motivasyon oldu. 2 saat sürdü etkinliğimiz. Hafta içi işgünü olmasından dolayı 100 üzerinde bir katılımı, canlı ve militan bir atmosfer içinde eylemimizi sonuçlandırdık.

Newroz ateşini devrim için körükle!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Nürnberg'ten bir Kızıl Bayrak okuru

Çukurova Üniversitesi'nde Bahar süreci etkinliği

Ç.Ü Baran Sanat Topluluğu, 12-16 Mart ve 21 Mart Newroz'u içeren bir etkinlik düzenledi. Etkinlikte Özgür Gençlik, Ekim Gençliği, Kaldıraç okurları, Devrimci demokrat öğrenciler imzalı metinler okundu. "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" sloganları atıldı. 20 Mart'ta okulda "Nevruz gerçeği" başlıklı, Ülkücü Gençlik imzalı bildiri dağıtıldı. Newroz gerçekliğini saptıran metin ertesi gün dağıtılan "Newroz gerçeği-Kawa'nın çekici elimizde" başlıklı Ekim Gençliği, Devrimci demokrat öğrenciler, Özgür Gençlik, Kaldıraç okurları imzalı bildiriyle teşhir edildi.

23 Mart'ta Ekim Gençliği'nin ÇÜ'de okuduğu metin:

Tarih ezenle ezilenlerin, ezilenin ezene karşı başkaldırı tarihidir. Tarih sömürüye, zulme boyun eğmeyen ezilen halkların ve sınıf mücadelelerinin tarihidir. Tarih kimliğini, benliğini, insanlığını sömürenlerin yok etmesine ne pahasına olursa olsun izin vermeyenlerin tarihidir.

Baskıların, katliamların ve başkaldırıların dönemi baharın geçmişi ise barikatlar, grevler, direnişler ve isyanlarla doludur.

Bahar için tek renk vardır, kızıl! 8 Mart'ta emekçi kadın kanyla 8 saat işgünü kazanmış, 12 Mart'ta Gazi'de çete devletinin katliamlarına karşı Gazi emekçi halkı ayaklanmış ve bedenini barikatlara siper etmiştir. 16 Mart'ta Bayazıt'ta 7 gencecik can işçi-emekçilerin mücadeleleri uğruna ölmüştür. 16 Mart 1988'de ise binlerce Kürt insanı kapitalist haydutlarca kimyasal silahlarla yok edilmiştir.

21 Mart ise Kawa'nın çekicinin Dehak'ın beynine indiği gündür. Demirci Kawa kölelik zincirlerinin nasıl koparılacağını destanını çekiciyle yazmış ve bizlerin yolunu açmıştır.

Boyun eğmeyeceğiz. IMF paketine karşı ve dayatılan sefalet koşullarına karşı, "15 kat arttıracağız" denilip eğitimin özelleştirilmesinin parke taşlarının döşenmesine karşı, beyinlerimizin düzen tarafından uyuşturulup, hücreleştirilen yaşamımızın ete kemiğe bürünüp hücre tipi cezaevlerine karşı, Kürt halkının inkarına, imhasına karşı diyoruz ki;

"Bir halkın türkülerini yapanlar, yasalarını yapanlardan daha güçlüdür."

Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!

ÇÜ Ekim Gençliği

Kawa'nın çekici elimizde Newroz Gerçeği

"Bir ülkede zalim Kral Dehak yaşar. Dehak amansız bir hastalığa yakalanır. Yaşamını sürdürebilmesi için her gün halktan iki gencin beynini yer. Bu ülkede bir de Demirci Kawa yaşar. Kawa bir gün Dehak'ın zulmüne başkaldırır ve çekiciyle Dehak'ın beynini patlatır. Ve Kawa Dehak'ın ölümünü halka yaktığı büyük bir ateşle müjdeler".

Yıl 2000. Dehak öleli yüz yıllar oldu, sömürülenler ve sömürücüler değişti belki ama sömürü hep devam etti. Ne Dehaklar tükendi, ne de ona başkaldıran Kawalar. Günümüz modern dünyasında Dehaklar yerini kapitalist-emperyalist sisteme bıraktı. İşçi-emekçilerin canını, kanını sömürerek yaşamını sürdüren çağdaş Dehaklar ise içinde yaşadıkları tüm zenginlikleri yaratanlara sürekli baskı ve zulüm verdiler. Daha uzun varolabilmek için hep yok ettiler, ezdiler.

Günümüzde TC burjuvazisi işçi-emekçiler ve ezilen tüm halkları sefalete mahkum ediyor, baskı altında tutuyor. Ülkenin toprakları emperyalistlere peşkeş çekiliyor. Nükleer ölüm makinesi Akkuyu'da kuruluyor. Depremle 40 binden fazla insan ölüme mahkum ediliyor. Toplumsal muhalefetin en aza indiği bu zamanda IMF güdümlü mezarda emeklilik, tahkim yasası meclisten geçiriliyor. Fırsat bu fırsattır diyerek Ulucanlar'da 10 devrimci tutsak katlediliyor ve hücrelere sokulmaya çalışılıyor. Günümüzün Dehak'ı zorbalıkta, vahşette rakip tanımıyor. Yıllardır imha ve inkar etmeye çalıştığı Kürt halkının isyanını susturmaya çalışıyor.

İşte arkadaş; Newroz tüm bunlara karşı isyandır; sana dayatılan gerici, bilim dışı eğitimin paralı hale getirilmesine, YÖK'ün yüzde 1500 arttırıyoruz dediği harçlara, iletişim, sağlık, ulaşımın egemenler tarafından özelleştirilmesine yani üniversite kapılarının önüne konmana karşı isyandır. Sömürü düzeninin katliamlarının yoğunlaştığı ve tüm bu katliamlara karşı mücadelenin yükseldiği dönem olan baharda, Newroz; tüm ezilenlerin ezenlere karşı başkaldırısıdır. Boşaltılmak istenen kavram budur. Newroz sömürüye, baskıya ve tüm bunları vareden emperyalist-kapitalist sisteme karşı kurtuluşun yolunu alanlarda haykırdığımız kavga günüdür. Kawa'nın çekici gerçekleri gören, isyan ateşini söndürmeyen işçi-emekçilerin, tüm ezilen halkların ve biz gençlerin elinde.

Newroz ateşi hiç sönmeyecek.

Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

Biji Newroz!

Ekim Gençliği, Devrimci-demokrat öğrenciler, Özgür Gençlik, Kaldıraç okurları

Sayaç okuma işçileri sokağa çıktı

Şubat ayının sonlarına doğru işten atılan sayaç okuma işçileri, tepkilerini işten atılışlarının ilk günlerinden itibaren göstermeye başlamışlardı. Önce işyerlerine yakın bir kahvede bir araya gelen işçiler daha sonra İHD'de açlık grevine başlayarak, somut bir eylem sürecine girdiler. Açlık grevi yapmak için ilk olarak kendi sektörlerinde örgütlü bulunan Türk-İş'e bağlı Belediye-İş ve DİSK'e bağlı Genel-İş'e müracaat eden işçiler, buradan olumlu sonuç alamayınca eylemlerine İHD'de başlamak zorunda kalmışlardı. Burada 5 gün süren açlık greviden sonra, eylem yerini yine DİSK'e bağlı Bank-Sen Şubesi'ne taşıdılar. Burada da açlık grevine gruplar halinde 5'er gün süreyle devam edildi.

Eylemlerini sadece açlık greviyle sınırlamayan işçiler planladıkları gibi 22 Mart günü Büyükşehir Belediyesi önünde kitlesel bir basın açıklaması düzenlediler. Yaklaşık 100 işçinin katıldığı eylemde, "Yaşasın onurlu mücadelemiz!", "Yaşasın işçilerin birliği!", "Taşeronlaştırmaya hayır!", "Atılan işçiler geri alınsın!" sloganları atıldı. Ayrıca "Mal değil mezatta satılalım!", "Taşeronlaştırmaya hayır!", "Ya hep beraber ya hiçbirimiz!" gibi dövizler açıldı. Okunan basın metninin ardından eylem sloganlarla bitirildi. Eyleme İHD, Nakliyat-İş, BTS'den demiryolu emekçileri, Lastik-İş, ÖDP, Limter-İş destek verdi.

Sayaç okuma işçilerinin mücadelesi hala ilk günkü kararlılıkla sürüyor. Bank-Sen'de açlık grevine devam eden işçiler ailelerini de yanlarına almış durumdalar. Ancak sendikalar, kitle örgütleri eyleme yeterli desteği vermiyorlar. Daha doğrusu gelen destek kazanım için yeterli düzeyde değil. Yine de, geçmişte buna benzer deneyimleriyle bilinçlenmiş olan işçilerin moral durumu oldukça iyi. Bu eylem sayesinde de siyasal bilinçleri açısından önleri daha da açılıyor.

Kaldı ki bu eylem İzmir'in sınıf hareketi açısından bir ilerlemenin de ifadesi. Sendikal bir örgütlülüğü olmayan işçiler, kendi doğal birliktelikleriyle bir örgütlülük yaratmış durumdalar. Kendi ifadeleriyle tüzel kişiliği olmayan bir sendika gibiler. En son olarak '90'ların başında gerçekleşen belediye işçilerinin Ankara yürüyüşünün ardından lokal olarak ender ciddi eylemlerden biri (sendikalı olan Ambar işçilerinin direnişi dışta tutulursa). Önümüzdeki süreçte belediye işkolunda yoğunlaşacak işten çıkarmalar düşünülürse bu eylem önemini daha da artırıyor. Bunu da yine işçilerin dilinden aktaracak olursak "kıvılcım" olmaya kararlılar.

İzmir/Kızıl Bayrak

Eylemde okunan basın metni:

İzmir halkının dikkatine!

Bizler ortalama 10 yıldır İZSU'da çalışan 118 sayaç okuma işçisiyiz. 1 Mart 2000 tarihinde son ihalenin SET Elektrik'e verilmesiyle işten atıldık. İşten atılmamızın hem bize, hem siz İzmir halkına, hem de İZSU'ya çok büyük zararı var. Duyarlı İzmir halkını bizim sorunumuz olduğu kadar sizin de sorunuz olan bu durumdan haberdar etmek istiyoruz.

Özelleştirmenin ve taşeronlaştırmanın zarardaki kurumları kâra geçireceği söylenmektedir. Bunun doğru olmadığını hem İzmir halkının hem de İZSU'nun zarar ettiğini şu örnek çok iyi açıklamaktadır. Şöyle ki; 1990 yılında İZSU tarafından faturalandırılan su oranı %80 iken, taşeronlaştırma sonucu bugün %40'lara düşmüştür. Yani İZSU faturalandırmadığı suyun karşılığını, her ay su faturalarına %5-8 oranında zam yaparak siz İzmir halkının cebinden tahsil etmiştir.

Sayaç okuma işi belediye bünyesindeki işçiler tarafından yapılsaydı: 118 kişi 130 milyon maaşla, abone başına 38 bin TL'ye malolacaktı. İhalenin SET Elektrik'e verilmesi sonucunda ise, her abone başına SET Elektrik'e İZSU tarafından 75 bin TL verilmektedir. Bu örnek de göstermektedir ki İZSU bariz bir şekilde zarar etmektedir.

İZSU zarar etmekte, bu zarar zamlar yoluyla İzmir halkından çıkarılmakta bu şekilde İzmir halkı da zarar etmektedir, peki burada kim kâr etmektedir?

Bizler İZSU'dan atılan sayaç okuma işçileri işimize geri dönünceye kadar eylemimizi devam ettireceğiz. Duyarlı İzmir halkının desteğini bekliyoruz.

İZSU'dan atılan sayaç okuma işçileri

İZSU işçilerinin işçileri, emekçileri dayanışmaya çağırın bildirisinden...

Taşeronlaştırmaya karşı dayanışmaya çağrı

Bizler İZSU'da sayaç okuma işinde çalışan işçileriz. 1990-1992 yılları arasında İZSU'da sözleşmeli personel olarak çalışmaya başladık. Bu tarihten sonra belediye şirketi olan İZSAŞ'da 1996 yılına kadar çalıştık. Daha sonra 1998 yılının Mart ayına kadar İZELMAN'da çalıştıktan sonra, İZAY ihaleyi alarak taşeron bir şirket olan EBKA'ya verdi. Bu taşeron şirket de kendi taşeronu olan BİLTAŞ'a devretti. Sözleşme süresi bitince biz de işten çıkartıldık. İhaleyi alan SET Elektrik ile görüştüğümüzde, İZSU'nun işçilerinin işe alınamayacağını (çünkü bizler sürekli olarak taşeronlaştırmadaki keyfiliğe, peşkeş çekilmeye, anti-demokratik uygulamalara karşı çıkmış, iş güvencesini savunmuş ve bu durumda, İZSU ve onun ihaleyi verdiği taşeronları rahatsız etmiştik), ayrıca iş başvurusunda bulunan işçiler arasında da kendisinin seçeceği 25-30 işçiye alacağını, bunlar içinde sözleşmesiz, sigortasız, her türlü iş güvencesinden yoksun olarak 1 ay çalıştırabileceğini, bir ay sonra işin durumuna göre işe almaya karar vereceğini söylemiştir.

Bizler işverenin bu tarz haksız uygulamalarına karşı işten atılan 118 işçiden 110 kişi, protesto kararı alıp, 20 kişilik dönüşümlü açlık grevini 9 Mart 2000 tarihinden itibaren uygulamaya başlamış bulunuyoruz. Geri kalan 8 işçi işverenin öne sürdüğü 1 aylık deneme süresi önerisine kanmış, ancak yaşanan süreç direnmeyi seçen biz işçileri haklı çıkartmıştır. Şöyle ki; işe başladıklarının 13. gününde, şirketin gerçek yüzünü görerek, işi bırakıp biz direnen işçilere katılmışlardır. (...)

(...) Biz sayaç okuma işçileri, işten atılma ve sonrasında direnme sürecinde, bu haklı davamızda bize destek olmalarını istediğimiz işkolu sendikalarına ve diğer sendikalara gittik. Ancak özellikle işkolu sendikalarından yeterli destek sağlayamadık. Bizlere kendilerinin üyesi olmadığımız, TİS süreci olduğu ve bu nedenle belediye ile sorun yaşamak istemediklerini belirtmişlerdir.

(...) Özelleştirme saldırıları, taşeronlaştırmalar ve bunların biz işçi ve emekçilere olan fiili etkileri, bizlere sınıf dayanışmasının zeminini sunmaktadır. İşsizlik, işten atılmalar bugün bizim sorunumuzsa, yarın sizlerin olmayacağını garantisini kim verebilir ki? Tüm işçi, işsiz, sendikalı, sözleşmeli çalışanların mücadelemize destek olmalarını, özellikle sendikalı işçilerin örgütlü olmaktan kaynaklı güçlerini kullanarak sendika yöneticilerini bu konuya duyarlı olmaya çağırma larını, işçilerden sınıf dayanışmasının gereği olarak istiyoruz.

Direne direne kazanacağız...

Yaşasın sınıf dayanışması...

İZSU'dan atılan 118 sayaç okuma işçisi

İzmir halkının dikkatine!

Bizler ortalama 10 yıldır İz-su'da çalışan 118 sayaç okuma işçisiyiz. 1 Mart 2000 tarihinde son ihalenin SET Elektrik'e verilmesiyle işten atıldık. İşten atılmamızın hem bize, hem siz İzmir halkına, hem de İZSU'ya çok büyük zararı var. Duyarlı İzmir halkını sorunumuzdan ve sorununuzdan haberdar etmek istiyoruz.

* Yaklaşık 10 yıldır bu işi yapan 118 işçinin yerine, "asgari ücretin bile altında çalışmayı kabul eden" yeni işçilerin alınmasıyla, su sayaçlarının doğru okunması, doğru faturalanması mümkün olmamaktadır. Sayaçların gününde okunamaması ve zamanında su bildirimi yapılamaması, sizleri vezne de daha fazla para ödemek zorunda bırakacaktır.

* Özelleştirmenin, zarardaki kurumları kâra geçireceği söylenmektedir. Oysa ki; 1990 yılında İZSU tarafından faturalandırılan su oranı %80 iken, taşeronlaştırma sonucu bugün %40'lara düşmüştür. İZSU faturalandırmadığı suyun karşılığını, her aybaşı yaptığı %5 zamlarla sizlerin cebinden tahsil etmektedir.

* Sayaç okuma işi belediye bünyesindeki işçiler tarafından yapılsaydı: 118 kişi 130 milyon maaşla, abone başına 38 bin TL'ye malolacaktı. İhalenin SET Elektrik'e verilmesi sonucunda ise, her abone başına SET Elektrik'e İZSU tarafından 75 bin TL verilmektedir. SET Elektrik ise işçilerine asgari ücret dolaylarında maaş vermektedir.

* Yanlış yapılan her iş, atılan her yanlış adım sizin fatura hanenize "ZAM" olarak geri dönmektedir. Son ihalenin SET Elektrik'e verilmesi sonucunda, yapılan tahsilatlardan zarar eden İZSU, bu zararı sizce hangi yolla kapatacaktır?

* Tüm bunların kurumu zarara uğrattığı, bu zararın ise siz İzmir halkından çıkartıldığı açıktır. Biz bu duruma karşı çıktığımız için işten atıldık.

* Bugün, bizleri işten attılar ve işlerimizi başkalarına verdiler. Yarın onları işten atacaklar ve "asgari ücretin" bile altında çalışacak başkalarını işe alacaklar... Özelleştirmeler ve taşeronlaştırmalar devam ettikçe işinden atılan insan sayısı 118'den 500'e; 500'den 1000'e, 5000'e çıkacak. Ve bu gidişe hep beraber "dur" demezsek, yarın sıra belki de size gelecek!

Haksız yere işten atıldığımız için 9 Mart 2000 tarihinden itibaren açlık grevindeyiz.

İşimizi geri alıncaya dek eylemimize devam edeceğiz.

Bizlerin de, sizlerin de haklarını gaspetmekten vazgeçmelerini sağlamak, ancak sizlerin bizlerle dayanışması ile mümkün.

22 Mart Çarşamba günü, saat 12:30'de İzmir Büyük Şehir Belediyesi'nin önünde basın açıklamamız olacaktır.

Yapılan haksızlıklara hep beraber karşı çıkmalıyız.

Sorun hepimizin sorunu, İzmir halkını duyarlı olmaya ve sahiplenmeye çağırıyoruz!

İZSU'dan atılan 118 sayaç okuma işçisi

İşten atılan sayaç okuma işçileriyle röportajlar:

“Emekçiler ekmeklerini kimseye kaptırmasınlar”

-Yaklaşık 2 haftadır direniyorsunuz. Kısa bir değerlendirme yapabilir misiniz?

İşçi: 12 senedir İZSU'nun içindeyim. Diğer arkadaşlar 10 senedir çalışıyorlar. '92'nin yılbaşı günü sendikal faaliyet nedeniyle belediye başkanı tarafından işten çıkarıldık. 1.5 yıl dışarıda kaldıktan sonra tekrar geri çağırıldılar. Bu sefer belediyenin yan kuruluşu olan İZSAS'ta işe başladık. İZSU'nun güvencesiyle 3 yıl da burada çalıştık. Sendika çalışmamız burada da sürüyordu.

İçeride birikmiş olan haklarımızı almamamız ve sendikaya üye olmamamız için bizi İZELMAN'a devrettiler. İZELMAN'da da 2 sene çalıştıktan sonra, açılan ihale sonucu İZAY'a geçtik. Bu arada da sendikal çalışmamız devam ediyordu. Anlaşmalı olarak verdiğimiz İZAY da bizi EBKA'ya, EBKA da BİLTAŞ'a verdi. Buraya kadar hep İZSU'nun güvencesindeydik. Örgütlenme çalışmamız yine devam etti. Bu kez bizi başlarından atmak için, sözüm ona ihale açtılar. SET Elektrik ihaleyi kazandı. SET Elektrik ise önümüze hiçbir sözleşme koymaksızın, gelip form doldurun deyip çağırdı. Amaçları bizlerden de bir bölüm alıp kendi elemanlarıyla kaynaştırarak diğerlerini kapı önüne koymaktı.

-Bu süre zarfında sosyal haklarınız ne oldu?

İşçi: 2 senede bir girdi-çıkı olduğu için, sadece 2 yıllık kıdem tazminatını aldık. O da çekirdek parası gibi bitti. Son şirketten de 2 senelik kıdem tazminatımızı aldık, kalan kısmının durumu meçhul. Buna vergi iadeleri dahil. Her geçiş döneminde, ihbar tazminatlarımızın hepsi gaspedildi. Bu 118 kişi bilinçli olarak, kapalı kapılar arkasında yapılan ihale sonucu işten atıldı. SET Elektrik'in sahibi genel müdürün akrabası.

-Belediye kurumu olan İZSU'nun sayaç okuma işinin taşeron şirket olan SET Elektrik'e verilmesi sizce emekçileri nasıl etkiliyor?

İşçi: Bu durum İZSU'ya büyük ölçüde maddi zarar veriyor. İZSU'nun bu zararı çıkarması bize zam olarak geri dönüyor. Hem maliyet tutarı öncekinden daha fazla oluyor, hem de dışarıdan aldıkları sıfır elemanlar deneyimli olmadıkları için sayaç okumaları hatalı oluyor. Halkın sırtına biniyor fazla faturalar. Halkın bilinçlenmesini istiyorum

-Sendikalar, DKÖ'lerden gelen destekler yeterli mi?

İşçi: Destek geliyor, ama çözüm için yeterli değil. Bu mücadeleyi devam ettirebilmek için manevi desteğe ihtiyacımız var. Maddi olarak zaten bitmiş durumdayız. Biz işimizi istiyoruz.

-Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

İşçi: Bir insanın ekmeği elinden alındıktan sonra herşeyi yapabilir. Bu, kendini yakmak da olabilir, asmak da olabilir. Bütün emekçi arkadaşların hepsinin birleşip patronlara karşı mücadele etmesini, hakkını istemesini istiyorum. Ekmeklerini kimseye kaptırmasınlar.

“Birlikten kuvvet doğduğunu herkes öğrendi”

-2 haftadır emeğinizin karşılığını almak için direniyorsunuz. Düşüncelerinizi alabilir miyiz?

2. işçi: Mücadeleye sonuna kadar devam etmeyi düşünüyoruz. Açlık grevi, gerekirse yeni eylem biçimleri olabilir. Perşembe günü Belediye Meclisi toplantısı var. Oradan bir sonuç çıkmazsa yeniden değerlendireceğiz. Çarşamba günü de basın açıklamamız var. Bu bir onur mücadelesi. Bizden habersiz 10 senelik emeğimiz satıldı. On senelik emeğimizin karşısında kapı önüne konduk. Biz 118 kişi hakkımızı alana kadar direnmeye devam edeceğiz.

-Gelen destekler hakkında ne düşünüyorsunuz?

2. işçi: Sağolsunlar bazı sendikalar, duyarlı insanlar destek veriyorlar. Hepsine teşekkür ederiz. Onların bizi desteklemesi bize moral veriyor. Ancak şu anda yeterli değil. Ama ileride yeterli gereken desteği vereceklerine inanıyoruz.

-Bu direniş işçileri nasıl etkiledi?

2. işçi: Daha önce şube şube çalıştığımız için işçilerin hepsi birbirini tanııyordu. Biz daha önce de taşeronlaştırmaya karşı, '99 yılında, seçimlerden önce, eylemler yapmıştık. Fakat özellikle bu açlık grevi bizi birbirimize yaklaştırdı. Daha da kenetledi. Birlikten kuvvet doğduğunu herkes öğrendi. Ne olursa olsun kazanmaya kararlıyız, kazanacağımıza da inanıyoruz. Hakkımızı alıncaya kadar bu eyleme devam edeceğiz.

Bir grup karayolları işçisinin Çinkur ziyareti

Sınıf dayanışması içinde coşkulu kucaklaşma

Çinkur işçileri, iş akitlerinin özelleştirmeden kaynaklı tazminatsız olarak feshedilmesi sonucu, özelleştirmenin ne anlama geldiğini yaşayarak acı bir şekilde öğrenmiş oldular. Fakat Çinkur işçileri kendilerine reva görülen bu durumu kabul etmeyeceklerini, yıllarca verdikleri emeklerinin boşa gitmesine göz yummayacaklarını gösterdiler. Fabrika işgali ve dönüşümlü açlık greviyle bir mücadele sürecine girdiler. Mücadelelerinin haklılığını tüm Kayseri işçi ve emekçilerine anlatarak ciddi bir kamuoyu oluşumunu sağladılar.

Biz bir grup duyarlı karayolları işçileri olarak, sınıf dayanışmasının gereği üzerinden hareketle önce sendika temsilcilerimiz aracılığı ile sendika şube yöneticilerini bu konuda duyarlı olmaya çağırdık. Sendika yöneticilerinden maddi ve manevi desteğimizi sunmak, tabanımızı duyarlı hale getirerek kitlesel katılımı Çinkur işçilerini ziyaret etmek, moral ve motivasyonlarını yükseltmek için tavrı koymalarını istedik. Fakat her zaman olduğu gibi bu olay karşısında da, sınıf dayanışmasını örnek yerine, geçiştirmeci bir mantıkla biz duyarlı işçileri de oyalama yolunu seçtiler.

Bu durumu daha önceki deney ve tecrübelerimizden bildiğimiz için, bizler hazırlıklarımızı kendimizden doğru yaptık. Haftanın son günü olan 3 Mart tarihinde

akşam üzeri sendikacılarımızın tutumları net bir şekilde ortaya çıktıktan sonra, sınırlı da olsa kendi çabalarımızı ortaya koyduk. Bölgemizin değişik şube ve merkezinden arkadaşlarımızla Kayseri'de buluşarak, ziyaretimizin amacını, özelleştirmenin bizler ve işçiler açısından ne anlama geldiğini, bugün Çinkur'un başına gelen, yarın bütün kamu kuruluşlarına olacak olan bu saldırıları geri püskürtmenin, birleşik bir mücadeleden geçtiğini, bunun için de işçilerin dayanışmasının önemine vurgu yaptık.

Büyük bir coşku ve heyecanla fabrikaya doğru yol aldık. Fabrika önüne geldiğimizde yaklaşık 400-500 civarında Çinkur işçisi kapı önünde toplanmışlardı.

Bizleri görünce büyük bir coşkuyla selamlayıp alkışladılar. Bizler de direnişçi işçi arkadaşlarımızla kucaklaşarak mücadelelerinde yanlarında olduğumuzu, başarılar dileğimizi tek tek söyledik. Bu arada Çinkur temsilcisi arkadaş bizleri mikrofonla selamladı. İçimizden birini, işçi arkadaşlarımıza söylemek istediğiniz bir şey varsa, arkadaşlara seslenebilirsiniz diyerek mikrofona davet etti.

Daha önceden aramızda belirlediğimiz arkadaş mikrofona geçerek, dünyada ve Türkiye'de özelleştirmenin işçi ve emekçileri örgütsüz, aç, yoksul ve asgari ücretlere köle hale getiren bu saldırının ülke genelinde birleşik bir mücadele hattının örülmesiyle

karşı konulacağını, zamana yayarak tek tek kamu kurumlarını özelleştirmeye çalıştıklarını, biz kanları, canları pahasına elde ettikleri değerleri bir avuç zengine peşkeş çekerek zenginliklerine zenginlik katmaya çalıştıklarını, bunlara mücadele etmeyeceğimizi, kendilerinin bu onurlu mücadelelerini sonuna kadar destekleyeceğimizi, mücadelelerinin ileri sürecinde destek ve katkılarımızla gittikçe güçlendireceğimizi, sermayenin biz işçileri bölmek için öne sürdükleri tüm demagojileri boşa çıkararak haklarımızı da söke söke alacağımızı, söyleyerek mücadelelerinde başarılar diledik.

Konuşmamız büyük bir coşkuyla alkışlandı. Daha sonra temsilci arkadaş bizleri çay içmek üzere fabrikaya davet etti. Fabrika ve mücadele süreci hakkında geniş bir bilgilendirme yaptı. Bizim de sürece daha iyi bakmamıza yardımcı oldu. Bu arada biz de sınıf dayanışmasını maddi temelde de örnek için aramızda topladığımız 90 milyonu kendilerine verdik. Grev ziyaretimiz bizlerde de büyük bir moral gücü yarattı. Daha sonra mücadele isteyerek ayrıldık. Çinkur işçileri ayrılırken de yol boyunca büyük bir sevinç göstererek alkışladılar.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Yaşasın sınıf dayanışması!

Karayollarından bir işçi

Grevdeki Kimya Teknik işçilerinden gazetemize ziyaret

22 gündür sendikalaşma çalışmasından dolayı grevde olan Kimya Teknik işçileri, 22 Mart günü gazetemizi ziyaret ettiler. Grevci işçiler, gazetemizi, grev süresince direnişlerine gösterdiği ilgi ve dayanışma dolayısıyla ziyaret ettiklerini belirttiler.

Kimya Teknik işçileri 225 gündür ilk günkü kararlılık içinde direnişlerini sürdürüyorlar. Başlangıçta sendikayı hiçbir biçimde muhatap almayacağını belirten işveren, grevdeki işçilerin kararlı mücadelesi sayesinde geri adım atarak, Petrol-İş Sendikası ile görüşme yoluna gitti. İşveren bir yandan bu görüşmeler içinde olurken, diğer yandan ise grevi kırmaya yönelik saldırılarını arttırmış bulunuyor. Sendikayı işyerinden söküp atmaya yönelik bu saldırılar, sendika ile taslak üzerine yapılan görüşmelerde de kendini gösteriyor. İşveren üretimin eskisi gibi olmayacağını, bu nedenle 30-40 işçinin işten atılmasını görüşmelerde dayatıyor. İşverenin bu saldırısının sendikal örgütlülüğü dağıtmaya yönelik olduğunun bilincinde olan Kimya Teknik işçileri, iş güvencesi talebini yükselterek, tek bir işçinin bile işten atılmasına karşı mücadele edeceklerini belirtiyorlar. İşverenle sendika arasında gerçekleşen görüşmeler sonuçsuz kaldı.

Kimya Teknik grevi bugün İstanbul'da tek grev olma özelliğini de taşıyor. Ziyaretleri esnasında işçilerle yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

“225 gündür kararlılığımızı sürdürüyoruz, bundan sonra da bu kararlılıkla devam edeceğiz”

- Öncelikle gazetemizi ziyaret ettiğiniz için teşekkür ederiz. Bu ziyaret dolayısıyla kendi düşüncelerinizi açıklar mısınız?

1. İşçi: Uzun zamandır ziyaret etmeyi düşündüğümüz Kızıl Bayrak gazetesini geç de olsa ziyarete geldik. Bugüne kadar bizlere gösterdikleri dayanışmadan dolayı memnuniyetimizi ifade etmek istedik. Herşeyden önce arkadaşların teşekkürleri var, selamlarını getirdik sizlere. Yapmış olduğunuz ziyaretlerden çok memnunuz. Bu bizlere ders verdi, eşimizi dostumuzu öğrendik bir yerde. Bu arada düşmanlarımızı da, dostalarımızı da tanıdık. Bu bir yerde sosyal dayanışma, sosyal yardımlaşma. Bu dayanışmalar ne kadar devam ederse işçi sınıfının kazanımları da o ölçüde güçlenecektir.

2. İşçi : İlk önce Kızıl Bayrak gazetesinin bizlerin yanında olmasından dolayı çok teşekkür ederim. 7 ay boyunca devamlı gelip çadınımızda bizleri ziyaret etmenizden dolayı size ne kadar teşekkür etsek azdır. Bizim direnişimize desteğinizi saygıyla karşılıyoruz. Bizler işçi sınıfı olarak, tüm işçilere söyleyeceğimiz şudur: Birlik-beraberlik içinde olalım, işverenlerin oyununana gelmeyelim hakkımızı alalım.

3. İşçi: Yanımızdan ayrılmadığınızdan dolayı Kızıl Bayrak'a teşekkür ederiz. 7.5 aydır direnişimiz sürüyor. Biz 112 kişi ilk günki gibi sonuna kadar kararlıyız. Bayramı dışarıda geçirdik. Soğuk hava, yağmur-çamur demedik. Arkadaşlarımızla bugüne kadar bekledik. Sonucunu bekleyeceğiz. İşçi arkadaşları dayanışma için bekliyoruz.

- Son dönemde sendika ile işveren arasında olumlu bir görüşme oldu mu? Bir sonuç alabildiniz mi?

1. İşçi: İşverenle sendika arasında olumlu bir gelişme olmadı. Sendikamızdan haber bekliyoruz. İşverenin dün söylediği bugünkünü tutmuyor. Bu nedenle bekliyoruz. 35 yıllık geçmişi olan işyerimizin sendikayı benimsemeyen işvereni nihayet sendikamıza geldi ve sendikayı benimsediğini söyledi. Yanısıra taslak üzerine görüşmeler oldu. Biz taleplerimizi yazılı olarak bildirdik. Onları görüσεceklerdi, henüz sonucu bilmiyoruz. Geçen geldiklerinde apayrı bir tutum izlediler. Fabrikayı kapatacağız ayaklarına gitmeye başladılar. Bu bizim gözümü korkutmadı. Arkadaşları bu davadan vazgeçirmek için bir bomba attılar ortaya. Artık bizim buna kapılacak bir halimiz yok.

- Budan sonra ne yapmayı düşünüyorsunuz?

1. İşçi: Bundan sonra eski tutumumuzu tamamen değiştireceğiz. İşverene karşı kazanmak için ne gerekli ise yapacağız. Artık ılımlı havadan vazgeçeceğiz. Katı bir tutum içinde olacağız. Bunu artık işverenler böyle bilsin. Artık onların oyunlarına gelmeyeceğiz. Nasıl 7 aydır, 225 gündür grevdeyiz, 225 gündür kararlılığımızı sürdürüyoruz, bundan sonra da bu kararlılıkla devam edeceğiz.

İMF başkanlığı için emperyalistler arasında “soğuk savaş” sürüyor

Emperyalistler arasında her geçen gün daha da derinleşen rekabet ve hegemonya savaşı İMF başkanlığının belirlenmesi yarışında da kendini gösteriyor.

Asya ve Rusya krizleri sonrasında yoğun eleştiriler alan İMF'nin eski başkanı Michel Camdessus'un görev süresi dolmadan istifa etmesi üzerine başlayan başkanlık yarışı, ABD ile Almanya arasında adı konulmamış bir “soğuk savaş”a sahne oluyor.

Almanya Avrupa'nın lideri durumunda. Bu gücüne dayanarak emperyalist sömürü aygıtlarından biri olan İMF'nin yönetimini eline geçirmek istiyor.

Avrupalı emperyalistler küresel sömürü aygıtlarının yönetimini aralarında paylaşmış durumdalar. NATO Genel Sekreteri bir İngiliz; Avrupa Topluluğu Başkanı İtalyan; İMF'nin önceki başkanı ve ondan önceki başkanı ise Fransız'dı. Böyle olunca, İMF'nin başına bir Alman'ın gelmesine diğer Avrupalı emperyalistlerin fazla bir itiraz nedenleri kalmıyor. Bu nedenle İMF başkan adayı olarak Almanya Maliye Bakanı Yardımcısı Caic Koch Weser'e “olur” verdiler.

ABD ise Alman adaya karşı çıktı. Gereğesi, Weser'in İMF başkanlığını yürütecek yeterlilikte olmaması. Oysa ki 25 yıl Dünya Bankası'nda görev yapan Weser emperyalist politikalarla vakıf birisi olarak tanınıyor. Kaldı ki, başkanın kim olduğu, kişisel yetkinlikleri fazla önem taşıyor. Kimin buyruğunda ise onun politikalarını uygulayacaktır. ABD'nin Alman adaya karşı olmasının gerçek nedeni budur. Amerika'nın karşı olduğu Weser değil, Almanya'dır.

Buna rağmen Weser, İMF İcra Direktörleri Kurulu'nun (24 kişiden oluşuyor) yaptığı ilk tur oylamada % 43'le en çok oy alan aday oldu. Almanya, Fransa, İngiltere, Belçika, Hollanda, İtalya, Finlandiya, İsveç, Çin ve Meksika Alman adayı desteklerken; İran, Şili, Mısır, Angola ve Japonya ise Afrika asıllı Amerikalı Stanley Fisher lehine oy kullandılar. ABD'nin oy oranı %36.

En çok oy alan aday olmasına karşın Amerika Weser'e karşı muhalefetini sürdürdü. Nihayet Weser adaylıktan çekildiğini duyurdu. Almanya ise yine bir Alman adayı zorluyor. Görünürdeki aday olan Avrupa İmar ve Kalkınma Bankası Başkanı Horst Koehler ABD'nin desteğini alabilirse, İMF'nin yeni başkanı olacak.

Emperyalist hegemonya için küresel sömürü aygıtlarına hakim olma savaşı

İMF ve Dünya Bankası'nın kurulmasından bu yana Dünya Bankası başkanlığına bir Amerikalı'nın, İMF başkanlığına bir Avrupalı'nın getirilmesi gelenek haline gelmişti. '90 yılının ortalarına dek İMF başkanı altında çalışmak üzerine üç başkan yardımcısı seçildi. Birinci başkan yardımcılığına Stanley Fisher getirildi. Fisher Amerika'dan aldığı destekle adeta İMF başkanı gibi çalışıyor, İMF politikalarına Amerika damgasını vuruyordu.

ABD bu fiili durumu resmileştirmek istiyor. 1944'ten bu yana süregelen uygulamayı tersine çevirerek, Dünya Bankası'nın başına bir Avrupalı'nın, İMF'nin başına da bir Amerikalı'nın getirilmesini istiyor. Şimdilik bu isteğini yüksek sesle ifade etmekten kaçınıyor.

Avrupa ise bundan rahatsız. Fransız Maliye Bakanı Cristian Sautter Avrupa'nın rahatsızlığını şu sözlerle dile getiriyor: “ABD halen Dünya Bankasını yönetiyor. Dünyanın ekonomik olarak en güçlü ülkesinin, bir küresel mali düzenleme kurumunu daha yönetiyor olmaması çok önemlidir. Biz çok kutuplu dünya kurmak istiyoruz.” Bir yandan Amerika'nın yöneliminden duyulan rahatsızlık dile getirilirken, öte yandan İMF'nin halihazırda emperyalist sömürü aygıtı olarak önemi vurgulanıyor.

İMF önemini korurken, öte yandan emperyalistler tarafından eleştiriliyor. “6 Mart'ta basına sızan ABD Kongre Raporu, İMF ve DB'nin büyük ölçüde küçültülmeleri gerektiğini, politikalarının gelişmekte olan ülkelere faydadan çok zarar verdiğini saptadı. Rapor, İMF'nin ülkelerin iç ekonomik, hatta siyasi politikalarına gereksiz yere karıştığını söylüyor, yardım etmeye kalktığı ülkelerin ekonomik koşullarında bir iyileşme yaratmakta başarısız kaldığına işaret ediyor.” (E. Yıldızoğlu, Cumhuriyet, 13 Mart)

Bu eleştirilere rağmen Clinton yönetiminin İMF başkanlığı için savaşım vermesi kuşkusuz bir çelişki değil. Sözümona eleştiren ABD Kongresi öte yandan İMF yönetimini ele geçirmek istiyor. Eleştirdikleri yalnızca kendi çıkarlarına yeterince karşılık vermeyen politikalarıdır.

SES üyesi Dr. Ahmet Tellioglu tutuklandı

Komplolara, baskılara boyun eğmeyeceğiz Sermayenin saldırılarına geçit vermeyeceğiz!

Sermaye devleti işçi ve emekçilere sosyal-siyasal-ekonomik saldırılarını sürdürürken, bir yandan da mücadeledeki sınıf bilinçli öncülere yönelik saldırılarına devam ediyor.

Devletin daha önce örneklerini birçok defa gördüğümüz gözaltı ve tutuklama terörü en son Kamu Emekçileri Bülteni yazarlarından SES üyesi Dr. Ahmet Tellioglu'nun tutuklanmasıyla bir kez daha kendini gösterdi. 9 Mart günü sabaha karşı evi basılarak gözaltına alınan Tellioglu bildik komplo senaryolarıyla tutuklandı.

Gerekçesiz tutuklamaya komplo teorileri

Burjuva basının polis kaynaklı haberine göre, Tellioglu, sözde TİKB'nin üst düzey yöneticisi idi ve evindeki aramada "bol miktarda örgütsel döküman" ele geçirilmişti. Örgüt internet üzerinden haberleşiyordu vb. vb...

Oysa her zamanki gibi gerçekler bambaşka idi.

Aynı süreçte gözaltına alınmış olan Nazife Kaya, eski bir sağlık emekçisi ve kamu sendikalarının kurulmasında büyük emekleri geçmiş, onlarca kamu emekçisinin, dolayısıyla da Tellioglu'nun yakından tanıdığı devrimci bir kamu çalışanı idi. Dr. Ahmet Tellioglu'nun Kaya ile ilişkisi siyasi değil, sendikal-sosyal bir ilişkiydi. Evindeki aramada "örgütsel döküman" adıyla el konulan materyal ise, pek çok bilinçli emekçinin okuduğu ve evinde-işyerinde bulundurduğu sendikal-siyasal yayınlardır. Ama artık bu her gözaltının bayatlamış senaryosu olduğu için ayrıntıya bile girmeye gerek yoktur. Tutuklamaya gerekçe gösterilen bir başka şey de bilgisayardır. Söz konusu burjuva sınıf olunca, reklamlarda çocuk odalarına kadar giren bu teknoloji ürünü, nedense, bizlerde görüldüğünde hemen bir suç unsuruna dönüştürülebilmektedir. Bilgisayarda nelerin bulunduğunu değil, bilgisayarın bulunmuş olmasını yeterli bir suç delili kabul edecek denli gözü dönmüş bir DGM savcısının hayal ürünü olan bu tutuklama senaryosunun, burjuva hukukunda dahi bir yeri bulunmayacağı açıktır.

Peki, buna rağmen neden tutuklanmıştır Ahmet Tellioglu?

Çünkü o, devrimci-öncü bir kamu çalışanıdır.

İstanbul'dan önce görev yaptığı Zonguldak'ta, sadece sağlık emekçilerinin örgütlenmesinde değil, genel toplumsal muhalefetin örgütlenmesinde de aktif bir rol almış, SES ve İHD Zonguldak şubelerinin başkanlığını yapmıştır. İstanbul'a atanmasıyla birlikte, yeni görev bölgesinde de aynı aktif çalışması nedeniyle hastane yönetiminin gözüne batmış ve daha birkaç ayını doldurmadan sürgüne gönderilmiştir.

Aslında, sömürülen-ezilen kitleleri mücadeleye örgütlemek, sistemin gözünde en büyük suçtur. Devrimciler de bu nedenle hapsilere atılıp, katliamlara uğratılmıyor mu? Ve yine devrimciler de burjuva hukuku bile hiçe sayan sudan gerekçelerle, tanıksız-kanıtsız mahkum edilmiyorlar mı?

Saldırının asıl hedefi kamu emekçi hareketidir

Sistemin, kamu emekçi hareketine karşı, başından beri kaba bir terör ve yıldırma politikası izlediği biliniyor. Devlet terörü hem kitlenin hem de öncülerin tepesinden hiç eksik edilmedi. Yıllar boyu hemen her miting ve yürüyüşten onlarca kamu emekçisi kafası-gözü yarılarak döndü. Tazyikli sularla, gaz bombalarıyla, coplarla, köpeklerle gidildi üzerine hareketin. Öncülerine ise daha özel tedbirler uygulandı. Sürgünler, soruşturmalar, gözaltı ve tutuklamalar, hatta faili belli cinayetlerle yıldırılmaya çalışıldı devrimci kamu emekçileri. Sadece gözaltı ve tutuklama saldırısına maruz kalanlardan ilk akla gelen birkaç isim, Mahmut Konuk, Ali Ürküt, Sevil Erol'dur. Kimisinde bir konuşma, kimisinde daha başka bir gerekçe öne sürülmüş olabilir. Ama söylediğimiz gibi, gerekçeler sahtedir. Asıl amaç, kamu hareketinin engellenmek istenmesidir.

Ancak bu tür saldırılar kamu emekçi hareketini bugüne dek engelleyemedi, bundan sonra da engelleyemeyecektir. Boyun eğmeyeceğiz, öncülerin tasfiyesine izin vermeyeceğiz. Tıpkı, emperyalist-kapitalist yağmaya izin vermeyeceğimiz gibi.

Değil Ahmet Tellioglu gibi birkaç öncü sağlık çalışanını tutuklamak, SES üyelerinin tümünü de içeri atsanız, SSK'nın tasfiyesine, sağlık sigortasının gaspına, sağlık kurumlarının özelleştirilmesine karşı mücadelemizi engelleyemeyeceksiniz. Grevli, toplusözleşmeli sendikal hak mücadelemizi engelleyemeyeceksiniz! Sömürü ve zulüm düzeninize karşı mücadelemizi engelleyemeyeceksiniz!

Baskılar bizi yıldıramaz!

Direne direne kazanacağız!

Tutuklamaya karşı tepkiler:**Kamu emekçileri imza kampanyası başlattı...**

SES Üyesi Dr. Ahmet Tellioglu Serbest Bırakılsın

Sermaye devleti her dönem başvurduğu baskı ve terörünü, sendikal mücadele yürüten emekçiler üzerinde de pervasızca uygulamaya devam ediyor.

Sermayenin işçi-emekçilere yönelik baskı ve sömürüsü sosyal yıkım programları, cezaevlerinde tutsaklara yönelik katliamlar, hücre tipi, vb. saldırılarla kendini gösteriyor.

Bu saldırılar, sermayenin emek sömürüsünü arttırmak içindir. Daha fazla sömürü için uygulanan baskı ve terörden en çok nasibini alanlarsa mücadelenin en önünde yürüyen sınıf bilinçli işçi ve emekçilerdir.

Gözaltındakilere işkence raporu veren doktorlar, sendikal mücadele yürüten emekçiler ya işkencede katledilmiş ya da çeşitli ceza ve sürgünlerle etkisizleştirilmeye çalışılmıştır. Prof. Dr. Şebnem Fincancı, Sevil Erol, Süleyman Yeter bu baskılara maruz kalan ve kamuoyunun da yakından tanıdığı isimlerdir.

Bunun son örneği ise 9 Mart sabahı evi basılarak gözaltına alınan SES üyesi Doktor Ahmet Tellioglu'dur. Kamu emekçilerinin grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı ve son dönemde sağlıkta özelleştirmeye karşı yürütülen mücadelesinde aktif olarak yeralan Tellioglu, bu kimliğiyle devletin hedefi haline gelmiştir. Hiçbir gerekçe gösterilmeden evi basılarak talan edilmiş, özel eşyalarına el konulmuştur. İşkenceli sorgudan geçirilen Ahmet Tellioglu sudan bahanelerle tutuklanmıştır.

Devlet, sendikal mücadele içerisindeki ilerici ve devrimci unsurları tasfiye etmeyi amaçlamaktadır. Bu, ağır bedeller ödenerek kazanılan demokratik hak ve özgürlüklerimizin gaspedilmesidir. Buna izin vermeyeceğiz.

Biz aşağıda imzası bulunan işçi ve emekçiler devletin bu baskı ve terörünü kınıyor, SES üyesi Doktor Ahmet Tellioglu'nun haksız yere tutuklanmasını protesto ediyor ve derhal serbest bırakılmasını istiyoruz.

Adı Sovadı

İmza

Sendikalar basın açıklamaları yaptı...

SES Temsilcisi Dr. Ahmet Tellioglu derhal serbest bırakılmalıdır!

Basına ve Kamuoyuna;

SES Anadolu Yakası Şube üyesi ve Kartal SSK Hastanesi SES Temsilcisi Dr. Ahmet Tellioglu, 8 Mart günü evinden gözaltına alınmış, akabinde tutuklanmıştır. Sendikal çevremizin verdiği bilgiye göre, Dr. Ahmet Tellioglu'nun tutuklanması keyfi ve düzmece bir senaryoya dayanmaktadır.

Kartal SSK Hastanesi SES Temsilcisi olarak, özelleştirmelere ve SSK'nın özelleştirilmesine karşı yürüttüğü mücadelede kararlı tutumuyla dikkatleri üzerine çeken sendikamızın gözaltına alınmasını ve tutuklanmasını kınıyor, bu arkadaşımızın derhal serbest bırakılmasını istiyoruz.

**Kartal Demokrasi Platformu
Eğitim-Sen 5 No'lu Şube**

TKİP P r

Giriş

Emperyalist kapitalizm, ulaştığı gelişme düzeyinden, şiddetlendirdiği çelişmelerden ve yaşadığı çürümeden dolayı, sosyalist devrimin arifesi oldu. Üretici güçlerin uluslararasılaşması, üretimin ileri düzeyde toplumsallaşması ve muazzam servet birikimi, proletarya devrimi ve sosyalizm için koşulları dünya ölçüsünde olgunlaştırdı. Çağı belirleyen kapitalizm ile sosyalizm arasındaki çelişmenin çözümü tarihin gündemine girdi. Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin zaferi, proletarya devrimleri çağını, dünya ölçüsünde kapitalizmden sosyalizme geçiş çağını başlattı. Bu yeni çağ, 20. yüzyılın büyük bölümünü kaplayan devrimler zinciri ve sosyalizmin inşası süreçlerinde açık ifadesini buldu.

Emperyalizm çağında üretici güçlerin kapitalist üretim ilişkilerine başkaldırısı, 20. yüzyılın başından itibaren açık bir olgudur. İnsanlığı iki kez toplu yıkıma götüren emperyalist savaşlar, sayısız gerici bölgesel savaşlar, faşist barbarlık, tüm yıkıcı sonuçlarıyla “büyük bunalım”lar, sert sınıf mücadeleleri, iç savaşlar ve devrimlerden oluşan yüzyıllık bilanço, kapitalist dünya sisteminin onulmaz çelişkiler içinde debelendiğini, tarihsel bir sistem olarak bir genel bunalım aşamasına girdiğini kanıtlamıştır.

20. yüzyıl sosyalizminin zamanla yaşadığı yozlaşma ve yıkım, bu kanıtlamanın değerini hiçbir biçimde azaltmaz. Sorunlar ve çelişkiler, dolayısıyla devrimi ve sosyalizme yönelimi üreten maddi zemin, bunun taşıyıcısı olan toplumsal güçlerle birlikte, yerli yerinde duruyor.

Günümüz dünyasında proletarya devrimi ve sosyalizm için nesnel koşullar her zamankinden daha çok olgunlaşmıştır. Dünya devriminin yeni dalgası, gerek maddi koşullar ve gerekse tarihsel deneyim bakımından, çok daha ileri bir noktadan işe başlayacak ve bu kez nihai zafer için koşullar her bakımdan daha uygun olacaktır.

I. Bölüm

Kapitalizmin uluslararası karakteri, proletaryanın devrimci sınıf mücadelesine de uluslararası bir karakter kazandırır. Bütün ülkelerin proletaryasının tarihi eyleminin yöneleceği nihai hedef ortaklığı buradan gelir. Bu nihai hedefe ulaşabilmek için, her ülkenin proletaryası öncelikle kendi burjuva sınıfını altetmek devrimci göreviyle yüzyüzedir. Tüm sonuçlarıyla birlikte kapitalizmin köleliğinden kurtuluş ve sınıfsız topluma ulaşma, bütün ülkelerin işçileri için ortak olan bu tarihi dava, proletarya enternasyonalizminin maddi temelidir. Düşünce ve eyleminde proletarya enternasyonalizminin ilkelerine sarsılmaz bir bağlılık gösteren Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP), kendisini proleter dünya devrimi ordusunun Türkiye cephesindeki öncü müfrezesi sayar.

I Kapitalizm

1) Kapitalist üretim tarzı, genelleşmiş meta üretimine ve ücretli emeğin sermaye tarafından sömürülmesine dayanır. Bu üretim tarzını ortaya çıkaran iktisadi evrim, emekçinin (köylüler ve zanaatçılar) kendi emeğine ve üretim araçlarına dayalı küçük işletmesini sürekli bir biçimde yıkıma götürür. Emekçileri üretim araçlarından ayırarak mülksüz proleterlere dönüştürür. Üretim araçlarının en büyük ve belirleyici bölümünü az sayıda kapitalistin ve büyük toprak sahibinin elinde, onların özel mülkiyeti olarak yoğunlaştırır.

2) Sayıları gün geçtikçe artan proleterler, geçinebilmek için, işgüçlerini üretim araçlarını tekelinde tutan kapitalistlere satmak zorunda kalırlar. Böylece, kendi emekleriyle, sürekli bir biçimde kapitalistlerin sermayelerini ve servetlerini çoğaltırlar.

Ücretli emeğin sermayeye bu bağımlılığı ve onun tarafından sistematik sömürüsü, kapitalist toplum düzeninin temelidir. Proleter ve yarı-proleter kitlelerin yaşadığı her türlü yoksulluğun, baskının, köleleşmenin, horlanmanın, cehaletin, gelecek güvensizliğinin, fiziki ve moral dejenerasyonun asıl kaynağıdır.

3) Büyük çaplı üretimin teknik ve iktisadi üstünlüğü, rekabet süreci içinde sermayenin gittikçe büyüyen yoğunlaşmasına ve merkezileşmesine yolaçarken, herşeye rağmen yaşama gücünü korumaya çalışan köylüyü ve zanaatçıyı da sermayenin ezici egemenliği altına sokar.

4) Tekniğin sürekli bir biçimde gelişmesi, bir yandan üretim sürecinde kadın ve çocuk emeği kullanımını yaygınlaştırırken, öte yandan işgücüne olan talebi işgücü arzına göre nispi olarak azaltır. Yedek sanayi ordusunun bu büyümesi, işsizliği kapitalist düzenin yapısal bir özelliği haline getirir. Bu, işçilerin sermayeye bağımlılığını pekiştirir, gelecek güvensizliğini artırır, sömürüyü yoğunlaştırmanın dayanağı olur.

5) Bu süreç, toplumsal üretimin plansız ve anarşik gelişmesinin ürünü olan devresel aşırı üretim bunalımlarıyla daha da şiddetlenir. Toplumsallaşmış üretimin mülk edinmenin özel biçimine başkaldırısının ifadesi olan bu bunalımlar, toplumsal servetin israfına yolaçar, kitlesel işsizliği dev boyutlara ulaştırır, küçük üreticilerin yıkımını hızlandırır, kitlelerin yoksulluk ve sefaletini çoğaltır. Yarınına güvensizlik tüm emekçiler için genel bir durum halini alır.

6) Üretici güçlerin gelişmesinin toplumsal servette yarattığı her artış, kapitalist sınıfın daha da zenginleşmesine, çalışan kitlelerin ise nispi ya da mutlak olarak yoksullaşmasına yolaçar. Toplumsal zenginliğin artışına toplumsal eşitsizliklerin artışı eşlik eder. Servet-sefalet kutuplaşması gitgide büyür, sermaye sınıfı ile emekçiler arasındaki uçurum derinleşir.

7) Burjuvazinin iktisadi egemenliği, siyasal ifadesini, işçi sınıfını ve emekçileri baskı ve denetim altında tutmanın aracı olan kapitalist devlette bulur. Çağdaş burjuva devleti, sermayenin ücretli emek üzerindeki tahakkümünün bekçisidir. Hangi biçimi alırsa alsın, burjuva devletin bu sınıfsal özü ve işlevi değişmez. Burjuvazinin iktisadi egemenliği, toplumun ideolojik ve kültürel hayatı üzerindeki egemenliğinin de temelidir.

8) Özel mülkiyet düzenine dayanan burjuva sınıf egemenliği, siyasal gericiliğin, savaşın, ulusal baskı ve düşmanlıkların, kadının sosyal ezilmişliğinin ve köleliğinin de kaynağıdır.

II Toplumsal devrim, sosyalizm ve komünizm

9) Kapitalizmin gelişme süreci, beraberinde, kendi mezar kazıcısı sınıfı ve kendi yıkılışının iktisadi koşullarını da yaratır.

Burjuva toplumuna özgü çelişkilerin gelişip şiddetlenmesine paralel olarak, kapitalist gelişmenin saflarını sürekli kalabalıklaştırdığı ve kapitalist üretim sürecinin birleştirip disipline ettiği proleterlerin dayanışması da güçlenir. Proleterlerin kapitalistlere karşı mücadelesi giderek burjuva toplumunun iki hasım sınıfı, işçi sınıfı ve burjuvazi arasındaki çatışma biçimini alır. İşçi sınıfının kapitalizmin dayanılmaz köleliğinden kurtulma mücadelesine doğru büyür.

Kapitalist gelişme emeği, üretim araçlarını ve üretim sürecini toplumsallaştırarak, sosyalist toplumun maddi-iktisadi önkoşullarını da yaratır.

o g r a m m i

10) İşçi sınıfı kapitalizmin en ileri ürünüdür, sonuna kadar devrimci olan tek sınıftır. Tüm öteki sınıflar, şu veya bu ölçüde, özel mülkiyet alanında bulunurlar. Bu nedenle varolan ekonomik sistemin temellerinin korunmasından yanadırlar. Kapitalizmin yıkıma sürüklediği küçük mülk sahibi emekçiler, ancak kapitalizm koşullarında kendi durumlarının umutsuzluğunu anladıklarında ve proletaryanın önderliğini benimsediklerinde, gerçekten devrimci olurlar.

11) İşçi sınıfının kurtuluşu işçi sınıfının kendi eseri olabilir. İşçi sınıfı ancak tüm insanlığın kurtuluşu uğruna mücadeleyle kendi gerçek kurtuluşuna ulaşabilir.

12) Kapitalizmin bütün bir gelişme süreci tarafından hazırlanan toplumsal devrim, proletaryanın kurtuluşunun temel koşuludur. Bu devrimle, "mülksüzleştirilenler mülksüzleştirilir". Üretim araçları üzerindeki kapitalist özel mülkiyet son bulur, bunlar toplumsal mülkiyete dönüştürülür. Kâr amacına yönelik kapitalist meta üretiminin yerini, tüm toplum tarafından ve toplum hesabına yapılan, onun tüm üyelerinin refahını ve çok yönlü gelişimini amaçlayan mal ve hizmet üretimi alır. Toplumsal üretimdeki plansızlık, anarşi ve rekabet, yarattığı tüm yıkıcı sonuçlarla (buhranlar, işsizlik, toplumsal servetin israfı, savaşlar, çevre tahribatı vb.) birlikte, ortadan kalkar.

13) Proletaryanın nihai hedefi, toplumun sınıflara bölünmesinin ve bu bölünmeden doğan her türlü toplumsal ve politik eşitsizliğin ortadan kaldırılmasıdır.

Bir tarihi geçiş çağının ardından ulaşılacak sınıfsız komünist toplumda, insanın insan tarafından sömürsü son bulur. Çalışma bir eziyet ve geçinmek için bir zorunluluk olmaktan çıkar, yaşamın doğal bir gereksinmesi haline gelir. İşbölümüne kölece bağımlılık, onunla birlikte kafa emeği ile kol emeği arasındaki farklılık ortadan kalkar. Kadın-erkek eşitsizliği tüm görünümleriyle silinip gider. Uluslar arasına örülmüş her türden çitlerin yıkılmasıyla birlikte devlet sınırları da ortadan kalkar. Bilim, kültür ve sanat, tüm bireylerin özgürce katılabildikleri bir etkinlik alanı haline gelir. Kent ile kırsal arasındaki eşitsizlikler ortadan kalkar. Doğayla insan arasında denge ve uyum ileri bir düzeyde yeniden kurulur. Tüm bunlarla birlikte, yöneten-yönetilen ayrımı tümünden ortadan kalkar, devlet tüm izleriyle silinip gider.

İnsanlığın ancak evrensel bir çerçevede ulaşabileceği geleceğin bu komünist toplumunda, her türlü engelden kurtulmuş üretici güçlerin büyümesi muazzam ölçüler kazandığı ve kolektif zenginlik kaynakları gürül gürül fışkırdığı içindir ki, bölüşüm ilişkilerinde burjuva hukukunun dar ufku da nihayet tam ve kesin olarak aşılar ve toplum bayraklarının üzerine şunu yazabilecek hale gelir: "Herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre!"

14) Proletaryanın bu nihai hedefe yürüebilmesinin ilk koşulu, politik iktidarın ele geçirilmesidir. Burjuvazinin sınıf egemenliği şiddet yoluyla yıkılır, yerine bir geçiş dönemi devleti olan proletarya diktatörlüğü kurulur.

15) Komünist Partisi, işçi sınıfının bağımsız sınıf konumu ve çıkarlarının temsilcisi ve güvencesidir. Büyük tarihi görevini gerçekleştirme mücadelesinde işçi sınıfına yol gösterir. Hergünkü mücadelesinde ona önderlik eder, bu mücadeleyi toplumsal devrim hedefine bağlar. Öteki ezilen ve sömürülen kitleleri de, kapitalizm koşullarında durumlarının umutsuzluğunu göstererek, proletaryanın kurtuluş davasına kazanmaya çalışır.

III

Emperyalizm ve dünya devrimi süreci

16) Üretimin ve sermayenin yoğunlaşması ve merkezileşmesi süreci, ekonomik hayatta tayin edici bir rol oynayan tekelleri ortaya çıkardı. Banka sermayesi ile sanayi sermayesinin içiçe geçip kaynaşmasıyla mali sermaye oluştu ve sermaye ihracı belirleyici hale geldi. Yeryüzü iktisaden ve toprak bakımından büyük güçlerce paylaşıldı. Kapitalizmin kabaca 20. yüzyıl başına denk gelen bu gelişme aşaması, emperyalizm çağını başlattı.

Kapitalizmin temel eğilimlerinin ve gelişme yasalarının doğrudan bir ürünü olan emperyalizm, onun bütün çelişme ve çatışmalarını daha açık hale getirdi, şiddetlendirdi, dünya ölçüsünde genelleştirdi ve onlara temel önemde yenilerini ekledi.

17) Emperyalist tekeller arasında dünya ölçüsünde süren kıyasıya rekabet, büyük emperyalist devletler arasında pazarlar, hammadde kaynakları, kârlı yatırım alanları ve genel olarak nüfuz alanları uğruna şiddetli mücadele biçimini aldı. Eşitsiz gelişmenin şiddetlendirdiği bu mücadele, görülmemiş boyutlara varan militarizmin ve dünya egemenliği uğruna verilen emperyalist savaşların kaynağı haline geldi.

18) Zayıf ülkelerin ve ulusların bir avuç emperyalist devlet tarafından iktisadi, mali ve siyasi boyunduruk altına alınarak köleleştirilmesi, ulusal baskıyı ve sömürüyü evrenselletirdi. Böylece ezilen ve sömürülen halkların emperyalist sömürüye ve köleliğe karşı başkaldırılarını ve kurtuluş mücadelelerini hazırladı.

19) Emperyalizm iktisadi ve mali bunalımlara da dünya ölçüsünde bir karakter kazandırdı. Onları çok daha şiddetli ve yıkıcı hale getirdi. Sistemin hiyerarşik yapısı, bunalımların zayıf ve bağımlı ülkelere fatura edilmesini kolaylaştırdı. Böylece bağımlı ülkelerin iktisadi ve toplumsal yaşamında kronik sorunlara ve ağır yıkımlara neden oldu.

20) Emperyalizm bir şiddet ve gericilik eğilimidir; çağdaş dünyadaki her türlü gericiliğin temel dayanağıdır. Faşizm, burjuva gericiliğinin emperyalist aşamadaki yoğunlaşmış biçimidir. Devlet yapısında kurumlaşmayı başardığında, faşist diktatörlük biçimini alır.

21) Emperyalizm çürüyen ve asalak kapitalizmdir. Emperyalist tekeller, azami kârın gerektirdiği her durumda teknik gelişmeyi sınırlayarak ya da yıkıcı alanlarda kullanarak, üretici güçlerin özgürce gelişmesini engellerler. Bilim ve teknikteki muazzam gelişmelere rağmen, sermaye tekeli, bunun sonuçlarının insanlığın büyük çoğunluğu yararına kullanılmasına engeldir. Açlık, hastalık ve bakımsızlıktan yüz milyonlarca insanın perişan olması ve kitlesel ölümler, sistemdeki aşırı çürümenin trajik yansımalarıdır.

Bilim ve tekniğin kapitalist kâr hırsı çerçevesindeki kullanımı, doğanın da sınırsızca ve acımasızca yağmalanmasına yolaçtı. Böylece uygarlık ve insan soyu için tehlikeli boyutlara varan bir ekolojik yıkıma neden oldu.

22) Emperyalist kapitalizmin asalaklığı ve çürümesi kendini baş döndürücü boyutlara ulaşmış şu olgularda ayrıca ortaya koyar:

- Sermaye ihracı ve halkları köleleştiren uluslararası emperyalist borç düzeni. Bundan beslenen rantıye tabakaların sürekli artışı. Spekülatif sermayenin egemenliği. Modern birer uluslararası kumarhane halini almış bulunan borsalar. Kapitalist ekonomilerin mafyalaşması.

- Muazzam boyutlarda kronik işsizlik. Üretimden koparılan yüz milyonlarca insanın sosyal yaşamdan da dışlanması. Buna karşın yüz milyonlarca çocuk işçinin kölece çalıştırılması. Marjinal ve yararsız (reklam, lüks tüketim, askeri sanayi vb.) sektörlerde aşırı büyüme. Baskı,

ideoloji ve propaganda aygıtlarında istihdam edilen geniş çapta asalak nüfus.

- Militarizme ve savaşa ayrılan dev kaynaklar. Emperyalist müdahaleler ve gerici savaşlar zinciri. Etnik ve dini boğazlaşmalar. Sistematik devlet terörü, faşist katliamlar ve işkence. Devletlerin mafyalaşması, rüşvet, yolsuzluk, her türlü karanlık ve kirli işin yaygınlaşması ve kurumlaşması. Faşizm, ırkçılık, yabancı düşmanlığı ve şoven milliyetçilik.

- Kültürel dejenerasyon ve ahlaki çöküntü. İnsani ilişkilerdeki korkunç yıkım ve yabancılaşma. Dev birer sektör halini alan porno ve fuhuş. Gittikçe yaygınlaşan alkolizm ve uyuşturucu. Yığınların depolitizasyonu, düşünsel edilgenlik ve kültürsüzleşme. Dinsel gericiliğin ve bağnazlığın, her türden sapkın mezhebin ve batıl inancın güç kazanması.

23) Günümüz kapitalizminin asalaklaşması ve çürümesinin aldığı bu korkunç ve yıkıcı boyutlar, "Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!" ikilemini her zamankinden daha yakıcı bir biçimde insanlığın önüne koymaktadır. Uluslararası proletarya önderliğinde zafere ulaştırılabilecek olan dünya devriminden başka hiçbir çözüm, insanlığı kapitalizmin barbarlığından, emperyalizmin baskı, sömürü ve köleliğinden, savaşların yıkım ve felaketlerinden kurtaramaz.

24) Emperyalist kapitalizmin asalaklığı ve çürümesi işçi sınıfına da yansır. İşçi sınıfının dar bir kesimi emperyalist aşırı kârlardan verilen kırıntılarla yozlaştırılır. İşçi aristokrasisi ve sendika bürokrasisinden oluşan bu ayrıcalıklı tabaka, işçi sınıfının geniş kesimlerini kontrol altında tutmada burjuvazinin en büyük yardımcısıdır. Bu tabaka oportünizm ya da revizyonizm biçiminde kendini gösteren sosyal-reformizmin toplumsal dayanağıdır. Bağımlı ülkelerde toplumsal tabanını daha çok orta sınıflar arasında bulan bu sosyal-reformist akımlara karşı etkin bir mücadele, işçi sınıfının devrimci iktidar mücadelesinin ayrılmaz bir parçasıdır.

25) Kapitalizmin sürmekte olan uluslararasılaşma süreci, derin çelişkiler, çarpıklıklar ve çözümsüzlüklerle birarada gitmektedir. Emperyalist küreselleşme, sınıflar, ülkeler ve bölgeler arası derin eşitsizlikleri keskinleştirmekte, yıkıcı ve felaketli sonuçlara yolaçmaktadır. Emperyalizmin yeryüzü üzerindeki köleci egemenliğini yeni ilişki biçimleri ve kurumlarla pekiştirme sürecine, emperyalistler arası bloklaşmalar, keskinleşen çelişkiler ve kıyasıya rekabet eşlik etmektedir.

26) Emperyalist küreselleşmeye devrimci proletaryanın yanıtı devrimci enternasyonalizm, çözümü dünya devrimi ve sosyalizmdir. Üretici güçlerin bugünkü uluslararasılaşma düzeyi, proleter sınıf mücadelesi ve proletarya devrimi için son derece güçlü bir enternasyonal temel yaratmıştır. Engeller ve sorunlar kadar, onların aşılması ve çözümü de uluslararasılaşmıştır. Uluslararası devrimci sınıf mücadelesinin gerektirdiği her düzeyde örgütlenmeler, bugün her zamankinden daha fazla gerekli ve nesnel açıdan olanaklıdır.

27) Günümüzde üretimin toplumsallaşması çok ileri düzeylere varmış, ortaya tüm insanlığı refah ve mutluluk içerisinde yaşatabilecek muazzam bir servet birikimi ve üretim kapasitesi çıkmıştır. Fakat bu zenginlik ve üretim araçları üzerinde bir avuç çokuluslu tekel şahsında sürmekte olan özel mülkiyet, insanlığın ezici bölümünün bugünkü perişanlık içerisinde tükenmesinin nedenidir. Bu evrensel çelişki çözümünü proleter dünya devriminde bulur.

28) 20. yüzyıl deneyiminin de doğruladığı gibi, dünya devrimi süreci, kapitalist dünya sisteminin farklı parçalarındaki eşitsiz iktisadi ve politik gelişmeden dolayı, farklı aralıklarla birbirlerini izleyen devrimler zinciri olarak gelişecek ve tarihi bir dönemi kapsayacaktır. Bu süreç, objektif koşullar yönünden bir bütün olarak olgunlaşan zincirin en zayıf halka ya da halkalardan kopması ve kırılan halkaların çoğalmasi ile ilerleyecek, dünya sosyalist cumhuriyetler birliğine doğru büyüyecektir.

IV

Sosyalizm deneyimi

29) Sosyalizmin 20. yüzyıla damgasını vuran tarihsel dönemi bugün artık geride kalmıştır. Bu dönemin teorik ve pratik mirasının

marksist yönetime dayalı bir değerlendirmesi ve eleştirisi, temel önemde bir ihtiyaçtır. Uluslararası devrimci proletarya hareketi bunun dersleriyle donanmadığı sürece, geleceğin geçmişi aşması gereken tarihsel pratiklerine de kendini gereğince hazırlayamaz.

30) Devrime başlamanın siyasal olanakları ile, onu sosyalizmin kuruluşu olarak sürdürmenin iktisadi-kültürel olanakları, kapitalist dünya zincirinin farklı halkalarında büyük dengesizlikler gösterebilmektedir. İktidarı ele geçirme olanakları ile sosyalizmin inşa olanakları arasındaki bu çelişki, proletarya devriminin enternasyonal karakterinden doğmaktadır. Sağlıklı çözümünü de ancak enternasyonal planda, dünya devriminin gelişme seyri içinde bulabilir.

31) Kapitalizmin yarattığı iktisadi ve kültürel temeller üzerinde, ondan daha ileri bir uygarlık olarak sosyalizm, gerçek sonuçlarına ancak evrensel bir çerçevede ulaşabilir. Sosyalizme geçiş öncelikle en zayıf halkalarda gündeme gelmesi, bu gerçeği değiştirmez. Tarihin ilerleme diyalektiğinden doğan bu durum, yalnızca, evrensel çerçevesini bulana kadar, tek tek ülkelerdeki sosyalist kuruluş süreçlerinin bir dizi sorunla karşılaşacağını gösterir.

32) Bu sorunlara uygun çözümler bulmak zorunluluğu ile, ulusal çerçeveyi amaçlaştıran "ulusal sosyalizm" anlayışı temelden farklıdır. Sosyalizme geçiş sorunuyla öncelikle yüzyüze kalan ülke proletaryası, kazanımlarını kalıcılaştırmak istiyorsa, kendi devriminin kaderini hiçbir biçimde uluslararası devrimin kaderinden koparmamalıdır.

33) Sosyalizm işçi sınıfı önderliğinde birleşmiş geniş emekçi kitlelerin bilinçli eyleminin ürünüdür. Asıl anlamını emekçi insanın özgürleşmesinde, üretim ve yönetim işlerine egemen olmasında bulur. Proletarya demokrasisi bunun aracı ve güvencesidir. İsterse geçmişte en devrimci geleneklerin yaratıcısı ve mirasçısı olsun, eğer sosyalist bir iktidar, bu iktidarın yöneticisi olan parti, emekçi yığınların sürekli ve etkin bir politik yaşamına dayanmıyorsa, iktidar olma gücünü bizzat bu kaynaktan almıyorsa, zaman içinde devrimci idealizmini yitirecek, bozulup yozlaşacaktır. Yığınların sınırlanmamış canlı ve etkin politik-kültürel yaşamı, buna karşı biricik gerçek güvencedir.

34) Sosyalizmi kurmaya ve komünizme ulaşmaya yetenekli tek güç işçi sınıfıdır. Proletarya diktatörlüğü, en küçük birimlerden merkezi iktidarın doruklarına kadar bu sınıfın iktidara egemenliği ve topluma önderliği anlamına gelir. Parti sınıfın kendisi değil, küçük bir azınlıktır. Tarihsel misyonu, işçi sınıfının tarihsel misyonunu devralmak değil, bunun gerçekleşmesine önderlik etmektir. Sınıfı sürekli bir biçimde kendi düzeyine yükseltmek, böylece kendini de tarihsel olarak adım adım gereksizleştirmektir.

35) Sosyalizm deneyimleri, işçi sınıfının eski düzeni yıkma yeteneği ile yeni toplumun kuruluşuna önderlik etme yeterliliği arasında belirli bir mesafe olduğunu ve bunun ortaya bir dizi sorun çıkardığını göstermektedir. İşçi sınıfının yeni toplumun kuruluşunun önder ve egemen gücü haline gelebilmesi, bunun gerektirdiği politik ve kültürel düzeye ulaşabilmesi için en azami çabayı harcamak, proletarya partisinin vazgeçilmez görevidir.

36) Alt ve üst evrelerden oluşan kapitalizmden komünizme geçiş, bütünsel ve dinamik bir tarihsel süreçtir. Sosyalizm, bağımsız bir toplum düzeni değil, kapitalizm ile komünizm arasında, birinden diğerine sürekli devrimci dönüşümleri içeren dinamik bir geçiş sürecidir. Proletarya diktatörlüğü altında devrimin sürekliliği zorunluluğu buradan gelir. Bu, salt iktisadi değil, köklü ideolojik ve kültürel dönüşümleri de içeren, işçi sınıfı ve emekçilerin politik aktivitelerini bu doğrultuda döne döne açığa çıkaran devrimci bir süreçtir.

37) Uzlaşmaz sınıf çelişkilerine kaynaklık eden sömürücü sınıflar tasfiye edilmiş olsalar bile, proletarya diktatörlüğü döneminde sınıflar, sınıf çelişkileri, dolayısıyla farklı biçimlere bürünmüş şekliyle sınıf mücadelesi varlığını sürdürür. Açıkça mevzilenmiş sınıflar arasında geçen mücadeleden çok daha zor ve karmaşık olan bu mücadele, emperyalist ideolojiye ve kültüre kadar tüm cephelerde sürdürülmek

zorundadır. Yalnızca kapitalist sınıfın kalıntılarını değil, parti ve devlet aygıtı içinde türemesi muhtemel yeni burjuvaziyi de hedef almalıdır.

38) Sınıfları yoketmek, işçi sınıfı ile köylülük, kafa emeği ile kol emeği, yönetenler ile yönetilenler/üretenler arasındaki tüm sınıfsal farklılıkları gidermeyi gerektirir. Bu başaramadığı sürece, meta ekonomisi ve değer yasası, bu farklılıklar çerçevesinde varlığını sürdürür. Bölüşüm ilişkilerine “burjuva hakkı” ilkesi hükmetmeye devam eder. Bu, sınıf farklılıklarının güçlenmesi, dolayısıyla kapitalizmin ve burjuvazinin yeniden oluşumu için kuvvetli bir zeminin de varlığı demektir. Sosyalist insanın ilerleyişi ve komünizme ulaşma süreci, bütün bu zeminin kurutulması sürecidir.

39) Dışarda emperyalist sistem ve içerde sınıf farklılıklarını yeniden üretmeye açık üretim ve bölüşüm ilişkileri varolduğu sürece, geriye dönüş tehlikesi vardır. Devrimin sürekliliği ve dünya devrimi perspektifi, kesin zafer için belirleyici önemdedir.

40) Üretim araçlarının özel mülkiyetine son verilmesi, toplumsal mülkiyete geçiş için yalnızca bir ilk tarihi adımdır. Gerçek toplumsal mülkiyete geçiş, özgür üreticilerin üretim araçlarıyla tam olarak birleşmesini, üretim süreci üzerinde tam egemenliğini gerektirir. Bu süreç, yöneten-yönetilen ayrımının silinmesi, devletin sönmelenmesi süreciyle elele gider.

41) Sosyalizmi devlet mülkiyeti ve planlı ekonomi temeli üzerinde bir iktisadi kuruluşa indirgemek, sosyalizmin özünden sapmaktır. Asıl canalcı sorun olan emekçi insanın özgürleşmesini, tüm toplumsal yaşam alanlarına etkin katılımını küçümsemek ya da tümünden bir yana bırakmaktır. Bu beraberinde sosyalist iktidarın da çarpık kavranışını getirir. Devlet mülkiyeti toplumsal mülkiyetle, güçlü sosyalist iktidar güçlü bir devlet aygıtıyla özdeş tutulur. “Proletarya diktatörlüğünü sağlamlaştırmak” adı altında bürokratik aygıtlar güçlendirilir.

42) Bu bürokratik deformasyon süreci, işçi sınıfını ve çalışan yığınları politik yaşamın dışına iterken, iktisadi ve sosyal ayrıcalıklarla donanmış ve siyasal yönetim tekeline sahip bir yöneticiler kastını önplana çıkarır. Bu türden bir küçük-burjuva kast, ‘50’li yıllarda Sovyetler Birliği’nde, kendi ayrıcalıklı konumunu bir ideoloji ve program düzeyine çıkarmayı, partiye ve iktidara hakim kılmayı başardı. Revizyonist yozlaşma ve kapitalist restorasyonun yolunu açtı.

43) Sosyalizmin deneyimlerine başlıca unsurları yukarıda sıralanmış bir teorik çerçevede bakan TKİP, bu deneyimleri geleceğe yönelik olarak kavrama çabasını sürdürür. Bunu, tutucu-dogmatik ya da liberal-inkarcı eğilimlere karşı mücadeleyle birleştirir.

II. Bölüm

V

Türkiye Devrimi

Türkiye, emperyalist-kapitalist dünya sisteminin bağımlı ülkeler kategorisinde yeralan, orta düzeyde gelişmiş kapitalist bir ülkedir. Emek-sermaye ilişkisi, tüm toplumsal çelişki ve çatışmaları belirleyen ana eksenidir.

Sermaye iktidarı, sırtını emperyalizme dayamış işbirlikçi tekелci burjuvazi şahsında, burjuvazinin tüm kesimlerinin ortak sınıf çıkarlarını temsilcisidir. Büyük burjuvaziye binlerce çıkar bağı ile bağlı kent ve kır orta burjuvazisi, karşı-devrimci bir tabakadır. Orta burjuvazinin kent ve kır emekçileri üzerindeki ideolojik, politik ve kültürel etkisini kırmak, devrimin başarısının temel bir koşuludur.

Türkiye’yi karakterize eden temel iktisadi, toplumsal ve siyasal gerçeklerden hareket eden TKİP, toplumumuzun proletarya devrimi tarihi adımı ile karşı karşıya bulunduğunu saptar. Proletarya devrimi, sermaye egemenliğine son vererek sosyalizme geçişi sağlayacaktır. Tarihsel olarak çözümlenmemiş demokratik sorunları kesin ve kalıcı bir çözüme bağlayacaktır.

Proletarya devriminin zaferi, yalnızca işçi sınıfı, kent ve köy yoksulları için değil, sermayenin tahakkümü altında acı çeken ve günbegün yıkıma uğrayan kentin ve kırsal ezilen köylü ve zanaatçı küçük-burjuva katmanları için de tek kurtuluş yoludur.

Proletarya devriminin zaferi, yalnızca işçi sınıfı, kent ve köy yoksulları için değil, sermayenin tahakkümü altında acı çeken ve günbegün yıkıma uğrayan kentin ve kırsal ezilen köylü ve zanaatçı küçük-burjuva katmanları için de tek kurtuluş yoludur.

Kentin ve kırsal yarı-proleter ve yoksul yığınlarını kendi önderliği altında birleştirecek olan işçi sınıfı, küçük-burjuva katmanları da mümkün mertebe kendine bağlayarak, üst kesimlerini ise en azından tarafsızlaştırarak, burjuvazinin sınıf egemenliğini yıkacak, emperyalist kölelik zincirini kırarak, proletarya devrimini zafere ulaştıracaktır.

Bu devrimin zaferiyle birlikte, ilk adımda alınacak önlemlerin başlıcaları şunlar olacaktır:

A- Siyasal alanda

1) Burjuva devlet aygıtı parçalanacak; burjuva sınıf egemenliğinin araçları olan ordu, polis, bürokrasi, parlamento ve tüm öteki kurumlar ezilip dağıtılacaktır.

2) İktidar her alanda ve her düzeyde, proleter ve emekçi kitlelerin tarihsel inisiyatifinin ürünü olan ve topyekûn ayaklanmayı gerçekleştiren devrimci işçi, kent emekçisi ve yoksul köylü meclislerine geçecektir. Proletarya önderliği ve yönetimi altında birleşen devrimci meclislerin her düzeydeki iktidarı, proletarya diktatörlüğünün somutlanmış biçimidir.

3) Devrilen sınıfların tüm mensupları silahsızlandırılacaktır. Eski düzeni geriye getirmeye yönelik her türlü girişim kararlılıkla ezilecektir. Devrimin genel savunması, silahlanmış işçiler ile yarı-proleter kent ve kır emekçilerinin elinde bulunacaktır. Bütün silah ve cephane depolarıyla birlikte tüm silah fabrikaları da, işçi meclislerinin yönetimine geçecektir.

4) Emperyalizme köleliğe her alanda son verilecektir. Emperyalistlere tanınmış her türlü ayrıcalık kaldırılacak, açık-gizli tüm kölelik antlaşmaları geçersiz ilan edilecek, emperyalist askeri üs ve tesislere el konulacaktır. Emperyalistlerin devrimi boğmaya yönelik tüm girişimleri, işçilerin ve emekçilerin topyekûn seferberliğiyle püskürtülecektir.

5) Emekçi kitlelere tüm temel özgürlükler derhal ve eksiksiz olarak tanınacaktır. Bu özgürlüklerin genel planda ilanı ile yetinilmeyecek, emekçiler tarafından fiilen kullanılabilmesi için gerekli tüm önlemler alınacaktır.

6) Yasama ile yürütmeyi birleştirecek olan proletaryanın devrimci iktidarı, yönetim aygıtını kitlelere yakınlaştırmak ve onlarla kaynaştırmak, her emekçinin yönetim işlerine katılımını sağlamak için azami çaba harcayacaktır. Bu, kitlelerin sosyalizmin inşasına ve bütün iktisadi, siyasi, askeri ve kültürel sorunların çözümüne sürekli ve etkin biçimde katılabilmesinin güvencesidir.

7) Tüm temsilci ve görevliler seçimle işbaşına gelecek, kendilerini sürekli olarak denetlemekle yükümlü seçmenlerinin çoğunluğu tarafından görevden alınabileceklerdir. Temsilci ve görevlilerin ücreti, kalifiye bir işçinin ortalama ücretini geçemez.

8) Merkezi iktidarın saptadığı genel esaslar çerçevesinde, kapsamlı bir yerel özyönetim uygulanacaktır. Tüm yerel yöneticiler yöre halkı tarafından seçilecek ve görevden alınabileceklerdir.

9) Eski düzenin çürümüş yargı sistemi tümünden tasfiye edilecektir. Yargı yetkisi üyeleri işçiler ve emekçiler tarafından seçilen halk mahkemelerine geçecektir. Proleter ve emekçi kitlelerin jüri sistemi yoluyla yargı görevlerine yaygın ve etkin katılımı teşvik edilecektir.

10) Proletaryanın devrimci iktidarı, proletarya enternasyonalizminin ilkelerine pratikte tam bir sadakat gösterecektir. Kendini amaçlaştırmayı, geleceğini dünya devriminin geleceğinden koparmayı, enternasyonalizm davasına ihanet sayacaktır. Dünyanın dört bir yanındaki devrim ve sosyalizm mücadeleleri maddi ve manevi olarak her yolla etkin biçimde desteklenecektir.

11) Uluslararası ilişkilerde her türlü gizli diplomasiye son verilecektir. Dış politikada emekçilere ve tüm dünya halklarına karşı açıklık ilkesi

B- Ekonomik alanda

Siyasal iktidarı ele geçiren proletaryanın iktisadi planda ilk işi, büyük burjuvazi ve büyük toprak sahiplerinin derhal mülksüzleştirilmesidir. Tekelci mülkiyet ilişkilerine vurulacak bu ilk darbe, burjuvaziyi bir bütün olarak mülksüzleştirmenin yalnızca bir başlangıç adımıdır. Zafere ulaşmış proletarya bu başlangıç adımı çerçevesinde başlıca şu önlemleri alır:

1) Emperyalistlere ve büyük burjuvaziye ait bütün büyük kapitalist işletmelere (fabrikalara, madenlere, elektrik santrallerine, tüm ulaşım ve iletişim ağına, medya kuruluşlarına, tarımsal işletmelere) tazminatsız olarak el konularak kamulaştırılır.

2) Bütün bankalara, bankerlik kuruluşlarına ve sigorta şirketlerine (tüm sermaye, tahvil, mevduat ve altın stoklarıyla birlikte) el konularak kamulaştırılır. Bankacılık sistemi tek bir ulusal bankada merkezileştirilir.

3) Toptan ticaret ağı ve büyük satış mağazaları kamulaştırılır. Dış ticaret proletarya iktidarının tekeli altına alınır.

4) El konulan tüm sınai, mali ve ticari kuruluşlar, ulaşım ve iletişim ağı, her düzeyde devrimci işçi meclislerinin yönetimi ve denetimi altına girer. Tüm üretim ve dağıtım faaliyeti, bu kuruluşlardaki işçiler ve çalışanlar tarafından denetlenir ve yönetilir.

5) Büyük emlak sahiplerinin mülklerine, tüm büyük binalara, saraylara, köşklere, konaklara, misafirhanelere ve tüm öteki lüks konutlara el konulur. El konulan büyük binalar, toplantı ve konferans salonları yerel işçi örgütlerine devredilir.

6) Ormanlar, göller, akarsular, içme suyu kaynakları ve tüm öteki doğal zenginlikler kamu malıdır. Bu zenginliklerin doğal park, gezi, eğlence ve dinlenme tesisleri olarak tüm toplumun hizmetine sunulması için gerekli önlemler alınır.

7) Ekonomi, halkın temel ihtiyaçlarını ve refahını esas alan, emekçilerin katılımı ve denetimine dayanan demokratik planlamayla yeniden örgütlenir. Lüks tüketime yönelik üretim tasfiye edilir.

8) Derhal 6 saatlik işgünü uygulanır. Ekonomik gelişmeye ve emek üretkenliğindeki artışa bağlı olarak bu süre giderek daha da kısaltılır. Çalışamaz durumda olan kesimler dışındaki herkes için genel çalışma yükümlülüğü uygulanır.

9) Kamu fonlarından parasız olarak karşılanacak olan temel hizmetler (eğitim, sağlık, konut, ulaşım vb.) dışında, sosyalist kuruluşun ilk aşamasında "herkese çalışmasına göre" ilkesi uygulanır. Emek üretkenliği, dolayısıyla zenginlik artırılarak, parasız hizmetler çoğaltılır. Böylece "herkese ihtiyacına göre" ilkesinin etkinlik alanı günden güne genişletilir.

10) İlk elden kamulaştırılamayan orta ölçekli işletmeler proletarya iktidarı ve bu işletmelerde çalışan işçiler tarafından sıkı bir denetim altına alınır. Bu işletmeler üzerindeki özel mülkiyet hakkı gitgide sınırlandırılır, zamanla tümünden tasfiye edilir.

11) Köylü ve zanaatçı işletmelerinin kooperatifleşmesi, daha ileri kolektif örgütlenmeler içinde birleşmesi her yolla teşvik edilir. Bu doğrultuda zorlama yoluna gidilemez, gönüllük ilkesine sıkı sıkıya bağlı kalınır.

C. Toplumsal sorunlar alanında

1) **Kadının kurtuluşu:** Toplumsal yaşamın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliğinin sağlanması için kararlı ve sistematik bir mücadele yürütülür. Eski toplumdan miras fiili eşitsizliklerin giderilmesi için her alanda kadın lehine ayrımcılık gözetilir.

Analık toplumsal bir işlemdir, kadının bundan doğan tüm hakları tanınır. Eski düzende kadını köleleştiren çocuk bakımı ve ev işleri toplumsal kurumlaşmalar yoluyla çözülür.

TKİP, kadının tarihsel ezilmişliğinin yarattığı fiili eşitsizliklerin tüm izleriyle silinmesinin yeni toplumun inşası ve yeni insanın biçimlenmesi eşliğinde uzun bir tarihi döneme yayılacağını bilincindedir. Üretici, toplumun

kadını köleleştiren ve aşağılayan ideoloji ve geleneklere karşı sistematik bir mücadele yürütür.

2) **Eğitim:** Proletaryanın devrimci iktidarı altında eğitim, emekçileri özgürleştirmeye, sosyalizmin inşasına etkin biçimde yöneltmeye ve sınıfların ortadan kaldırılmasına hizmet eder. Materyalist dünya görüşüne, komünizmin ilke ve değerlerine dayalı, bilimsel, demokratik ve laik bir eğitim politikası izlenir.

- Eğitim her düzeyde parasızdır. Tüm eğitim araç ve gereçleri kamu fonlarından karşılanır.

- 17 yaşına kadar zorunlu genel ve politeknik eğitim. Eğitim üretici çalışma ile birleştirilir.

- Çocukları okul hayatına hazırlayıcı bir kurumlar şebekesi (kreşler, çocuk bakım ve eğitim yuvaları vb.) oluşturulur.

- Tüm işçilerin, kent ve kır emekçilerinin yararlanabileceği yaygın bir okul dışı eğitim-öğretim kurumları şebekesi (kütüphaneler, halk evleri, okuma odaları, emekçi üniversiteleri, meslek okulları, kurslar, konferanslar, tiyatro ve sinemalar vb.) örgütlenir.

3) **Kültür:** TKİP, kültür ve sanatı komünizmi kuracak yeni kuşakların yetiştirilmesinin temel bir aracı olarak görür. İnsanlığın ilerici, demokratik ve sosyalist kültür mirasını sahiplenir ve toplumun hizmetine sunar.

Kültür ve sanatın dar bir elitin işi olmaktan çıkarılıp, kitlelerin olağan toplumsal etkinliği haline gelebilmesine yönelik önlemler alınır. Kültür ve sanat atölyeleri tüm eğitim, üretim ve yerleşim birimlerine yaygınlaştırılır.

Bütün kültür ve sanat ürünleri kamusal zenginlik olarak tüm topluma sunulur. Tarihten miras kalan tüm tarihi ve kültürel zenginlikler titizlikle korunur, topluma sunulur ve gelecek kuşaklara aktarılır.

4) **Konut ve kentleşme:** Burjuvaziye ait kamulaştırılmış konutlar işçilerin ve emekçilerin kullanımına sunulur. Herkese ihtiyaca uygun sağlıklı ve güvenli konut sağlanır. Kira ödemeleri (elektrik, su ve ısınma gibi temel ihtiyaçlar da dahil) en aza indirilir ve zamanla kaldırılır.

Konut yapım projelerinde dengeli ve sağlıklı bir kent yaşamı ihtiyacı özenle gözetilir. Kentleşme kırsal kesime doğru yaygınlaştırılır. Eski düzenden miras kentsel yığılmalar planlı bir müdahale ile giderilir. Toplu taşımaya dayalı ücretsiz kent içi ulaşım esas alınır.

5) **Sağlık:** Kamulaştırılmış tüm sağlık kuruluşları yerel işçi ve emekçi meclislerine devredilir. Toplumun tüm bireyleri için parasız sağlık hizmeti ve ilaç sağlanır. Geniş çaplı bir kamu sağlığı ağı kurulur. Koruyucu hekimlik hizmetleri yaygınlaştırılır.

Başta uyuşturucu bağımlılığı ve alkolizm olmak üzere eski düzenden miras toplumsal hastalıklara ve alışkanlıklara karşı toplum düzeyinde sistematik mücadele yürütülür.

Sanayileşme ve kentleşme insan sağlığı ve çevre koruması gözetilerek planlanır.

Halkın ruhsal ve bedensel sağlığını amaçlayan, dostluğu ve dayanışmayı güçlendiren kitle sporu teşvik edilir. Her türden spor tesisi tüm üretim ve yaşam alanlarına yaygınlaştırılır.

6) **Yardıma muhtaç kesimler:** Yaşlılar, engelliler, kimsesiz çocuklar ve yardıma muhtaç öteki kesimler proletaryanın devrimci iktidarınca korunur. Ekonomik, sosyal ve kültürel tüm ihtiyaçları kamu fonlarından karşılanır. Engellilerin kendi yetenekleri ölçüsünde üretime ve toplum hayatına her alanda katılmaları için gerekli tüm önlemler alınır.

7) **Çevrenin korunması:** Çevre sağlığını gözetilen bir üretim, kentleşme, enerji ve ulaşım politikası izlenir. Bu, toplum sağlığının vazgeçilmez koşulu sayılır. Kapitalizmden miras çevre tahribatının giderilmesi, doğal çevrenin, toprağın, suyun ve havanın korunması için köklü önlemler alınır.

8) **Proleter adalet:** Cezalandırma anlayışı ve sistemi, suçluyu eğitime ve yeniden topluma kazandırma temel amacına dayandırılır, buna ilişkin önlemlerden oluşur. Cezaevleri bu amaca uygun eğitim kurumları olarak yapılandırılır. Mahkumlara çok yönlü üretici etkinliklerde bulunma olanağı sağlanır. Eğitilen mahkumlar ceza sürelerine bakılmaksızın serbest bırakılır.

Bir ceza yöntemi olarak sosyal eleştiri etkin biçimde kullanılır, teşvik

Savunma hakkı tam güvencededir. Gözaltında ya da cezaevlerinde kişilere fiziki ve manevi baskı yapılamaz. İşkence insanlık suçudur, ağır biçimde cezalandırılır.

9) Din: Dini her yurttaşın özel sorunu kabul eden TKİP, dinsel önyargılara karşı mücadeleyi geniş kitlelerin devrimci kültürel dönüşümü ve özgürleşmesinin zorunlu bir gereği olarak ele alır. Bu mücadelede büyük bir kararlılık, fakat aynı zamanda sabır ve dikkat gösterir. Baskı ve sömürüye dayalı eski düzenin kalıntılarının tasfiyesi ile kitleler arasında kök salmış dinsel önyargıların kökünün kazınması arasındaki kopmaz bağı görerek ve gözeterek hareket eder.

10) Kızıl Ordu: Devrimi savunmanın temel bir güvencesi olarak, işçi sınıfı ve yarı-proleter kitlelerin kadın-erkek bütün mensupları, sürekli bir biçimde askeri eğitimdendirilir.

Proleter ve yarı-proleter milislerin yanı sıra, devrimin savunulmasında kendine özgü geçici bir rol üstlenecek olan Kızıl Ordu, sınıf ilkelerine dayanır. Oluşumunda kadın-erkek ayrımı gözetilmez. Emekçilerle ve üretim birimleriyle, sendikalar ve emekçi örgütleriyle yakın ilişki ve işbirliği içinde olacak tarzda örgütlenir. Kızıl Ordu mensupları üretim işlerine katılırlar. Kışla hayatı minimum seviyede tutulur. Kızıl Ordu'da disiplin, sınıf bilincine ve dayanışmasına, demokratik ilişkilere ve yoldaşa değerlere dayandırılır, rütbe kullanılmaz.

Hedef, sınıfların ortadan kaldırılmasına paralel olarak, ordunun tüm halkı kapsayan sosyalist bir milise dönüştürülmesi ve devletin sönmülmesi süreci içinde tümten gereksizleşmesidir.

D- Tarım ve köylü sorunu

1) Türkiye’de kapitalist ilişkilerin egemenliği kırsal alanı da kapsamaktadır. Yarı-feodal kalıntılar, özellikle Kürdistan’da, kapitalist ilişkilere bağlanmış biçimde varlığını sürdürmektedir. Kapitalist sömürü ve soygun mekanizmalarının kıskacı içinde yaşam mücadelesi veren küçük ölçekli tarımsal işletmenin nispi yaygınlığı, Türkiye tarımının belirgin özelliklerinden biridir.

2) Küçük üretici köylülük, yerli ve yabancı tekeller, büyük toprak sahipleri, bankalar, tüccar ve tefeciler, ve nihayet kapitalist sınıfın tümü adına devlet tarafından, sistematik biçimde sömürülmektedir. Küçük toprak parçası, yetersiz ve ilkel üretim araçları, kıt ve elverişsiz para ve kredi kaynakları ile birleşen bu ağır ve çok yönlü sömürü, bu emekçi köylü katmanını günden güne yoksullaştırmakta ve yıkıma sürüklemektedir. Kırların emekçi yığınlarını sermayenin sömürü ve köleliğinden, ancak proletarya devrimi kurtarabilir.

3) Tarım proletaryası, yarı-proleter köylüler ve küçük köylülerden oluşan geniş kırsal emekçiler kitlesinin desteği alınmaksızın proleter devrimin zaferinin düşünülmemeyeceğinin bilincinde olan TKİP, bu katmanlar içinde sistematik bir faaliyet yürütür. Sermayenin baskı ve sömürüsüne karşı mücadelelerine önderlik eder.

4) TKİP kırsal çalışmasında tarım proleteryasına dayanır. Onu öteki kırsal emekçi katmanlardan bağımsız olarak örgütlemeyi ilkesel önemde görür.

5) Başta tarım proletaryası ve yarı-proleterler olmak üzere kır emekçilerinin desteğini almaya ve orta köylülüğün üst tabakalarını tarafsızlaştırmaya çalışan TKİP, devrimin zaferiyle birlikte tarım alanında aşağıdaki istemleri ve önlemleri gerçekleştirir:

a) Tüm büyük ölçekli toprakların ulusallaştırılması. Toprağın alım-satımı ve başkasına devrinin yasaklanması. Topraksız ve az topraklı köylülerin toprak ihtiyacının karşılanması.

b) Kırsal alanda ortaçağ artığı her türlü feodal kalıntının ve tefeciliğin tasfiyesi. Yarı-feodal sömürü ilişkilerine konu olan tüm toprakların, devrimci köylü komiteleri aracılığıyla, bunları işleyen köylülere dağıtılması.

c) Köylülüğün devlete, bankalara, tekellere, toprak sahiplerine, tefeci ve tüccarlara olan her türlü borç yükünün geçersiz sayılması. Tüm ipoteklerin kaldırılması.

d) Tüm büyük kapitalist tarım işletmelerinin her türlü canlı ve cansız demirbaşlarıyla birlikte kamulaştırılması. Bunların tarımda ücretsiz PDF Kitap

ekonominin ilk dayanakları olarak proletarya iktidarı organlarının ve işletmelerdeki işçi meclislerinin yönetimine devredilmesi.

e) Tarımın ve hayvancılığın geliştirilmesi ve modernleştirilmesi için sistematik çaba. İşlenmeyen toprakların tarıma açılması, toprağın islahı için sistematik önlemler.

f) Tarımsal komünlerin teşviki. Köylülüğün kooperatifleşmesi için eğitim, ikna, teşvik, kredi, tarımsal araç-gereç ve girdi yardımı.

g) Kapitalizmin birbirinden ayırdığı ve karşıtlık içine soktuğu tarım ile sanayinin ileri bir düzeyde yeniden birliğini kurmayı hedefleyen bir tarım politikası.

E- Ulusal sorun

1-) Bugünkü düzen altında Kürt ulusunun temel ulusal hakları inkar edilmekte, Kürtler ve tüm azınlık milliyetler (Araplar, Ermeniler, Rumlar, Lazlar, Çerkezler, Gürcüler vb.) sistematik olarak ulusal baskı altında tutulmaktadır. Türk burjuvazisinin Kürdistan üzerindeki köleci egemenliği içte Kürt burjuva-feodal sınıflara, dışta emperyalizme dayanmaktadır. Bu, ulusal özgürlük sorununu Kürt köylülüğünün özgürleşmesi sorununa bağlamakta ve ona anti-emperyalist bir karakter kazandırmaktadır.

2) Ulusal baskı ve eşitsizliğin sınıfsal baskı ve eşitsizliğin bir yansıması olduğunu gözönünde bulunduran TKİP, ulusal sorunun köklü ve kalıcı çözümünün ancak proletarya devrimi tabanında olanaklı olduğu gerçeğine dayanır. Proletarya devrimi programının bir parçası olarak, aşağıdaki istemler uğruna bugünden kararlılıkla mücadele eder ve iktidara gelir gelmez bunları derhal gerçekleştirir:

a- Her türlü ulusal baskı, eşitsizlik ve ayrıcalığın ortadan kaldırılması.

b- Kürt ulusuna kendi kaderini tayin hakkı.

c- Tüm dillerin tam hak eşitliği. Zorunlu devlet dilinin kaldırılması.

Herkese kendi anadilinde eğitim hakkı.

d- Tüm azınlık milliyetlere kendi dillerini ve kültürlerini kullanma, koruma ve geliştirme olanağı.

3) TKİP, mevcut devletin sınırları içindeki tüm uluslardan işçilerin her alanda ve düzeyde devrimci sınıfsal birliği ve örgütlenmesi için çalışır. Türk, Kürt ve tüm azınlık milliyetlerden emekçilerin birleşik devrimci mücadelesini savunur, örgütler ve yönetir. Ezen ulus şovenizmine olduğu kadar ezilen ulus dargörürlülüğüne ve milliyetçiliğine karşı da sistematik bir mücadele yürütür. Tüm öteki koşullar eşit olmak kaydıyla, ulusların özgür ve gönüllü birliğini savunur.

4) Proletarya iktidarı, ulusların özgürlüğünü ve tam hak eşitliğini tanımak ve gerçekleştirmekle yetinmez; kapitalizmden miras çok yönlü fiili eşitsizliklerin giderilmesi için sistematik bir çaba harcar.

VI

Acil demokratik ve sosyal istemler

Siyasal iktidarın işçi sınıfı tarafından ele geçirilmesini stratejik devrimci görev sayan TKİP, bu temel hedefe sıkı sıkıya bağlı olarak, kitlelerin acil demokratik ve sosyal istemleri uğruna kararlılıkla mücadele eder. Proleter ve emekçi yığınları bu mücadele içinde etkilemeye, kendi özdeneyimleri temelinde eğiterek devrim mücadelesine kazanmaya çalışır. Demokrasi sorununun çözümünü proletarya devriminin bir parçası olarak ele alan TKİP, burjuvazinin devrilmesi mücadelesinde, bütün demokratik kurum ve özelemlerden etkin bir biçimde yararlanır.

Bu bakış açısı çerçevesinde, başlıcaları aşağıda sıralanmış bir dizi acil demokratik ve sosyal istem ileri sürer:

A)

- Sınırsız söz, basın, örgütlenme, gösteri ve toplanma özgürlüğü.

- Sıkıyönetim, Olağanüstü Hal, Anti-terör, İller İdaresi vb. tüm faşist yasaların iptali.

- Açık-gizli tüm faşist-militarist örgütlenmelerin dağıtılması. (Kontrgerilla, Özel Kuvvetler, MİT, JİTEM, Siyasi polis, Jandarma, Köy koruculuğu vb.)

- MGK, Kriz Yönetim Merkezi, DGM'ler ve askeri yargının feshi.

İşkenceye son, tüm siyasal tutuklulara özgürlük.

- Tüm çalışanlar için grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı. Sınırsız grev ve genel grev hakkı. Lokavtın yasaklanması.

B)

- Emperyalistlerle açık-gizli tüm antlaşmaların iptali.
- NATO, AB, AGİT vb. emperyalist kuruluşlarla tüm ilişkilerin kesilmesi.

- Türkiye'deki tüm askeri üs ve tesislere el konulması.
- IMF, Dünya Bankası vb. emperyalist mali kuruluşlarla kölece ilişkilere son.
- Dış borç ödemeleri durdurulsun. Tüm dış borçlar geçersiz sayılsın.
- Kıbrıs'ta işgale son.

C)

- Herkese iş, tüm çalışanlara işgüvencesi.
- Herkese sağlığa ve ihtiyaca uygun ucuz konut.
- Herkese parasız sağlık hizmeti.
- Her düzeyde parasız eğitim. 17 yaşına kadar zorunlu eğitim.
Bilimsel, demokratik ve laik eğitim. Özerk-demokratik üniversite.
- Tüm çalışanlar için genel sigorta (işsizlik, sağlık, kaza, yaşlılık vb.).
Sigorta primlerinin devlet ve işveren tarafından ödenmesi. Sosyal sigorta kurumlarında işçi ve emekçi denetimi.
- Bedensel ve zihinsel engellilere, yaşlılara, kimsesiz ve yetim çocuklara bakım ve yardım.
- Her türlü dolaylı verginin kaldırılması. Artan oranlı gelir ve servet vergisi.

D)

- Toplumsal hayatın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliği.
- İnanç ve vicdan özgürlüğü.
- Din ve devlet işlerinin tam olarak ayrılması. Diyanet'in dağıtılması.
Devletin dinsel kurumlara her türlü yardımına son. Gericilik yuvası tarikat ve cemaatlerin dağıtılması. Mezhepsel ayrıcalıklara ve baskılara son.
- Bilim, sanat ve kültür üzerindeki her türlü gerici baskı, sansür ve kısıtlamaya son.
- Çevre tahribatına son. Doğal, tarihi ve kültürel çevrenin korunması.
- Kitle sporunun teşviki için önlemler.

VII

Emeğin korunması

TKİP, işçi sınıfının fiziki ve moral yozlaşmadan korunması, kendi kurtuluşu uğruna verdiği mücadelede savaşıma gücü ve yeteneğinin yükseltilmesi için, ayrıca şu istemler uğruna mücadele eder:

- 1) 7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası. Sağlığa zararlı ve tehlikeli işlerde azami 5 saatlik işgünü.
- 2) Kesintisiz iki günlük hafta tatili. 6 haftalık yıllık ücretli izin.
- 3) İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret.
- 4) Eşit işe eşit ücret.
- 5) Her türlü fazla mesainin yasaklanması.
- 6) Teknik nedenlerle ya da toplumsal hizmetlerin gerektirdiği zorunlu durumlar dışında, gece çalışmasının (22.00-06.00 arası) yasaklanması. Zorunlu gece çalışmasında 4 saatlik işgünü ve artı ödeme.
- 7) Kadın işçilerin kadın, ana ve çocuk sağlığına zararlı işlerde çalıştırılması yasağı. Doğumdan önce ve sonra 3'er aylık ücretli izin, tıbbi bakım ve yardım. Kadınların çalıştığı tüm işyerlerinde kreş ve emzirme odaları.
- 8) 14 yaşından küçük çocukların çalıştırılmasının yasaklanması. 14-18 yaş arası çocuklar için maddi üretimin genel ve mesleki eğitimle birleştirilmesi. 16-18 yaş arası için 4 saatlik, 14-16 yaş arası için 3 saatlik işgünü.
- 9) Ortaçağdan kalma bir yarı-feodal uygulama olan çıraklığın tasfiyesi.
- 10) İş güvenliğine ve sağlıklı çalışma ortamına ilişkin teknik ve sıhhi düzenleme ve önlemler. Bunun işyeri temsilciler kurulu ve sendikalar tarafından sürekli denetimi. İşçi temsilcilerinin yönetiminde, teknik ve sağlık uzmanlarından oluşan iş müfettişliği.
- 11) Esnek üretim, prim, parça başı, akord vb. çalışma sistemlerinin ve taşeronlaştırmanın yasaklanması.

12) İş yasasında tarım işçileri aleyhine olan tüm hükümlerin kaldırılması.

VIII

Stratejik ve taktik ilkeler

1) Devrimin zaferi ve sosyalizmin kuruluşu, işçi sınıfı önderliğinde birleşmiş emekçi kitlelerin tarihi eyleminin ürün olabilir ancak. Bunun bilincinde olan TKİP, devrimci kitle çizgisi izler ve devrimci kitle şiddetini esas alır. Kitle eyleminin her biçimine önderlik eder. Kitleleri bu mücadeleler içerisinde kendi özdeneyimleriyle eğitmeye, devrim hedefine kazanmaya çalışır.

2) TKİP, mücadele biçimlerini somut tarihsel duruma bağlı olarak ele alır. Kitle hareketinin gelişme seyrini dikkatle izleyerek, döneme uygun mücadele biçimlerini buradan bulup çıkarır, genelleştirir, örgütler ve bilinçli bir ifade kazandırır. Hiçbir mücadele biçimini mutlaklaştırmaz. Şiddete dayalı ve barışçı, yasadışı ve yasal, parlamento dışı ve parlamenter tüm mücadele araç ve yöntemlerini, koşullara ve kitle hareketinin gelişme düzeyine uygun olarak kullanır.

3) Proletarya devrimi ve sosyalizm için verilen kavganın dünya tarihinin gördüğü en zorlu iç savaş olduğunun bilincinde olan TKİP, işçi sınıfı ve emekçileri bu tayin edici mücadeleye bugünden hazırlamak için sistematik bir çaba harcar.

4) Sendikalar işçi sınıfının sermayeye karşı hergünkü mücadelesini yürüttüğü ve kendini disipline ettiği sınıf örgütleridir. Fakat geniş ayrıcalıklarla donatılmış sendika bürokrasisi tarafından bu işlevlerinden büyük ölçüde uzaklaştırılmışlardır. TKİP, sermaye sınıfının bir parçası haline gelen ve işçi sınıfı hareketi içerisinde sermayenin ajanı rolünü üstlenen bu ihanet şebekesine karşı sistematik bir mücadele yürütür. Sendikaları devrimcileştirmeyi işçi sınıfını devrimcileştirme sürecinin temel bir boyutu olarak ele alır.

5) TKİP, kurulu burjuva toplumsal-siyasal düzene karşı mücadele eden her devrimci hareketi destekler. Devrim davası için savaşılan ve sosyalizme samimiyetle inanan herkesi bu programda ifadesini bulan ilke ve amaçlar etrafında birleştirmeye çalışır. Proletaryanın devrimci dünya görüşünü bozup çarpıtan, eylemini saptırıp yozlaştıran her türlü sol maskeli burjuva ve küçük-burjuva oportünist akıma karşı kararlılıkla mücadele eder.

TKİP, dünyada ve Türkiye'de başarı ve yenilgilerle dolu zengin bir devrimci tarihin mirasçısıdır. Bu program, Marks ve Engels tarafından temelleri atılan ve Lenin tarafından geliştirilen bilimsel sosyalizmin 150 yıllık birikimi üzerinde yükselmekte, proleter devrimler çağını başlatan Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin teori ve pratiğinden beslenmektedir. Türkiye'nin devrimci teorik ve pratik mirasının bilimsel temellere dayalı eleştirel bir sentezi olan bu program, modern revizyonizme, sosyal-reformizme ve küçük-burjuva halkçılığına karşı yürütülen ilkeli bir mücadelenin ürünüdür.

Bu program, insanlığı, uygarlığı ve doğayı yıkıma sürükleyen emperyalist-kapitalist dünya düzenine karşı, Türkiye topraklarından yükseltelen devrimci bir savaş bayrağıdır. Türkiye'nin çürümüş ve kokuşmuş kapitalist sömürü ve zulüm düzenine, onun gerisindeki uluslararası emperyalizme karşı militan bir savaş ilanidir.

TKİP, Türkiye işçi sınıfını ve emekçilerini, proletarya devrimi ve sosyalizmden yana herkesi, bu programla yükseltelen bayrak altında birleşmeye, burada tanımlanan amaçlar ve hedefler uğruna savaşılmaya çağırır.

"Komünistler kendi görüşlerini ve amaçlarını gizlemeye tenezzül etmezler. Hedeflerine ancak şimdiye kadarki tüm toplum düzeninin zorla yıkılması yoluyla ulaşabileceğini açıkça ilan ederler. Varsın egemen sınıflar bir komünist devrim karşısında titresinler. Proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecekleri bir şeyleri yok. Kazanacakları bir dünya var."

"Bütün ülkelerin işçileri, birleşin!"

Devletin savaş ilanı kabulümüzdür...

Direnmek boynumuzun borcudur...

Kararlılığımızı bir kez daha sınamak isteyenlere yanıtımız açıktır: “Kırılırız, ama bükülmeyiz!”

1 No’lu DGM Başkanlığı’na.../Ankara

F tipi cezaevleri saldırısının bir parçası olarak gündeme getirilen cezaevleri protokolü uygulanmaya çalışılmaktadır. Burjuva hukukunun kırıntısını bile içermeyen kontr-gerilla hukukunun ürünü bu protokolle, devrimci tutsaklara dönük hücre saldırısının hukuksal zemini düzlenmek istenmektedir.

Bundan ötürü sözkonusu protokol, devrimci tutsakları, devrimci düşüncelerinden soyundurmayı hedefleyen F tipi cezaevlerinin hazırlık protokolüdür. Savunmadan, sağlığa her tür hak bu protokolle hiçe sayılıyor. Ulucanlar benzeri katliamlara zemin düzleniyor.

Haklı olarak Barolar faşist zihniyetle hazırlanmış saldırı protokolüne tepki göstermiştir. Tabipler Birliği’nin tepkisi de giderek büyümektedir. Zira bu katliam protokolü avukatları potansiyel suçlu olarak gören, mesleki onurlarını ayaklar altına alan, savunma hakkını yok sayan uygulamaları dayatıyor. Protokolle, tabipler, kendi devrimci iradesiyle açlık grevi ve ölüm oruçları yapan devrimci tutsaklara zorla müdahale için kullanılmak istenmektedir. Doktorlardan istenen, ettikleri Hipokrat yeminini yok sayarak, devrimci tutsakların onayını almaksızın ölümleri pahasına müdahale etmeleridir.

Kararlılığımızı bir kez daha sınamak isteyenlere yanıtımız açıktır, “kırılırız, ama bükülmeyiz!” Devrimci tutsaklar, teslim alınmak istenenlerin işçi ve emekçiler olduğu bilinciyle, tarihsel

haklılıklarından aldıkları güçle dün olduğu gibi, bugün de kazanmaya mahkumdur.

Ulucanlar’da karanlığın çocukları üzerimize kurşunlar sıkarken, bir yandan da teslimiyeti dayatıyordu. Ama teslimiyetin zerresini göremediler. Can pahasına, üzerinde “teslimiyet asla” diyen direniş bayrağını şehitlerimiz onurla taşıdı. Direniş bayrağı ellerimizdedir. Devrimci onurumuzu korumaya kararlıyız. Direniş bayrağını asla yere düşürmeyeceğiz.

Devlet, gücümüzü, harcı devrimcilikle karılmış siyasal ve sosyal birliğimizden aldığımızı biliyor. Hedefi devrimci birliğimizi parçalayarak, MGK tarafından hazırlanan *Cezaevleri İdaresi El Kitabı*’nda ifade edildiği gibi, biz devrimci tutsakları, “sudan çıkmış balığa” döndürmektir. Devletin F tipi cezaevleri saldırısında ifadesini bulan politikasının amacı teslimiyeti dayatmak, “teslimiyete hayır” diyen devrimci tutsakları, tıpkı Ulucanlar’da olduğu gibi katletmektir.

İşçi ve emekçilere dönük tarihin en kapsamlı saldırısına girişmiş olan sermaye devletinin, devrimci tutsaklara dönük kapsamlı saldırıyı tam da bu dönemde gündeme getirmesi tesadüf değildir. Amaç emeğin kurtuluş mücadelesinin yılmaz neferi olan devrimci tutsakları teslim alarak, işçi ve emekçilere dönük saldırı programını güvenceye almaktır.

Bizi diri diri hücrelere gömmek isteyen devlet, emperyalizme siyasi ve ekonomik kölece bağımlılığı daha da derinleştiren, işçi sınıfına

sefalet ücretlerini, özelleştirmeyi, sendikasıztırmayı, esnek çalışmayı dayatan, kamu emekçilerinin sendikal hak ve özgürlüklerini yok sayan, göz altında kayıpları, sokak infazlarını, faili meçhul(!) cinayetleri ayyuka çıkaran, Kürt halkının ulusal hak ve özgürlüklerini inkar eden, devlettir.

Devletin savaş ilanı kabulümüzdür. Direnmek boynumuzun borcudur. İşçi ve emekçilerin gecelerinde aç yatmadığı, gündüzlerinde sömürülmediği ekmek ve gül günlerine olan inancını büyütme, devrimci tarihsel sorumluluğumuzdur.

Bahar çok şeye gebe. Daha şimdiden işçi sınıfının saldırılara karşı direnme mücadelesi filiz vermeye başlamıştır. POAŞ işçisi, Yeni Çeltik işçisi, Çinkur işçisi, özelleştirmeye karşı mücadele bayrağını yükseltiyor. Baharın sermayenin saldırı politikalarını param parça edecek potansiyeli içinde barındırdığı daha şimdiden görülüyor. Devrimci tutsakların “hücrelere girmeyeceğiz, yıkacağız” şiarında ifadesini bulan direnişi, böylesi bir sınıf ve kitle hareketliliği zemininde çok daha anlamlı olacaktır.

F tipi cezaevleri saldırısının bir parçası olan protokolü protesto ediyoruz. Baroların haklı, onurlu tepkisini desteklemek amacıyla duruşmaya katılmıyoruz.

9 Mart 2000

Resul Ayaz, Haydar Baran
Bartın Cezaevi

Sesimizi boğmaya gücünüz yetmeyecek!

Devrimci basına dönük saldırılar rutin bir tarzda devam etmektedir. Bu saldırılarından biri de, 13 Şubat ‘99 tarihinde Ankara’ya işçi-emekçilerin mitingine destek vermek için giden çalışanlarımız **Duygu Mutlu ve Atlen Yıldırım**’ın hiçbir gerekçe gösterilmeden gözaltına alınması, işkencelerden geçirilerek tutuklanıp yargılanmalarıydı. Geçtiğimiz günlerde mahkemeleri sonuçlandı. “Örgüt üyeliği” gerekçesiyle 12.5’ar yıllı cezalandırıldılar. Aynı şekilde **Alinteri Gazetesi** yazı işleri müdürü ve **Devrimci Memur Gerçeği** yazı işleri müdürü de “yardım ve yataklık” suçlamalarıyla bu keyfi tutuklamalardan nasibini aldı.

Devrimci basının hemen hemen her sayısı toplatılmaktadır. Yazı işleri müdürleri hakkında yüzlerce yıl hapis ve milyarlarca lira para ceza verilmektedir. Her 8 Mart’lar, 12 Mart’lar, 16 Mart’lar, 21 Mart’lar, 30 Mart’lar, 1 Mayıs’lar öncesi rutin bir şekilde devrimci basın büroları çalışanlarının, okurlarının evleri basılmakta,

gözaltına alınıp işkencelerden geçirilmektedir. Amerikancı rejimin “demokratik”leşme adı altında devrimci basına yönelik saldırıları artarak devam ediyor. Bu saldırılar işçi sınıfı ve emekçilere dönük saldırılardan bağımsız değildir.

İşsizliğe, sömürüye, özelleştirmeye, talana, işkenceye, katliamlara ve her türden haraç-mezata karşı, her zaman olduğu gibi bugün de, işçi sınıfının sesi olmaya çalışacağız. Bugüne kadar yaşamımızı işçi sınıfının kurtuluşu için feda etme bilinciyle hareket ettik. Ve her zaman bu doğrultuda hareket edeceğiz. Hiçbir engelleme sesimizi boğamayacaktır. Ne 16 yaşında gazete satan genç devrimcileri arkadan kurşunlayarak, ne de cezaevlerinde devrimci tutsakları katlederek bizi engelleyemeyeceksiniz.

Kendini kan ve sömürü üzerine kuran bu düzen, devrimci basını engellemek için her türlü yolu ve yöntemi denemektedir. Yayın durdurmalar, kapatmalar, toplatmalar vb. yollarla her zaman devrimci basın karşısına çıkmaktadır. İşçi sınıfının

kanıyla kazandığı mevzileri tek tek elinden almak istemektedir. Bugün bunun bir ayağı zindanlar cephesi, bir ayağı ise devrimci basındır. Bu saldırıların toplamı ise işçi sınıfı ve emekçilere yöneliktir.

Bu noktada tekrar yineliyoruz: İşçi sınıfının ideolojisi olan Marksizmi-Leninizmi sınıfımızla bütünleştirene kadar araçlarımızı, amacımıza göre kullanacağız. Bedel ödemek konusunda zerre kadar bir tereddüdümüz yoktur. Biz gücümüzü işçi sınıfının gücünden ve ideolojisinden alıyoruz. Hiçbir güç işçi sınıfı davasında sesimizi boğamayacaktır. İşçi sınıfının ve emekçilerin devrim ve sosyalizm mücadelesinde bir silah olarak kullanacağız Kızıl Bayrağımızı.

Devrimci basın üzerindeki her türden devlet terörünü kınıyoruz. Tutuklanan arkadaşlarımızın derhal serbest bırakılmasını istiyoruz.

İbrahim Gümüş

Kızıl Bayrak Gazetesi Yazı İşleri Müdürü

TBMM İnsan Hakları Alt Komisyonu Ulucanlar Raporu açıklandı:

Ulucanlar katliamı gizlenemiyor!

TBMM İnsan Hakları İnceleme Alt Komisyonu Ulucanlar katliamıyla ilgili raporunu tamamladı. Fakat komisyon bileşenlerinin görüş ayrılıkları nedeniyle iki ayrı rapor ortaya çıktı.

FP Rize milletvekili Mehmet Bekaroğlu, DYP Kütahya milletvekili Mustafa Eren ve ANAP Diyarbakır milletvekili Sebgetullah Seydaoğlu tarafından hazırlanan

birinci raporda, sorumluların cezaevi idaresi ve Adalet Bakanlığı olduğuna dikkat çekiliyor.

Raporda; "Komisyonumuzun görüştüğü Adalet Bakanı'ndan infaz koruma memuruna, il jandarma alay komutanından albayına, jandarma erine kadar herkes cezaevlerinin kontrol edilemediğinden şikayet ediyor. Herkes sözbirliğiyle çözümün F tipi cezaevleri olduğuna işaret ediyor. Elbette komisyonumuz tutuklu ve hükümlülerin 'Tüm bu karışıklıkların sebebi F tipi cezaevlerini kabul ettirmektir' şeklinde iddialarına bütünüyle katılmıyor, ama herkesin sözü F tipine getirmesi 'acaba' dedirtmiyor değil. En azından çıkan olaylardan istifade ederek F tipi için bir kamuoyu oluşturma gayreti açık bir şekilde görülüyor." deniliyor.

Bu, katliamın hedeflerinin başında gelen F tipi saldırısının bizzat düzen sözcülerinin ağzından itiraf edilmesinden başka bir şey değildir. Yine düzenin katliamını meşrulaştırmak için kullandığı argümanların ne derece yalan ve iğrenç olduğunu göstermektedir.

Komisyonun diğer üyelerinden DSP Milletvekili Hasan Macit ve MHP milletvekili Mehmet Nuri Tahran ise, birinci komisyonun raporunu onaylamayarak, katliamı gerçekleştirenleri koruyan ve üstünü örten apayrı bir rapor yazarak, F tipine övgüler yağıdırıyorlar. Bu rapor, DSP ile MHP'nin arasında zerre kadar fark olmadığını bir kez daha gösteriyor. Bu iki düzen partisi, işçi sınıfına ve emekçilere yönelik tüm saldırı programlarının altına birlikte imza attıkları gibi, katliamın da, katillerin korunmasında da birinci elden sorumlularıdır.

Hazırlanan birinci raporda, olay sonrası yapılan incelemelerde tutukluların kullandığı iddia edilen 1 adet kalaşnikof marka otomatik tüfek, 7 adet tabanca ve 1 adet av tüfeğine ilişkin resmi bilgilere değiniliyor. Tutuklulardan alınan bilgilere dayanılarak; "Eğer sözü edilen otomatik tüfekler tutuklular tarafından kullanılmış olsaydı, bu silahla güvenlik güçlerinin yaralanması gerekirdi. Oysa ateşli silahla yaralanan güvenlik güçleri, tabanca mermisiyle vurulmuşlardır. Yine av tüfeği kullanılmış ve iddia edildiği gibi bu tüfekle tutuklular üç arkadaşlarını öldürmüş iseler, niçin av tüfeği ile güvenlik güçlerine ateş etmediler?" deniliyor.

Bu sorunun yanıtı, devrimci tutsaklarda silah bulunduğu ve arkadaşlarını öldürdüklerine ilişkin iddiaların yalnızca katliamı perdelemek için kullanılmış iğrenç birer yalan olduğudur. Eğer

gerçekten silahla yaralanan asker varsa, bu katliamın üzerini örtmek için bizzat faşist katillerce gerçekleştirilmiş, yani kendi "arkadaşlarını vurmuşlardır".

Raporda ayrıca, "tünel" diye gösterilen "yeni kazılmış" yerlerin de pek inandırıcı görülmediği ifade ediliyor. Bulunduğu iddia edilen 7,5 metrelik tünelin, 5.

koğuşun bahçesinden başladığı ve bahçenin içine doğru gittiği belirtiliyor ve "tünelin niçin nöbetçi kulesinin görüşüne açık olan bahçeden başladığı, niçin koğuşun içine doğru kazıldığı anlaşılmamaktadır" denilerek, bir yalan daha açığa vuruluyor.

Raporda güvenlik güçlerinin operasyon sırasında "öldürme" kastıyla ateş ettikleri değerlendirildiği de yapılıyor: "Komisyonumuz, güvenlik güçlerinin silah kullanma zorunluluğunu kabul ediyor, ama bu müdahale, müdahale edilen mekan ve direnenlerin durumu gözönüne alınarak başka yöntemler kullanılabilir. Örneğin gaz ve köpükle direnişin kırılması sağlanarak, tutuklular etkisiz hale getirilebilirdi. Bu konuda gerektiği şekilde duyarlı davranılmamıştır" deniliyor. Bu değerlendirme, iki ayrı rapor yazan komisyon üyeleri arasındaki anlaşmazlığın, saldırının kendisine değil yöntemine ilişkin olduğunu gösteriyor.

Devletin katil sürülerinin ister silahla isterse silah kullanmadan gerçekleştirdikleri saldırılarla daha önce onlarca tutsağı katlettikleri bir gerçektir. Öyleyse iki raporun taraflarının uzlaştıkları nokta, katliamın gizlenmesi, katlederken daha "temiz yollardan" yararlanılmasıdır.

Tutsakların gaz ve köpük kullanılarak etkisizleştirilmesiyle gerçekleştirilen bir saldırının sonuçları da yine Ulucanlar katliamına bakılarak görülebilir. İlk tarama dışında katledilen üç tutsak dışındakiler gaz ve köpükle etkisiz hale getirildikten sonra katledilmişlerdir. Yine "ateşli silah kullanılması dışı" yollarla cezaevlerinde sayısız katliam gerçekleştirilmiştir. Bu katliamlardan Diyarbakır, Buca, Ümraniye katliamlarını hatırlatmak yeterlidir.

Raporda gizlenemeyen gerçeklerden biri de, yapılan yoğun işkencelerdir: "Sopa ve coplarla vurma, tekme-yumrukla vurma, yerlerde sürüklenme, yaralıların üzerinde gezme gibi işkenceler yanında cesetlerde ve yaralıların alev

yanığı olmayan yanık izlerine rastlanmıştır. Adli Tıp uzmanları bu yanık izinin alev ya da haşlanma yanığı olmadığı, dehidrate bir yanık olduğu ve sülfürik ya da nitrik asitle olabileceğini bildirmişlerdir. Ayrıca cesetlerde ve yaralıların hem kurşun yarası, hem de yaygın darp izleri bulunmaktadır."

Raporun bu bölümüne yansıyanlar, yapılan işkencenin boyutlarını ve vahşetin düzeyini göstermektedir. Tutsaklara asitle işkence yapıldığı Adli Tıp raporlarıyla kanıtlanmıştır.

Yine dikkat çeken başka bir bölüm, operasyonun bitmiş olmasına rağmen yaralıların hastaneye götürülmeyp işkenceye devam edilmesidir. Bu katliamın planlı ve sistemli yapıldığının kanıtıdır. Bu durum rapora şöyle yansıyor; "2 vaka hariç, ölümlerin muayeneden 1-3 saat önce meydana geldiği tespit edilmiştir. Bu durumda ölümlerin, 9:30'dan sonraki bir saatte, 10:00-10:30 ya da 11:00'de meydana geldiği ortadadır. Yoğun çatışmalar bu saatten önce bittiğine göre, bu insanlara müdahalede gecikilmiştir. Bazılarının kanamadan öldüğü rapor edildiğine göre, ölü sayısının artmasında zamanında müdahale edilmemesinin etkili olduğu açıktır."

Komisyon üyelerinin kafalarında oluşan sorulardan biri de, koğuşun 2 Eylül'de işgal edilmesine karşın operasyon için 26 Eylül'e kadar beklenmesidir. Bu sorunun yanıtı, katliamın son derece planlı ve hedefli olduğudur.

Herşeyiyle soysuzlaşmış ve kanlı yüzünü gizleyemez hale gelmiş olan düzen, başkentin göbeğinde gerçekleştirdiği vahşi katliamın üzerini, tüm kara çalma çabalarına rağmen, örtememektedir. Komisyon raporlarından yansıyanlar, kontr-gerilla düzeni gerçeğini, bu devletin bir cinayet şebekesine dönüştüğünü bir kez daha ortaya koymuştur.

Burjuva basınının iğrenç yalanları

5 Mart 2000 tarihli Hürriyet gazetesinde DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş'ı ve O'nun nezdinde tüm devrimcileri hedef alan, iğrenç yalanlarla dolu bir haber yayınlanmıştır. "Kansermiş" başlıklı haberde, DHKP Genel Sekreteri Dursun Karataş'ın "kanseri olduğu", "sürekli kaçtığı", "korktuğu" gibi yalanlar sıralanmış ve bu yalanlar fotomontaj bir resimle inandırıcı kılınmaya çalışılmıştır.

Kısa bir süre önce de tutsak alındığına ilişkin burjuva basında yalan yanlış bir haber yayınlanmıştır. Hiçbirinin gerçeğe zerre kadar alakası yoktur. Tüm, kalemlerinden halkların kanı damlayan kontr-gerilla uşağı burjuva basının iğrenç yalanlarıdır.

Burjuva basının neden böylesi bir yöntemle başvurduğu ise gayet açıktır. MİT'in, kontr-gerillanın kalemşörlüğünü yapan burjuva basın bu tür yalan haberlerle devrimcileri, devrimci önderleri karalayarak, halklarımızın devrimcilere olan güvenini, sevgi ve saygısını yok etmeye, kafalarda kuşku yaratmaya çalışmaktadır. Bu tür haberler gününbirlik, "yapalım da olsun" denilerek yapılan haberler değildir. Planlı-programlı bir faaliyetidir. Emperyalizmin dünya genelinde halkların kurtuluş mücadelesini engellemek için sürdürdüğü ideolojik saldırıların bir parçasıdır. Bu anlamıyla saldırı tüm devrimcilere, ilericilere, demokratlara, yurtseverlere ve halklarımızdır.

Başaramayacaklar! Bu tür yalan haberlerden medet umanlar gerçekte acizliklerini sergilemektedirler. İğrenç yalanları ve saldırıları halkların kurtuluş mücadelesini engelleyemeyecek, halklarımızın devrimcilere, devrimci önderlere olan güvenini, sevgi ve saygısını yok edemeyecektir.

Tüm devrimcileri, ilericileri ve halklarımızı bu tür karalama ve saldırılar karşısında duyarlı olmaya ve iğrenç yalanlara itibar etmemeye çağırıyoruz ..

DHKP-C, TKİP, TKP/ML, TKP(ML)

Tutsakları/Bartın

<https://rantey.org>

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi -
cesetlerde ve yaralıların alev

“Saldırıları protesto ediyor, mevcut protokol tüm sonuçlarıyla ortadan kaldırılincaya dek savunma yapmayacağımı bildiriyorum...”

Devrimci kimliğimizi ve onurumuzu asla çiğnetmeyeceğiz!

5 No’lu DGM Başkanlığı’na.../ İstanbul

Burada temsil ettiğiniz ve aynı zamanda çıkarları ve idamesi için çalıştığınız sermaye devleti, 18 Nisan seçimlerinden çıkardığı hükümete yaslanarak işçi ve emekçilere yönelik saldırılarını topyekûn bir karaktere büründürdü. Hükümetin kurulduğu ‘99 yılı, sömürülen ve ezilen kitleler payına sefaletin ve Susurluk terörünün daha da yoğunlaştığı, kitlesel kıyımın gerçekleştiği, vahşetin boyutlandığı bir yıl olarak geride kaldı. “Kâr, daha fazla kâr” ilkesinin hüküm sürdüğü sermaye düzeninin konut politikası, yani sermaye çıkarlarını esas alan çürük yapılaşma, 17 Ağustos Marmara Depremi’nde işçi ve emekçilere ölüm ve yıkım olarak geri döndü. Onbinlerce insan yaşamını yitirmiş, bir o kadarı yaralı haldeyken, yüzbinlercesi de halen sözümona su geçirmez çadırlarda açlıkla, soğukla, çamurla boğuşuyor.

Depremde yıkılan binaların onca çürüklüğü, gerçekte sermaye düzeninin ve Susurluk’çu devletinin çürümüşlüğüne tescildir. Bu çürümüşlük ve kokuşmuşluk o kadar derin ki, devlet doğrudan sorumluluğunu taşıdığı deprem yıkımını bile bir olanağa çevirmeye bakmıştır. Yaşanan acıların suçlusu kendisi değilmiş gibi ve yardıma muhtaçlara el uzatmak yerine, depremin kitlelerde yarattığı şoku bir fırsat sayıp emperyalist tahkim, mezarda emeklilik, sosyal güvenliğin tasfiyesi gibi bir dizi yasa tasarısını alelacele meclisten geçirterek yasalaştırmıştır.

Ülkeyi emperyalist tekellerin ve yerli ortaklarının yağmasına ve talanına açarak sermayenin vatan hainliğinin pervasız bir örneğini sergilemekle kalmayan bu devlet, topyekun saldırısının başlıca hedeflerinden olan devrimci tutsakları da unutmadı. Başbakanını, uşaklığındaki sadakati yinelemesi için Clinton’ın huzuruna göndermeye hazırlandığı sırada Ulucanlar’a girerek, 10 devrimcinin yaşamına, onlarcasının da yaralanmasına malolan bir vahşet gerçekleştirdi. Devlet bu tutumuyla, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin mücadelesini tümünden bastırmanın yolunun devrimci tutsakları tümünden teslim almaktan geçtiğinin bilincinde olduğunu bir kez daha göstermiştir. 12 Eylül 1980’de işbaşına getirilen faşist cunta da bu paralelde hareket etmiş, cezaevlerini Nazi kamplarına çevirmeye çalışmıştı. Öncesi bir yana, o günden bu yana bu politika belli bakımlardan güçlendirilerek hayata geçirilmeye çalışılmaktadır. Bu amaçla, ‘90’lı yıllar boyunca cezaevlerinde saldırı üzerine saldırı, katliam üzerine katliam gerçekleştirildi. Buca, Ümraniye, Diyarbakır, Ulucanlar katliamları, bunun öne çıkan örnekleridir.

Hücrelere kapatıp yalnızlaştırarak devrimci kimliğinden soyundurmak-teslim almak, olmuyorsa kolayca katletmek biçiminde özetleyebileceğim, devletin cezaevi politikası, ‘96’da ölümü bile bir silaha dönüştüren devrimci tutsakların iradesi karşısında hayata geçirilemedi. O süreçte 12 devrimci içerde, bir o kadarı da sonrasında dışarda Ölüm Orucu-Süresiz Açlık Grevi’nin sonucu olarak yaşamını yitirdi. Onlarcası halen ÖO-SAG’den kalma kalıcı hastalıklarla uğraşmaktadır.

Bütün bunların doğrudan suçlusu olan devlet,

hücre/tabutluk politikasını F tipi “odalar” ismiyle yeniden gündemleştirmiştir. 26 Eylül ‘99’da Ulucanlar’da gerçekleştirdiği vahşet ve katliam, esasta halihazırda süren bu saldırının miladıdır. O günden bu yana burjuva medya, cezaevlerine saldırı zemini oluşturma çabasını daha da yoğunlaştırmıştır. Devletin gerçek yüzünü gösteren çete artıklarından Hizbullah’a, dini gerici akımlardan Adnan Hoca gibilere, bir dizi devlet uzantısının cezaevlerinde çıkardığı olaylar, burjuva medya tarafından hep devrimci tutsaklara saldırı zeminini hazırlama olanağı olarak değerlendirilmiştir. Yine, Ulucanlar vahşetinin mağduru tutsaklara ceza istemiyle dava açılması, saldırılardaki pervasızlığın ve utanmazlığın bir örneğidir. Bu arada, Ulucanlar’la ilgili mahkemenin, aynı zamanda zavallılaştırma ve acizlik göstergesi bir traji-komedi olduğunu da belirtmek gerekiyor.

Yıllar yılı cezaevlerini bir öldürme özgürlüğü alanı haline getiren ve bunu F tipi tabutluklarla kurumsallaştırmaya çalışan sermaye iktidarı, bu hedefi doğrultusunda başlattığı saldırı dalgasını 17 Ocak protokolüyle taçlandırmıştır. Adalet, İçişleri, Sağlık Bakanlıkları ile Jandarma Genel Komutanlığı tarafından oluşturulan bu protokol ile F tiplerine geçişin zemini hazırlanmakta, devrimci tutsakların can bedeli kazandığı haklar peyderpey gaspedilmektedir. Ailelerimiz ziyaretimize geldiklerinde, akrabalık belgesi-soyadı zorunluluğu dayatmasından onursuz aramaya varan bir dizi baskıyla ve zorlukla karşılaşmaktadır. Bizlere, insani yaşam için gerekli birçok eşya verilmemekte, mektup, gazete, dergi vb’ne keyfi biçimde el konularak, iletişim hakkımız fiilen kullanılamaz hale getirilmekte, hastane ve mahkeme sevklerinde keyfi ve onur kırıcı arama dayatılmaktadır. Keza yargı sisteminin nasıl da sermayeye hizmet ettiği gösterilircesine, avukatlarımıza rencide edici ve onur kırıcı aramalar dayatılarak, evraklarına herhangi bir kolluk görevlisinin ya da infaz koruma memurunun el koyabilmesinin yolu açılarak savunma etkisiz hale getirilmektedir. Avukatlarımız haklı olarak, bu durumu protesto edip görüşümüze gelmemektedir. Devlet 17 Ocak protokolüyle, savunma hakkımızı gaspetmiştir.

Bütün bu saldırılara rağmen, bizler devrimci kimliğimizi ve onurumuzu asla çiğnetmeyeceğiz. Bundan öncekiler gibi, son saldırı protokolüyle de devrimci tutsakların ve işçi-emekçi kitlelerin topyekûn direnişiyle parçalanmaya mahkumdur. Partisinin bayrağı altında birleşecek olan işçi sınıfı, tüm saldırıların ve katliamların hesabını mutlaka soracaktır. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin, sermaye iktidarına nihai yanıtı ise, bu kokuşmuş sermaye düzenine son vererek kendi sosyalist düzenlerini kurmak olacaktır.

Buna içtenlikle inanan bir devrimci olarak, halihazırda süren saldırıları protesto ediyor, mevcut protokol tüm sonuçlarıyla ortadan kaldırılincaya dek savunma yapmayacağımı bildiriyorum.

**Düzgün Zengin
Gebze Cezaevi**

(Düzgün Zengin’in 2 Mart ‘00 tarihli ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org> duruşmada okuduğu metindir.)

Cezaevleri Merkezi

Koordinasyonu:

İşçilere, köylülere, öğrencilere, emekçi halkımıza çağrımızdır

Kardeşler;

Egemen sınıfların bütün emekçi sınıflara ve gençliğe karşı geniş ve kapsamlı bir saldırı hazırlığı içinde olduğunu artık herkes görüyor, biliyor. Zaten aralıksız süregelen egemenlerin saldırısı böylece yoğunlaştırılarak yeni bir boyuta yükselmiş olacak. Hükümet, böyle bir saldırı başlatacağını emperyalistlere taahhüt etmiştir. Emperyalistlerin, IMF’nin, Dünya Bankası’nın direktifleriyle hareket eden hükümet, bu saldırının ayrıntılarını IMF’ye verdiği “niyet mektubu”nda açıklamıştır. Emperyalistler ise devlete ve egemen sınıflara, bu saldırıda tam destek vermektedirler. IMF ile yapılan üç yıllık anlaşma emperyalizm ve işbirlikçilerinin saldırı planının somut belgesidir.

IMF ile yapılan üç yıllık anlaşma, hükümetin emekçi sınıflara “topyekûn saldırısı”nın programıdır. Bu saldırı programında emekçi sınıflar için ücretlerin düşük tutulması, özelleştirme ve bunun sonucu işsizlik, kıdem tazminatı dahil kazanılmış bütün hakların gaspı, SSK’nın tasfiyesi, mezarda emeklilik yaşının yükseltilmesi, memur sayısının azaltılması, memur ve işçilerin sokağa atılması, tarıma yapılan bütün desteklerin kaldırılarak köylülerin iflasa ve açlığa mahkum edilmesi, hayvancılığın öldürülmesi, yüksek vergilerle ve fiyat artışlarıyla yaşamın emekçiler için bir cehenneme çevrilmesi, gençliğin geleceksizliğe mahkum edilmesi... vardır.

Ne var ki, hükümetin ve emperyalistlerin işi o kadar kolay değildir. Bu saldırı programını ancak bütün emekçiler sömürünün yoğunlaştırılmasına, işsizliğe, yoksulluğa, sefaletle ses çıkarmadan boyun eğerseniz uygulayabileceklerini biliyorlar. Egemen sınıfların ve hükümetinin “siyasi istikrar”, “toplumsal uzlaşma”, “iç barış” dediği şey budur. Ecevit buna “yurtta asayişin sağlanması” adını vermiştir.

Ancak, bunun kolay gerçekleşmeyeceğini, sonuçta “sopaya” daha çok sarılmak, “süngüyü” daha çok kullanmak zorunda kalacaklarını görüyorlar. Emekçi sınıfları, gençliği, devrimin güçlerini bölüp parçalamak, birbirlerinden ayırmak, birine saldırırken ötekini eylemsiz kalmasını sağlamak, bunun için en çok ihtiyaç duydukları şeydir. Biliyorlar ki, emekçi sınıflar, gençlik ve cezaevlerine doldurulan binlerce devrimci tutsak birlikte hareket eder, birlikte mücadele ederlerse, sermaye sınıfının başarı şansı kalmayacaktır.

Onun için, bütün emekçi sınıflara, gençliğe ve devrimci tutsaklara, kısacası, devrimin güçlerine yapacakları saldırılardan birini de F tipi cezaevleri adı altında, devrimci tutsaklara yöneltmişlerdir. Emekçi sınıfların, devrim güçlerinin en ileri kesimlerinden olan devrimci tutsakları teslim almak, dağıtmak, parçalamak, birbirlerinden ve sizlerden yalıtma, şimdi birincil hedefleri haline gelmiştir. Bunun için, büyük

mücadeleler ve büyük bedeller sonucu elde ettikleri hakları, F tipi dedikleri hücre sistemiyle yok etmek istemektedirler.

Saldırının bu hassas aşamasında başarı kazanırlarsa, emekçi sınıflarda, devrimin güçlerinde yaratacakları moral çöküntüyle planlarını daha rahat uygulayabileceklerini hesaplıyorlar. Sisteme ve baskılarına karşı mücadele edenleri, bu tabutluklara koyup sindirmeyi hesaplıyorlar. Ecevit bunu “cezaevlerinde asayiş sağlanmadan yurttta asayiş sağlanamaz” diyerek itiraf etmiştir. “Yurttta asayiş”, yani sömürünün yoğunlaştırılmasına, yaşamdan kovulmaya, işsizliğe, yoksulluğa, açlığa, sefalet, geleceksizliğe uysallıkla boyun eğdirmek “cezaevlerinde asayiş”e yani tutsakların teslim alınmasına bağlıdır. İşte sizlerle devrimci tutsaklar arasındaki bağlar bir “sömürge”in ağzından ancak bu kadar canlı anlatılabilir.

Öyleyse yapmanız gereken şey açıktır: Madem ki sizlerin, devrimci tutsakların, kısacası devrimin tüm güçlerinin düşmanları, saldırılarının bir parçası olan hücre tipi cezaevlerini yaşama geçirmek üzere yoğunlaştırıyorlar, biz de güçlerimizi bu nokta üzerinde yoğunlaştırarak onları püskürtmeliyiz. Bunu başarmalıyız, başarabiliriz. Yeter ki ayağa kalkalım, eyleme geçelim, mücadele birliğimizi sağlayalım. Yeter ki, “tabutluklara hayır” sloganını yükselterek güçlerimizi birleştirelim, harekete geçelim.

Şimdi, tüm emekçilere, gençliğe hayat hakkı tanımayan, tanımak istemeyen sömürücü sınıflar, gördüklerinin aksine, işçi ve emekçi halkın gücü karşısında özünde güçsüzler, zayıflar. Çünkü, ekonomik ve politik saldırılarını, ancak emekçiler “iç barış”, “toplumsal barış” adına uysalca boyun eğerlerse gerçekleştirebilirler. Bizler, yani devrimci tutsaklar, tüm emekçiler ve gençlik ise güçlüdür. Çünkü yaşam bizim ellerimizdedir ve kitleler halinde, birlik halinde aynı hedefe doğru yürüdüğümüzde, bizi engelleyebilecek hiçbir güç yoktur.

Biz devrimci tutsaklar olarak uysalca boyun eğmediğimizi ve eğmeyeceğimizi birçok kahramanlık örneği direnişlerle gösterdik. Dün süresiz açlık grevinde, ölüm orucunda, Buca, Ümraniye, Diyarbakır ve en son Ulucanlar’da nasıl direndiysek ve düşmanı geri püskürttüysek, hücre tipi cezaevlerine karşı da öyle direnecek, düşmanın saldırılarını geri püskürteceğiz. Sizler, “tabutluklara hayır” şiarı etrafında eyleminizle sorunu sahiplenirseniz, bu zaferi şimdiden garantilemiş olacağız. Onun için, sizin bir parçanız olan devrimci tutsaklar olarak, sizleri fabrikalarda, işyerlerinde, semtlerde, köylerde; kısacası bulunduğunuz her yerde “tabutluklara hayır” şiarını yükseltmeye, harekete geçmeye, eyleme geçmeye kararlılıkla davranmaya çağırıyoruz.

Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu

Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu:

TTB, SES, Diş Hekimleri Birliği ve bütün sağlık emekçilerine

Arkadaşlar;

Sizlerin de direkt etkilendiği faşist devletin ekonomik, siyasal ve sosyal çok yönlü saldırı politikaları sürüyor. Pervasızca sürdürdüğü bu saldırıların bir kısmında yol alırken, henüz sonuç alamadıklarında ise yoğunlaşmaya, altyapısını şimdiden döşeyerek sonuç almaya çalışıyor.

İşçilere, emekçilere ve bir bütün olarak halka karşı sürdürülen bu saldırı politikalarının önemli ayaklarından birisi de biz devrimci tutsaklara yönelik saldırı politikasıdır. Örgütlü bir güç olarak devletin saldırı politikalarına karşı duran bizleri bu politikalarını bozacak bir tehdit unsuru olarak görüyor. Onun için yeni saldırı, katliam ve “hücre tipi cezaevleri” ile bizleri örgütsüzleştirmeye ve teslim almaya çalışıyor.

Sizlerin de bildiği gibi, son dönemlerde sıkça “F tipi”, “Oda tipi” ya da “Avrupa tipi modern cezaevleri” gibi adlar altında, “hücre tipi cezaevleri” gündeme getiriliyor. Faşist devletin bu politikayı hayata geçirme çabası yeni değil. 12 Eylül darbesinden bu tarafa tabutluk olan “hücre tipi cezaevleri” uygulamaya sokulmaya çalışıldı. Biz devrimci tutsakların kararlı direnişi, bedeller ödemesi ve işçi sınıfı ve emekçi halkın tepkileri sonucunda tabutlukları devreye sokmayı başaramadı. Ama bu politikasını hayata geçirmekten hiçbir zaman vazgeçmedi. Uygun fırsatı bulduğunda yeniden atak yaparak saldırıya geçti.

Şimdi de bu fırsatı yakaladığını düşünerek saldırısını başlattı. Burjuva medyayı da kullanarak binbir türlü yalan ve demagoji eşliğinde kamuoyunu “hücre tipi cezaevleri”ne ikna etmeye çalışıyor. Cezaevlerinde yaşanan sorunların “koğuş sistemi”nden kaynaklandığı, “oda tipi”ne geçilirse bu sorunların ortadan kalkacağı, yine cezaevlerinde “devletin hakimiyeti”nin olmadığı ve “hücre tipi”ne geçilirse “devlet otoritesi”nin sağlanacağı gibi sahtekarlıklar propaganda ediliyor.

“Oda tipi”, “F tipi”, “Avrupa tipi modern cezaevleri”, vb. vb. etiketler adı altında pazarlanmaya çalışılan “hücre tipi” cezaevleri, gerçekte, insanın insani kişiliğini bile parçalamayı, devrimci tutsakları psikolojik yönden de çökertip kişiliksizleştirmeyi amaçlayan faşist bir tecrit politikasından başka bir şey değildir. “Hücre tipi cezaevleri” ile, devrimci tutsaklar olarak bizlerin, zamana yayılmış ve kamuoyunun dikkatlerinden de uzak bir biçimde, fiziki ve psikolojik bakımlardan yıpratılıp imha edilmeleri amaçlanmaktadır.

Şu anda cezaevlerindeki mevcut koşullar zaten insanlık dışıdır. Fiziki altyapı yetersizliklerinin dışında, hak gaspları ve saldırılar ile bizlerin en insani ve doğal hakları ve yaşam olanakları dahi ortadan kaldırılmaya çalışılıyor. Adelet, İçişleri ve Sağlık Bakanlıkları’nın imzaladığı üçlü protokol ve buna dayanılarak çıkartılan genelgeyle, çeşitli cezaevlerinde hak gaspları başlamıştır. Cezaevlerindeki sağlık sorunları da en önemli sorunlardan birisidir. Hepatit-B ve Hepatit-C ile tüberküloz başta olmak üzere birçok salgın hastalık yaşanmakta, hasta, sakat ve yaralı tutsakların tedavileri sürekli bir biçimde engellenmektedir. Beslenme koşulları alabildiğine yetersizdir.

Birçok cezaevinde yer sorunu yaşanmakta, çözüm imkanları olduğu halde yeni koğuşlar açılmadığı için tutsaklar aynı yatakta 2-3 kişi yatmak zorunda bırakılmaktadır. Ailelerimize ve görüşçülerimize olmadık eziyetler çektirilmekte, avukat görüşü ve savunma hakkımız kısıtlanmaktadır. Son genelgeyle avukatlarımızı, cezaevine giren sağlık personelinin ve bizleri aşağılayıcı bir arama biçimi dayatılarak savunma hakkımız tamamen ortadan kaldırılmakta ve tedavi hakkımız engellenmektedir. Yine soyadı zorunluluğu getirilerek görüşçülerimizle görüşmemiz engellenmektedir. Jandarma ve cezaevi yönetiminin keşfi tutumlarına bağlı olarak cezaevinden cezaevine, hatta aynı

cezaevinde dönemden döneme değişen uygulamalar sözkonusu olabilmektedir. Hastane ve mahkeme gidiş gelişleri ile jandarmanın içeri girdiği aramalar sırasında dayak ve saldırılarla karşılaşmak, “olağan uygulamalar” haline gelmiştir. Vb. vb...

Bütün bu sorunların kaynağı olarak “koğuş sistemi” gösterilmektedir. Fakat işin gerçeği, “koğuş sistemi” olarak yakınılan sistem, bütün bu olumsuzluklara karşı bizlerin gücümüzü ve olanaklarımızı birleştirerek, kendimizi ve birbirimizi nispeten koruyabilme imkanlarına sahip olmamızı sağlamaktadır. Faşist devletin “koğuş sistemi”nden duyduğu rahatsızlığın da zaten nedeni budur. Onlar bizlerin birbirimize omuz vererek dayanışmamızdan korku duymakta, bundan rahatsız olmakta, buna tahammül edememektedirler. Saldırının asıl nedeni ve amacı da bizim iç örgütlülük ve dayanışma imkanlarımızı ortadan kaldırmaktır.

Devrimci tutsaklar olarak, varoluş nedenimizi ve zaten tutsak alınarak ağır cezalara çarptırılmamızın gerekçesini oluşturan siyasi kimlik ve değerlerimize olduğu kadar insani kişiliğimize ve onurumuza yönelik saldırılara karşı bugüne kadar, çoğu kez bedenlerimizi barikat haline getirerek, açlığa yatırarak direndik. Bedeli ne olursa olsun, bundan sonra da sonuna kadar direneceğimiz bilinmelidir.

Fakat bu noktada kendine “insanım”, “demokratım”, “ilericiyim”, “faşizme karşıyım”, vb. diyen bütün kişi, kurum ve kuruluşlara da büyük bir sorumluluk düştüğü inancındayız. Bizlere karşı girişilen katliam ve saldırıların önünün alınabilmesi, bizlerin direnişi kadar sizlerin tutumuna, bizlerin şahsında bütün topluma gözdağı verip sindirmeyi amaçlayan politikalara karşı duruşa bağlıdır. Unutulmamalıdır ki, bizlere yönelik saldırılar insanca yaşama özlemine, işçilere, emekçilere, tüm ezilenlere, ilerici demokrat aydın güçlere vb. kesimlere yönelik saldırıların bir parçası, çoğu kez de odak noktasıdır.

Sağlık emekçilerinin örgütleri ve sağlık emekçileri olarak gerek üçlü protokole gerekse de önümüzdeki süreçte yerleştirmek istedikleri tabutluk sistemi olan “hücre tipi cezaevleri”ne karşı sizlerden beklentimiz, sorunu sahiplenmeniz ve süreklileşmiş bir tepki göstermenizdir. Hücre koşullarının gayri insani olduğunu, insan sağlığı ve psikolojisi üzerinde yaratacağı olumsuzlukları kamuoyuna en iyi sizler açıklayabilirsiniz.

Öte yandan üç bakanlığın hazırladığı yeni protokole göre, avukatlar gibi hekimlerin de cezaevlerinde girişlerinde, X-RAY araması dışında ayrıca bir elle arama dayatması getiriliyor. Dayatılmak istenen bu keyfi aramaya karşı da gerekli tavrı alacağınızdan kuşku duymuyoruz. Ayrıca, yine yeni protokolle dayatılmak istenen bir uygulama da devrimci tutsakların muayene ve tedavilerine ilişkindir. Erkek ya da kadın olsun farketmiyor, protokole göre, devrimci tutsakların muayene ve tedavileri esnasında odaya askerin de girmesi uygulaması dayatılıyor. Biz bu dayatmayı, özellikle de kadın tutsakların muayene-tedavisi için onur kırıcı olarak görüyor ve asla kabul etmeyeceğimizi bildiriyoruz. Sizin mesleğinizin esasları ve ahlaki açısından da böyle bir uygulamanın kabul edilemez olduğunu düşünüyor ve sizin de bu uygulamaya tavır almanızı istiyoruz.

Bu saldırı hepimizdedir. Sadece bugünkü devrimci tutsaklara değil, gelecek kuşaklara yönelik bir sistem oturtulmak isteniyor. Bugün bizleri tabutluklara tıkarak örgütsüzleştirmeye, kişiliksizleştirmeye, kimliklerimizden soyundurmaya çalışırken, sizlerin de yaşamını ekonomik, sosyal ve siyasal saldırılarıyla hücreleştirmeye çalışılmaktadır. Güçlerimizi birleştirerek faşist devletin bu politikasını bozmalıyız.

Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu
(TKP/ML, MLKP, TKP(ML), TKEP/L, Direniş Hareketi, TKİP, DHKP-C, TİKB)

Ermenek cezaevinde sistematik baskılar

Egemenlerin onyıllardır devrimci tutsaklara karşı politikalarının özünü teslim almak, boyun eğdirmek ve davalara ihanet ettirmek oluşturuyor. Bu amaca uygun olarak değişik yöntem ve biçimler altında saldırılarını sürdürüyor.

Devlet yaptığı açıklamalarla ülkede istikrarın sağlanmasının yolunun cezaevlerinden geçtiğini sık sık dile getirmekte; buna uygun olarak saldırıyı meşru kılmak amacıyla genelgeler yayınlamakta; üçlü protokol adı altında, cunta yıllarını aratmayacak yaptırımlarla saldırının önünü açmakta; hücre yapımına son hızla devam etmekte ve Mayıs ayına yetiştirmek için çaba sarfetmektedir.

Üçlü protokolün yayınlanmasıyla birlikte her cezaevinde olduğu gibi Ermenek Cezaevi özelinde de birçok yaptırım gündeme geldi. Daha önceden bulunan hücrelere ek olarak 2 (iki) koğuş boşaltılarak buralara son hızla hücre yapılmaya başlandı. Rutin olarak 15 (onbeş) günde bir yapılan aramalara giren asker, operasyon çantası diye tabir ettiğimiz, içinde gaz bombası vb. malzemelerin bulunduğu çantalarla gelmekte, her an saldırıya hazır beklemektedir. Çıkan en küçük sorunda idare tarafından “içeri asker girer” tehditi yapılmaktadır. Üçlü protokole “uygun” olarak ailelerimize yönelik baskı politikası uygulanmakta, gerek geliş gidişlerinde gerekse de burada kaldıkları süre boyunca zorluk çıkarılmaktadır. Mahkeme için adliye binasına gittiğimizde bekletildiğimiz hücrede kelepçeler açılmamakta; hastaneye gittiğimizde tedavi ettirmemek için kola girme vb. şekilde uygulamalara gidilmektedir. Asker tarafından bazı tutsaklar hedef gösterilmektedir.

Bütün bu uygulamalar hücre tipine geçişin ilk basamaklarıdır. Gün geçtikçe protokolün diğer maddelerinin de uygulanacağı kaçınılmazdır. Bizler devrimci tutsaklar olarak her zaman halklarımıza layık olacağımızı tüm kararlılığımızla haykırıyoruz.

Zaferi; tutsaklara saldırıyı kendine yapılmış bir saldırı olarak algılayıp beynini, bedenini devrimci tutsaklarla birlikte kavgaya sunan, düşmana karşı aynı saflarda mücadele eden emekçi sınıf ve halklarımızla kazanacağız.

Diyarbakır, Buca, Ümraniye ve Ulucanlar zindanlarında faşizmi dize getirirken can vermekten kaçınmayanların izinde yürümekte tereddüt etmeyeceğiz. Bedeli ne olursa olsun sonuçta; **Biz kazanacağız!**

**Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!
Hücrelere girmeyeceğiz, direneceğiz!
Zafer direnen devrimcilerin olacak!**

Ermenek Cezaevi'nden devrimci tutsaklar

Zindan cephesi hazırdır!

Yıllardan beri “hücre tipi” cezaevlerini inşa eden, devrimci tutsakları teslim almak isteyen sermaye devleti, bu saldırının bir parçası olarak devrimci tutsakları katlediyor. En son Ulucanlar'da yapılan katliam da göstermiştir ki, amaç, devrimci tutsakları teslim almak, kimliksizleştirmektir. Bu “içeriye hakim olursam, dışarıya da hakim olurum” mantığının ürünüdür.

Ne var ki, tüm bu saldırı ve katliamlar karşısında devrimci değerler sahiplenilmiş, düşmana boyun eğilmemiştir. Bunun son örneği Ulucanlar Direnişi'dir. Ulucanlar katliamı ve direnişinin bizim için ayırdedici iki ek özelliği daha var. Birincisi, yapılan saldırıda partinin iki değerli yöneticisi katledilmiştir. İkincisi, “düşünen ve savaşan militanlar geleneğinin öncüleri” ve partinin ilk şehitleri olan Habip ve Ümit yoldaşlar şahsında, işkencehanelerde yarattığımız direniş geleneği zindanlara taşınmıştır.

Katliam sonrası zindanlarda yapılan fiili direnişler karşısında devlet geri adım atsa da, ilerleyen günlerde yeni saldırılarla “hücre tipi”ndeki kararlılığını ortaya koymuştur. Son olarak, “üçlü protokol” olarak adlandırılan ve cezaevlerinde uygulanmaya çalışılan genelgeyle de görüleceği gibi, cezaevlerinde hak gaspları artmıştır. Bedel ödeyerek kazandığımız mevzilere saldırılar yoğunlaşmıştır. Sermaye devletinin bu “topyekun saldırı”sına yanıtımız, “topyekun direniş!”tir. Kazanan parti, devrim ve sosyalizm

davası olacaktır! Bu saldırılar karşısında, “Bedel ödeyerek kazandığımız mevzileri, bedel ödeyerek koruyacağız!” şiarıyla hareket eden zindan cephesi hazırdır...

Geçtiğimiz günlerde ilk duruşması yapılan Ulucanlar davası için bizler de, haftalar öncesinden, davayı sahiplenmek ve katılım sağlamak için, ailelerimizi yönlendirmeye başladık. Bu davaya en güçlü bir biçimde katılmak, yargılayanları yargılamak ve katliamı teşhir edip devrimci tutsakları sahiplenmeleri için ailelerimizi seferber ettik.

Duruşma günü ise sabah 9:00'da malta işgaline başladık. Teslimiyetçilerin (PKK'nin) haricinde, tüm tutsaklar olarak maltaya toplandık. Program saygı duruşuyla başladı. Ardından hazırlanan metin okundu. “Ulucanlar katliamının hesabını soracağız”, “Hücrelere girmeyeceğiz, direneceğiz!”, “Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!”, “Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadelemiz!” sloganlarını, her saat başı haykırdık. Sonra şiirler okunup marşlar söylendi. Son yarım saatte coşku doruktaydı ve halaya başlandı. Ardından sloganlar atarak koğuşlarımıza çekildik.

Ve zafer, yarınlar için direnip, savaşanların olacaktır!..

Hücrelere girmeyeceğiz, direneceğiz!

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

E. Turan/Ümraniye Cezaevi

18 Mart: Siyasi Tutsaklarla Dayanışma günü

“Demokratlardan bizi askerler kurtarır” parolası Alman reaksiyoner grupların sık kullandığı bir deyimdi. Ama 18 Mart 1848'de işçiler, sokakta yaşayanlar, açlık çekenler ve başkaldıran kadınlardan oluşan halk, Prusya ordusunu Berlin'den kovmayı başardı. Sonrasını biliyoruz; devrim denemesi yenildi, ordu ve kral egemenliği tekrar ele geçirdi.

18 Mart 1871'de Paris proleteryası düzeni yerinden oynattı. Silahlanıp Fransız hükümetini kovdu. Ve hayatı kendisi organize etmeye başladı. Ne yazık ki, kısa bir süre içinde Fransız ordusu Paris önlerinde olan Almanlarla anlaşıp, yardımlarını alarak Komün'ü parçaladı. Burjuvazinin bu intikam saldırısında 40 bin insan yaşamını kaybetti.

Komünist Enternasyonal 4. Kongresi bu günü, **siyasi tutsaklarla dayanışma günü** ilan ederek, Alman ve Fransız proletaryasının başkaldırısını selamladı. Bu devrime hayat vermek, dünyanın her yanındaki devrimci tutsakların sorunlarını kamuoyuna taşımaya ve bu sorunların ortadan kaldırılması için her cephede mücadeleyi yükseltmekle mümkündür.

Alman cezaevlerinde, hem dün soğuk savaş yıllarında ve hem de “yeniden birleşmiş” Almanya'da olsun, siyasi tutsaklar her zaman vardı ve şimdi de var. KPD'liler, tutsak gerillalar, militan Türk, Kürt, Tamil ve Filistinli solcular. Bugün Almanya cezaevlerinde de en kalabalık grubu Türkiyeliler oluşturuyor. Her zaman olduğu gibi toplumda temel değişim için mücadele verenlere devletin cevabı, kriminalize etmek, tutsak almak oluyor. RAF ve PKK örneğinde olduğu gibi.

Açlık, işkence ve savaştan kaçıp emperyalist metropollere sığınan insanlar sınır dışı edilmeden önce insan onurunu rencide edecek biçimde cezaevlerine tıkalıyor. “Stammheim” sadece Alman tutsaklar için izole ve yok etme biçimi değildir. Diğer ülkeler içinde bir “model” teşkil ediyor. Türkiye'deki devrimci tutsakların mücadelesi de tutsak kolektifini parçalamaya ve izole etmeye karşı sürmektedir. 1999 yazında 10 tutsağı katledenlere karşı bütün araştırmalar durduruldu. Buna karşı tüm hızıyla yeni F Tipi cezaevlerinin inşası sürüyor.

19 yıl önce (1981) RAF tutsaklarının açlık grevlerinden bu yana çok şey değişti. Dışardaki duyarsızlık kısa sürede içerde de egemen oldu. İdeolojik ayrılıklar, kişisel tercihler ve dışardaki solun çaresizliği Almanya'da ki tutsakların unutulmasına yol açtı.

“Mücadele etmenin anlamı yok, bunların hepsi zaten suçlu” anlayışı toplumsal bir kabulleniş sayılıyor. Bunun arkasında her türlü politik örgütlenmenin parçalanması yatıyor. Köklü bir değişimin olanaksızlığı ve geçmişte yaşanmış mücadelelerin hafızalardan silinmesi amaçlanıyor. Onlar bu cesareti devrimcilerin zayıflığından alıyor. Öyleyse neden siyasi tutsaklarla dayanışmayı kendimize çıkış noktası yapmalıyım?

Biz, bu düzenin insanı kendisine yabancılaştıran ve yok etmeye çalışan özelliklerini görüp, buna karşı mücadele etmeyi gerekli bulan herkesi suskunluğu kırmaya ve siyasi tutsakların özgürlüğü için sokağa çıkmaya davet ediyoruz.

Nürnberg/Kızıl Bayrak

Nürnberg'de siyasal tutsaklarla dayanışma etkinlikleri

Sermaye devletinin zindan politikasına karşı, içeride ve dışarda hayatımızı hücreleştirmeye karşı mücadelemiz sürüyor. 22 Şubat Ulucanlar davasının iki hafta öncesinde başlattığımız (Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi olarak), kamuoyunu doğru bilgilendirme ve kitleleri politik olarak duyarlı hale getirme standlarımız, haftada bir olmak üzere devam ediyor.

16 Mart'ta stand, 17 Mart'ta siyasal tutsaklarla dayanışma gününden dolayı, Alman ilerici kamuoyu ve devrimci gruplarıyla ortak miting yaptık. Almanca-Türkçe bildirilerimizi hem okuduk hem de dağıttık. Okuduğumuz bildiri Devrimci tutsaklarla Dayanışma Komitesi olarak

hazırladığımız bildiriydi.

Mitinge BİR-KAR adına katıldık ve stand açtık. BİR-KAR'ın çıkardığı Almanca imza metinlerini imzalattırdık. Politik tutsaklarla ilgili çıkan protesto kartlarını dağıttık.

Standlarımız her hafta olmak şartıyla 18 Nisan'a kadar aralıksız devam edecek. Yeni durum ve olasılıklara karşı eylem biçimimizi de değiştireceğiz.

İçeri ve dışarıyı bize zindan eden faşist sermaye devletine karşı her alanda eylem ve etkinliklerimizi yoğunlaştıralım. Bu baharı, parti ve devrim baharı yapalım

Nürnberg'ten bir komünist

Emperyalist tekellerin “yeni düzen” masalları

Hızlanan ve yeni boyutlar kazanan tekelleşme süreci

Sermayenin tekelleşme süreci her geçen gün hızlanarak, yeni boyutlar ve biçimler kazanarak sürüyor. Sovyetler Birliği’nin dağılmasının ardından ‘90’lı yılların başlarında yeni bir aşamaya yükselen tekelleşme ‘98 yılında patlak veren Asya krizi ile birlikte tam hızını almış ve yeni bir düzeye sıçramış bulunuyor. Tekelleşmenin kazandığı düzey, bir ülkenin ulusal sınırları içinde gerçekleştirilen birleşme ve yutma operasyonlarını, eğer ölçeği olağanüstü değilse, tamamen sıradanlaştırmış durumda. Dünya pazarının toplamında en büyük payı gaspetmenin bir stratejik hedef olarak saptandığı bu yapılanma, ülkeler, hatta kıtalar arası ittifaklar ölçeğine endekslenmiş durumdadır. Borsalarda artık hergün hangi sektörde yeni ve tarihi bir rekorun kırıldığına bakılmaktadır.

Bu alanda yaşanan gelişmeler uzman basın üzerinden izlendiğinde, tekellerin en kısa süre içinde satın alacakları ya da yutacakları, eğer olmazsa ittifak gerçekleştirecekleri birilerini bulmanın uğraşısı içinde oldukları görülüyor. Ama, geniş kitlelere hitap eden günlük basında yer alan değerlendirmelerde bu süreç, son derece olağan ve olumlu olarak tanımlanmakta, iktisadi, mali, sosyal ve politik sonuçları tali gösterilmeye çalışılmakta ya da görmezlikten gelinmektedir. Buna rağmen, genelde üstünkörü de olsa yapılan değerlendirmelerde “savaş” kavramının sık sık kullanılması dikkati çekiyor. Burada elbette “savaş” kavramı ile, kapitalist sistemin aktörleri arasında sürmekte olan ticari ve mali rekabet, düzen içi bir hesaplaşma kastedilmektedir. Kıran kırana bir karakter kazanmış olan tekelleşme, kapitalist sistemin bir iç yapılanması kategorisine konulmaktadır.

Tekelleşmenin arka planında emekçilere karşı topyekun savaş var

Oysa, sözkonusu savaşın sadece tekeller, sermaye grupları arası bir çatışma olmadığı açıktır. Zira kapitalizmin “savaş” diye tanımlanan bu evrimi, toplumsal yaşamı her alanda toptan altüst edebilecek bir dönemin koşullarını hazırlıyor. Kapitalist sistemin kendisini bu şekilde yeniden yapılandırması, emekçi güçlerin tamamına karşı yürütülen topyekûn bir savaş eşliğinde yürütülüyor. Tekelleşme sürecinin arka planında esas olarak emekçi güçlere karşı yürütülen bu savaş tablosu duruyor. İki tekelin birleşmesinin hemen ardından ilan edilen toplu işten atma planlarının, bir tekelin borsa değerini arttırmak amacıyla başvurulmuş toplu işten atmaların, tekeller arası rekabetin gereği ücretlerin dondurulmasının, yoksul ülkelerden emperyalist metropollere yapılan astronomik ölçekteki sermaye transferlerinin, hammadde talanının, özelleştirmelerin vb., savaştan başka bir tanımı olamaz.

Bu savaşın görece bir sessizlik içinde yaşanmasının başlıca nedeni, sınıflar arası mevcut güçler dengesidir. Sermaye sınıfının güçlü konumda olması kapitalizmin yeniden yapılanmasını kolaylaştırdığı gibi, onun emekçi güçler aleyhine yarattığı sonuçların da hasıraltı edilmesini, taliymiş

gibi gösterilmesini sağlıyor. Zira, sermayenin dolu dizgin bir tempo ile sürdürdüğü saldırıları karşısında emekçi güçlerin tepkileri, Seattle’da olduğu gibi, sembolik olmanın ötesine henüz geçememektedir. Sermayenin saldırılarına karşı her ülkede farklı nitelikte

eylemlerle bir bizi emekçi direnişi kuşkusuz yaşanıyor. Ama bu direnişlerin kapitalist düzenin kendisini, ideolojik bir alternatif eşliğinde doğrudan hedefleyen bir nitelikte olmaması, sermaye düzenine hareket serbestliği kazandırmaktadır. Sınıf hareketi halihazırda sermaye düzeninin sürdürdüğü bu savaşa cepheden tavır alamamakta, yer yer tepki göstererek rahatsız olduğunu ifade eden bir savaş mağduru konumunda kalmaktadır.

Sisteme karşı hoşnutsuzluk büyüyor

Ancak, emekçi güçlerin örgütsüzlüklerine, dağınıklıklarına ve korkunç bir ideolojik baskı altında tutulmalarına karşın, dünya ölçeğinde genelleşmiş bir hoşnutsuzluğun işaretleri hızla çoğalmaktadır. Bu işaretlerin dış görünüşleri, ifade tarzları itibarıyla, kuşkusuz, aynı kalıba girmemekte, ortak bir tanıma tekabül etmemektedir. Fakat, biçimleri ne olursa olsun, değişik emekçi mücadeleleri tek tek irdelendiklerinde, özgünlüklerinden ve tali kriterlerinden soyutlandıklarında, ortaya temel bir çelişki ve ortak bir çıkış noktası çıkmaktadır. Görünürde, örneğin İran toplumunun sorunları ile Fil Dişi Kıyısı’nın sorunları arasında kıyaslanabilir bir benzerlik yoktur. Bu iki ülkenin durumunun Ekvator’unki ile asla kıyaslanamayacağı düşünülebilir. Ama bu üç ülkede son dönemde çok farklı biçimler kazanarak yaşanan gelişmelerin kökeninde hep aynı sorunlar, mevcut düzene karşı birikmiş tepkiler yatmaktadır.

Sermaye, emekçi kitlelerin kapitalist düzene karşı tepkilerinin her geçen gün arttığını, bu tepkilerin kendilerini ifade etme yolları aradığını görüyor. Kapitalizmin haydutluğuna karşı derinliğini tahmin etmenin hiç de zor olmadığı bu emekçi kitle öfkesinin değişik ülkelerden yükselen ve birbirini kollayan bir cereyana dönüşmesinin nasıl sonuçlar yaratacağını çok iyi biliyorlar. Onun için, sermayenin tekelleşmesi üzerine yürütülen propaganda bu gerçeğin bilinci ile gerekçelendiriliyor.

Bugün, sermayenin emekçi güçlere karşı yıkıcı bir savaş eşliğinde yürüttüğü tekelleşme gerçekleşirken, aynı zamanda birikmeye devam eden emekçi kitle öfkesinin patlak vermesini engellemek gerekiyor. Amaç, birisi henüz zayıf da olsa, her iki dinamğin çakışmasına meydan

vermemektir. Sermaye sınıfı için bu can alıcı bir soruna dönüşmüştür. Bir taraftan sermayenin yoğunlaşması olağan gösterilirken, tekelleşmenin dinamiği iktisadi gerekçelerle beslenirken, öte yandan da emekçi öfkesinin hedefi saptırılmaya çalışılmaktadır. Sermaye düzeninin bu politikasının bir benzerine ‘90’lı yılların başlarında tanık olunmuştu. Bir yandan Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku’nu dağıtma operasyonu yürütülürken, öte yandan da, süreci hızlandırmak için, emekçi kitlelerin sonuçtan ne kadar kazançlı çıkacaklarının propagandası yapılıyordu.

“Yeni dünya düzeni” kavramı kullanılarak yürütülen bu propagandayı özetlemek gerekirse; dünyanın çift kutuplu olmaktan kurtulmasının gereksiz gerilimi düşüreceği, silahlanma harcamalarını toplumun yararına kullanılabileceği, uluslararası ilişkilerde barışın, eşitliğin ve demokrasinin egemen olacağı, karşılıklı işbirliği sonucu iktisadi yaşamın ivme kazanacağı ve sonuçlardan her halükarda emekçi kitlelerin yararlanacağı, vb. iddia edilmekteydi. Sermaye dünyasının bu propagandasının sonuçları bugün yaşanıyor. Propaganda ile gerçek arasındaki uçurumun derinliğini ölçmek zor değildir. Sermaye dünyasının insanlığa vaad ettiği “yeni dünya düzeni”nin en somut kanıtı bugün Kosova’dır, Yugoslavya’dır, Kafkasya’dır, Irak’tır, baştan başa bir savaş alanına dönüşmüş olan Rusya ve Doğu Avrupa ülkeleridir, vb...

Sermaye düzeni kapitalizmi yeniden yapılandırırken, bunu emekçi güçlere karşı topyekûn bir saldırı, bir savaş eşliğinde yürüttüğünü söyledik. Bu savaşın faturası ve koşulları “yeni ekonomi” kavramı altında emekçilere dayatılmaya çalışılıyor. “Yeni dünya düzeni”nin bir varyantı gibi, on yıllık bir aradan sonra bu kez “yeni ekonomi”nin olağanüstü meziyetlerinin propagandası yapılıyor. Emekçi kitleler sermayenin tekelleşmesinin yarattığı ve yaratacağı vahim sonuçlara karşı önden “yeni ekonomi” kavramı ile uyuşturulmaya, kandırılmaya ve etkisiz kılınmaya çalışılıyor. Kontrolden çıkmış tekelleşmenin yarattığı her türlü maddi, manevi, iktisadi, sosyal vb, sonuçlara şimdilik katlanın, bedelini ödemeye razı olun, önünde engel olmayın, çünkü fedakarlığınızın meyvesini “yeni ekonomi”nin” sunacağı nimetlerde bulacaksınız deniliyor. Emperyalist koalisyon Irak halkına saldırdığında,

petrol fiyatları konusunda da benzer vaadlerde bulunulmuştu.

“Yeni ekonomi” kavramı ne anlama geliyor?

“Yeni ekonomi” kavramı neyi kapsıyor, ne anlama geliyor? Bu kavram medyada birkaç aydır yaygın bir biçimde kullanılmaya başlandı ve artık sermayenin saldırılarının en temel gerekçesini oluşturuyor. Adı artık pek anılmamaya dikkat edilen “yeni dünya düzeni” gibi muhtemelen bu kavram da, kısa sürede tüm burjuva iktisatçıların, politikacıların, kiralık kalemlerinin başlıca besmelesi olacaktır. Bu kavrama yüklenen misyonu kısaca özetlemek kolay değildir. Çünkü “yeni ekonomi” kavramı ile egemen sınıfların çok boyutlu politikası özetlenmeye çalışılmaktadır. Bu güçlüğe rağmen, herşeyden önce iki farklı şeyi birbirinden net çizgilerle ayırarak bir tanım getirmek gerekiyor. “Yeni ekonomi” kavramının temel dayanağı, esas olarak, iletişim, haberleşme ve ulaşım sektöründe son yıllarda yaşanan teknolojik sıçrayıştır. Modern teknolojinin sağladığı olağanüstü iletişim olanakları toplumsal yaşamın her alanında köklü bir değişime yol açmak üzeredir. Hatta birkaç yıldır bu değişimin pratik sonuçları yaşanıyor. Sorunun bir boyutu olan bu olanak ve kolaylık, bilimin ve teknolojinin insanlığa sunduğu bir nimettir.

Çok farklı bir yaklaşımla irdelenmesi gereken sorunun ikinci boyutu ise, bu olanakların ve kolaylıkların egemen güçler tarafından kullanımıdır. Egemen sınıflar bu nimetin arkasına saklanarak, onun kitleler üzerinde yarattığı pozitif çağrışımı kullanarak, politikalarını “yeni ekonomi” olarak yeniden tanımlamaya çalışıyorlar. Amaç bilimin ve teknolojinin sözkonusu alanda kaydettiği sıçramayı bir egemenlik aracına dönüştürmektir. “Yeni ekonomi” ile kastedilen, sorunun maske rolü gören birinci değil silah işlevi gören bu ikinci boyutudur. Yani, sözkonusu olanakların toplumsal yaşamda sunduğu kolaylıklar bir gerçekse, bu kolaylıkların egemen sınıflar tarafından kullanımı ise apayrı bir gerçektir.

İletişim olanaklarında doğan radikal değişim geleneksel toplumsal alışkanlıkları ve hatta çalışma ve üretim tarzını hallaç pamuğu gibi savurma perspektifini açıyor. İletişim, haberleşme, ulaşım ve bunlara bağlı tüm toplumsal faaliyetler alışılmadık bir kolaylık ve yetkinliğe kavuşmaları, beraberinde toplumsal yaşamı birçok açıdan yeni kalıplara dökmeyi getirecektir. Bu olanaklar, mevcut aşamada, bilgisayar teknolojisi, onun bir kullanım biçimi olan internet ağı ve bunların bir yan ürünü olarak tanımlayabileceğimiz cep telefonu sistemi gibi başka uygulamalarla sınırlı gibi görünmektedir. Ancak, bu olanakların sunduğu kolaylıklar bilimsel ve teknik bir perspektifle irdelendiğinde, toplumsal yaşamın her alanında yaratacakları değişimin çok daha köklü olacağı açıktır. İşte sermaye düzeni bu perspektiften yararlanarak toplumsal yaşamı kendi çıkarlarına göre biçimlendirmek istiyor.

“Yeni ekonomi” kavramına yüklenen misyon özünde budur. Tekeller bir yandan birbirlerini batırırken, rekabetteki konumlarını korumak için emekçilerin kemerlerini sıkarken ve sonuçta binlerce işçinin işine son verirken; öte yandan da astronomik rakamlar harcayarak internette “sit”ler

açarak direkt satışlara hazırlanmaktadırlar. Aradaki çelişki “yeni ekonomi” kavramı ile açıklanmakta, bunun ilerde yeni istihdam kaynakları açacağı ve işten atılmış olan emekçilerin de mükafatlarını artık o bilinmeyen tarihte alacakları iddia edilmektedir. Bu mantığı çok değişik sektörde yaşanan sayısız somut örnek üzerinden tanımlamak mümkündür. Örneğin, Almanya’nın iki en önemli bankası olan Deutsche Bank ile Dresdner Bank birleşerek dünya sıralamasında ikinci konuma yükselmekte, birleşme sonucunda ülkedeki 3.800 ajansın önemli bir bölümünü kapatarak 16.500 emekçinin işine son vermeye hazırlanmaktadırlar.

Borsalar sistemin kumarhanesi olarak iş görüyor

Yine son dönemle hızla yayılmakta olan “Start-Up” modası, kapitalizmin pusulasının saşırması olduğunun ve mezarını hızla kazdığının bir göstergesidir. Bilgisayardan anlayan iki genç kafadar bir araya gelerek, elektronik bir adresten başka bir şey olmayan ve adına “Start-Up” denilen bir şirket kuruyorlar. Geleceğin teknolojik ihtiyaçlarına ilişkin hazırladıkları sözde bir projeyi sermaye piyasasına sunarak, anında dev bir sermaye toplayıp borsada kotasyona giriyorlar. Ortada ne ürettikleri, ne yarattıkları bir şey var. Sadece kağıt üzerinde kalan sayısal lotodan beter bir oyun. Eğer borsada şansları yaver gidip başkalarının mal varlığına el koymayı başarırlarsa, “Start-Up”ları ansızın uluslararası bir tekele dönüşüyor. Eğer tam tersi olursa, ne gören oluyor ne de duyan. Ama buna rağmen, işsiz bırakılan insanlara “Start-Up”ınızı kurun diyecek kadar arsız davranılabiliriyor.

Emperyalist güçler arasında borsalar üzerinden yaşanan saflaşma

Bu uluslararası dolandırıcılığın, organize suç şebekesinin mezzetleri “yeni ekonomi” adı altında kitlelere afyon gibi şırınga edilirken, koparılan yaygaranın gölgesinde sermaye çevreleri birbirlerini boğazlamayı sürdürüyorlar. Listesi

günübirlik uzanan bu boğazlaşmanın en son örneklerinden birisi, kısa süre önce Avrupa borsalarında yaşanan saflaşmadır. Bu saflaşma, iddiaların tersine, bir mali operasyon değil emperyalist güçler arası dalaşmanın bir uzantısı, hatta bu dalaşmanın kazandığı ileri düzeyin kanıtıdır. Avrupa Birliği içinde mali kudret sahibi iki borsa bulunmaktadır. Birisi Londra’nın City’si, diğeri ise Frankfurt borsasıdır. Diğer borsalar başa oynayamadıkları gibi, özellikle Frankfurt borsasına yem olma

korkusuyla yaşıyordu.

Geçtiğimiz günlerde “nötr” bir alan saydıkları Londra’da, Paris, Amsterdam ve Brüksel borsalarının Euronext adı altında birleştikleri ilan edildi. Böylece, Avrupa Birliği’nin mali piyasasında iç güçler dengesi yeni bir yapı kazandı. Frankfurt borsasına karşı Fransa’nın önderliğinde bir alternatif oluşturulmuş oldu. “Federation of European Stock & Exchange”in 31 Ocak 2000 tarihli verilere dayarak yaptığı tablo, Avrupa borsaları arasındaki mevcut güç

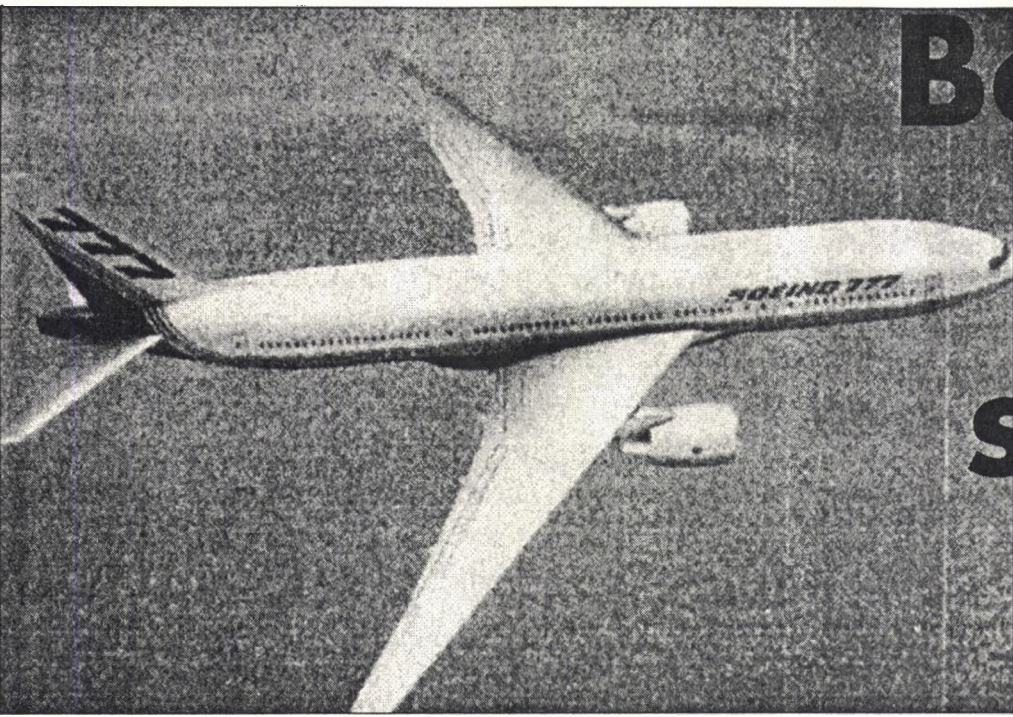
dağılımını şu şekilde belirliyor:

Londra: 2.810.294 Milyar Euro
Euronext: 2.219.076 Milyar Euro
Paris: 1.424.616 Milyar Euro
Amsterdam: 632.168 Milyar Euro
Brüksel: 162.292 Milyar Euro
Frankfurt: 1.442.696 Milyar Euro

Yapılan resmi açıklamalara göre, bu borsa ortaklığı “yeni ekonomi” ile gerekçelendirilmekte ve bu iddianın ciddi olduğunu kanıtlamak için de yeni oluşumun adına “next” kelimesi eklenmektedir. Almanya’nın hassasiyetini örselememek için Londra’daki bu saflaşma nasıl gerekçelendirilirse gerekçelendirilsin, esasında Almanya ile Fransa arasındaki rekabet ve çekişmeden başka bir anlam taşımamaktadır. “Yeni ekonomi” maskesi emperyalistler arası rekabet gerçeğini gizlemeyi başaramıyor.

Kaldı ki, bu türden laf cambazlıkları ile emekçi kitlelerin taleplerini dizginlemek, öfkelerini bastırmak kolay olmayacaktır. Birkaç haftadır Fransa’da yaşanan mücadele dalgası bunun bir kanıtıdır. ‘99 bütçesinde 50 milyar franklık bir girdi fazlalığı olduğunun öğrenilmesiyle birlikte, başta sağlık ve eğitim olmak üzere birçok sektörden emekçileri, öğrenciler, öğrenci velileri sokaklara döküldüler. Düne kadar popülerite rekorları kıran hükümetin başı belada. Birkaç bakanı harcamakla kurtulacağından emin olsa hiç tereddüt etmeyecek. Kitleler bu gelir fazlalığının, birilerine peşkeş çekmek ya da “Start-Up”lara yatırmak yerine, kamu sektöründe istihdamı artırmak, çalışma koşullarını düzeltmek, dar gelirliğin alım gücünü desteklemek için kullanılmasını talep etmektedirler. Bu durumu Fransa’nın bir özgünlüğü de değildir.

Boeing grevi başarıyla sonuçlandı

tabakasının bu eyleminin kadrolar aracılığı ile kırılışını hala sarılmamış bir yara, bir dönüm

noktası olarak tanımlamaktadırlar.

Elbette Boeing eyleminin yarattığı atmosfer bu dönemin geride kaldığı anlamına gelmiyor. Sadece yaşanmış olan bir değişimi, yeni bir süreci açığa çıkarıyor. Boeing örneği üzerinden kendisini ifade eden bu yenilik genel bir karaktere sahiptir ve asıl önemli olan da budur. Artık sermaye düzeni kendi evlatlarına cepheden saldırarak kadar azgınlaşmıştır. Kapitalizmin bu azgınlığı, bazı çevrelerin iddia ettikleri gibi, sermaye düzeni ile kadroları arasında yaşanan bir "boşanma" düzeyine indirgenemez. Deyim yerindeyse, aile içinde yaşanan çatışma, kapitalist düzenin çözümsüz yapısal sorunlarının bir göstergesidir. Sorunların uzlaşma sağlanamaz ölçekte olduğunun bir kanıtıdır.

Bugün her sektörde mevcut tekel veya işletmelerin sayılarının iflas, birleşme ve yutma operasyonları sonucu hızla azaldığına tanık oluyoruz. Hızlanan tekelleşme süreci, beraberinde ayakta kalan tekeller arasında savaşın ölçeğini büsbütün arttırmaktadır. Bu nedenle, tekellerin saldırılarına sadece rakipleri hedef olmamakta, tekelleşmenin istihdam, ücret politikası vb. alanlardaki faturası sadece işçi sınıfına dayatılmamaktadır. Düne kadar titizlikle korunan kadroların da boğazı ve kemeri sıkılmaya başlanmıştır. Sermaye ve üretimin yoğunlaşma sürecinin hızla ilerlediği bir dönemde Boeing'de yaşanan eylem, aynı kategoride yer alacak başka çatışmaların bir ön habercisidir.

Bu nedenledir ki, sermaye basını Boeing grevi karşısında çok özel bir tavır takındı. ABD gibi bir ülkede 22 bin kişinin çalıştığı Boeing gibi bir tekeli zora sokan ve haftalarca süren bu eylemden mümkün olsa hiç bahsetmeyeceklerdi. Konu arasında birkaç satır ile işlenerek; grev devam ediyor, Boeing'in borsa kotunda biraz düşüş var demekle sınırlı kalındı. Bir işçi eylemi karşısında burjuva medyanın bu türden bir tavrının mantığını anlamak son derece kolaydır. Burjuva medya işçi eylemini kamuoyuna duyurmamaya çalışır, ya da ona kara çalmak, karşı bir kamuoyu oluşturmak için işler. Boeing eylemi ise, ne görmezlikten gelinmiş ne de ona kara çalmak mümkün olmuştur. Bu nedenle bu grev tartışma konusu dahi edilmek istenmemiştir. Çünkü sistemin ağırlaşan iç çelişkilerine bu kez bir başka açıdan ışık tutmak, üzerinde bugüne kadar hep uzlaşmış ayıplarını ortaya dökmek gerekecekti.

Boeing eyleminin ortaya çıkardığı ve dikkate değer olan hususlardan birisi de, eylemin

sonuçlanmasında belirleyici bir rol oynayan dış faktörlerdir. Bu da gelecekte emek-sermaye çatışmasında giderek önem kazanacak bir eğilimdir. Boeing tekeli, işçi eylemlerini kırmada başvurulan yöntemlerin hiçbirisini kadrolara karşı uygulayamamıştır. Ne polise başvurabilmiş, ne de işsizler ordusunu grev kırmak için seferber edebilmiştir. Ama Boeing yönetiminin gözleri hep Wall Street borsasının endeksine ve rakibi Airbus'un sipariş karnesine takılı kalmıştır. Boeing hissedarlarının ivedi sorunu, tekelin ürettiği uçakların kalitesi, onun istihdam veya ücret politikası vb. değildir. Aynı şekilde, ABD'nin ulusal sanayi politikası, ulusal çıkarları onlar için ivedi bir endişe teşkil etmemektedir. Onlar gününbirlik bilgisayar ekranları önünde Wall Street borsası endeksine göre rantlarının hesabını yapıyorlar. Gerisi onları hiç ilgilendirmiyor. Onun için Boeing kadroları ile karşı karşıya geldiğinde ve sorun Boeing'in rakibi Airbus için bir avantaja dönüştüğünde, hissedarlar kim fazla rant sağlıyorsa sermayelerini ona yatırmaya başladılar.

Bu nedenle Boeing yönetimi için kadrolarının taleplerini kabul etmekten başka bir seçenek kalmadı. Sorunun bu yönü ile dikkati çekmek istediğimiz, sadece sermayeyi ürkütmenin ve kaçışını hızlandırmanın bilinen kolaylığı değildir. Her işçi eylemi sermayeyi ürkütmüş ve kaçışa zorlamıştır. Günümüzde sermaye dolaşımının önündeki tüm engellerin kaldırılmış olması, sermayenin kaçışını daha da kolaylaştırıyor. Ancak, esas yenilik, sermayenin akibetini borsa endeksine dayanarak reel zaman içinde izleme olanağıdır. Yatırımın kâr ya da zarar getireceğini anlamak için yıl sonu bilançosunun sonuçlarını beklemek gerekmiyor. Rant gelirinin seyrini izleme olanağı, her an herşeyi altüst etme tehlikesi yaratıyor.

Küreselleşme ile yeni iletişim olanaklarının yarattığı bu durum, spekülasyon ekonomisinin ivedi çıkarlarına endekslenen kapitalist sistem açısından esas olarak iki sonuç doğuruyor. Birincisi, her an dev vurgunların vurulmasının kolaylığıdır. Günümüzde sermaye sahipleri vurgun vurmanın kolaylığının meyvelerini topluyorlar. Gününbirlik gerçekleştirilen vurgun rekorları bunun kanıtıdır. Ancak, henüz arka planda kalan madalyonun öteki yüzü ise, aynı ölçekte çöküşlerin de her an yaşanabileceğini gösteriyor. Sermayenin hızla el değiştirmesi ve yoğunlaşması, sözkonusu rekabeti daha da keskinleştirmekten ve bir çöküş dinamiği yaratmaktan başka bir sonuç yaratamıyor. Wall Street borsasının Boeing yönetimi üzerinde zımnen bir baskı aracına dönüşmüş olması, kapitalist sistemin hassasiyetlerini ve gelecek sürecin karakteristiklerini ortaya koyması bakımından da anlamlıdır.

Merkezi Seattle'de bulunan ABD Boeing tekelinin mühendis ve teknisyenlerinin 9 Şubat günü başlatmış oldukları grev eylemi 20 Mart'ta sona erdi. 40 gün devam eden eylem sonucunda, Boeing kadroları ileri sürdükleri taleplerinin tümünü yönetime kabul ettirmeyi başardılar. Boeing yönetimi, maliyeti düşürerek yeni pazarlar kazanma, özellikle de başlıca rakibi Airbus'e karşı rekabetteki konumunu sağlamlaştırma gerekçesiyle işçi haklarını başarıyla tırpanladıkları sonra, sıranın beyaz yakalılara, yani mühendis ve teknisyenlere geldiğini ilan etmişti. Bu saldırının başlatılması sonucu, kadrolular sendikası SPEEA ile tekel yönetimi arasında Şubat ayında sürdürülen ücret, prim ve emeklilik sistemine ilişkin pazarlıklar başarısızlıkla sonuçlanmış, grev kaçınılmaz olmuştu.

Boeing kadrolarına karşı başlatılan bu toplu saldırı, alışılmışın tersine, karşılıksız kalmadı. Eşine az rastlanır bir kararlılık ve birliktelikle mühendis ve teknisyenlerin hemen hemen tümü (22 bin olan toplam mevcudun 19 bini), görüşmelerin başarısızlıkla sonuçlanmasının hemen ardından, işi topluca bırakarak direnişe geçtiler. Kadro eylemi ABD kamuoyunda sempatiyle izlendi ve işçilerin de desteğini aldı.

Boeing yönetiminin saldırı politikasını toptan geri çekmesi sonucu eylem son buldu. Boeing kadrolarının tarihsel bir örnek olarak tanımlanan bu eylemi birçok açıdan son derece önemli dersler içermektedir. Elbette, geleneksel olarak sermayenin beşinci kolu sıfatı ile anılan beyaz yakalıların neden direnmek zorunda kaldıklarını, neden sonuna kadar direndiklerini ve mücadelelerini zaferle taçlandırdıklarını, tekel yönetiminin niçin geri adım attığını, eylemin kendi özgüllüğü içinde irdelemek önemlidir. Ancak bu eylemin esas önemi, Boeing tekeli ile kadroları arasında beliren çelişkilerden ibaret olmayıp, başka bir düzeydedir.

Kadroların yönetime bayrak açmaları ve mücadele yoluyla taleplerini dayatmaları kuşkusuz bir yeniliktir. Zira yakın bir döneme kadar tekeller işçi sınıfına yönelik saldırılarını kadrolardan yararlanarak uygulamaya koyuyorlardı. Bu bağlamda en anlamlı örneklerden biri 1980 yılında İtalya'da yaşanmıştı. Grevde olan Fiat işçilerinin eylemini kırmak amacıyla yönetim onbinlerce mühendis ve teknisyeni sokağa dökmüş ve işçi sınıfına ağır bir darbe vurmuştu. İşçi önderleri, emekli sendikacılar, İtalya işçi sınıfının elit

Newroz çalışması üzerine

Kitlelere yönelik çalışmamız engelenemeyecektir!

21 Mart'ta bir Newroz'u daha karşılayacağımız coşkusu ile politik/pratik faaliyetimizin bir ayağı olan afişleme ile çalışmalarımıza başladık. Amacımız propaganda araçlarımızdan biri olan afişlerimizi nokta yerlere vurarak, Türk ve Kürt işçi ve emekçileri, "İşçilerin birliği halkların kardeşliği için mücadeleye" çağırılmaktadır.

Bir yandan teslimiyete, diğer yandan ise burjuvazinin Newroz'un anlam ve önemini içini boşlatmasına karşı durmalıydık. Çalışmalarımızın önem ve anlamına bu bilinçle yaklaştık. Çalışmalarımızı bugüne kadar hiçbir güç durduramadı. Ne gözaltılar, ne işkenceler ne de tutuklamalar. Hiç bir saldırı bizi çalışmalarımızdan alıkoyamadı ve koyamayacaktır. Bu saldırılar sadece sınıf kinimizi biletti, öfkemizi artırdı. Devrime ve sosyalizme olan inancımızı perçinledi.

Bu bakış açısıyla çalışmalarımıza başladık:

İlk önce Topkapı- Küçükçekmece arası E-5 kara yoluna gidiyoruz. Topkapı girişine vuruyoruz. Sırası ile Cevizlibağ, Ambarlar, Merter, Ömür Durağı'nı, İncirli köprü altını afişledik. Bu arada bir faşistin ulumaları dikkatimizi çekiyor. Pek fazla ciddiye almıyoruz. İncirlik girişini vuruyoruz ve oradan Çocuk Sitesi durağına geçiyoruz. İhbar yemiş olacağız ki, durağın yanındaki küçük ağaçlığın içine polislerin pusu attığının farkına varıyoruz. Burayı sonraya bırakıp, diğer duraklarda da bekleme ihtimalini göz önüne alıyor ve birkaç durak atlayarak, Küçükçekmece'ye gidiyoruz. Burada üç noktaya vuruyoruz ve tekrar Çocuk Sitesi'ne geliyoruz. Ortalık sakin. Hemen afişe başlıyoruz. Planımız buraya kırk tane vurmaktı. İlk yirmi taneyi vuruyoruz. İkinci yirmi taneyi bitirmek üzereyken, site bekçileri bize bakarak telsizlerine sarılıyorlar. Gözcümüz bunu bize bildiriyor.

İlk önce bir polis ekip arabası yanıımızdan hızla geçiyor. Ardından bir polis minibüsü yolun kenarından bize doğru yanaşiyor. Geri çekilecek fazla bir yer olmadığından olacak ki, yavaş yavaş geliyor. Biraz sonra yanıldıklarının farkına varacaklar. Bir yoldaşımız imkansız başarılar duvara tırmanıp ağaçların arasına dalıyor. Diğer iki yoldaş ise koşmaya başlıyor. Polis önden koşan yoldaşın önünde duruyor ve polisler inmeye başlıyorlar. Yoldaş bu sefer ani bir refleksle geriye doğru koşmaya başlıyor. Yetişemeyeceklerinin farkında olacaklar ki ağaçlıklara doğru yöneliyorlar. Oradaki yoldaşımızı gözaltına alacaklardı akıllarınca. Diğer iki yoldaş ise tam üst geçitten karşıya geçecekken, bekçilerin geçidin dibinde beklediklerinin farkına vararak, taksi tutup oradan uzaklaşıyorlar. Belli ki polislerin yapamadığını onlar yapacaklardı.

Ağaçlıktaki yoldaşımızı çok sıkıştırmalarına rağmen gözaltına alamadılar. Böylece afiş ekibi kayıpsız bir şekilde geri çekilmiş oldu.

Birkaç gün sonra tekrar afişe çıkıyoruz. Bu sefer hedef Şişli Abide-i Hürriyet Caddesi, Halıcıoğlu, Edirnekapi ve Bayramtepe.

Abide-i Hürriyet Caddesi'nden başlıyoruz. Halıcıoğlu ve Edirnekapi'daki vuracağımız noktaları başarı ile bitiriyoruz. Buradan Bayramtepe'ye gidiyoruz. İlk önce Bayramtepe yolu girişine vuruyoruz. Tam bitirdiğimiz anda, iki polis arabası geliyor ama bizim farkımıza bile varmıyor. Sanki at gözlüğü takmışlar da öyle geziyorlar.

Bayramtepe semt içine giriyoruz. Kürt çocuklarının bizi Newroz afişi yaparken görmeleri onları o kadar sevindiriyor ki coşkularından yerlerinde duramıyorlar. Hele bir tanesinin, merak etmeyin amca, "yırtmak isteyen olursa onu benzetiriz" demesi bizleri de coşkulandırıyor. Kürt analarının bizi gördüklerinde Kürtçe selam vermeleri, biz anlamasak da büyük sevinç veriyor. Sırasıyla semt içini vurduktan sonra, meydandaki trafuyu da süsleyerek çalışmamızı noktaltıyoruz. Düşman şunu iyi bilmelidir ki, afiş çalışmalarımızın ardı arkası kesilmeyecek. Afişlerimiz, her ne olursa olsun, kitlelerin dikkatine sunulacaktır.

"Newroz İsyandır, İsyân Kurtuluş!"

Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!

Gazi emekçileri saldırılar karşısında yılmayacak!

Kızıl Bayrak okurları olarak sabah saat 7:00 gibi buluşup Cemevi'ne doğru gittik. Saat 8:30 gibi çeşitli devrimci hareketlerin okurları ile birlikte küçük bir kitle oluşturduk. Mehmetçik ilköğretim okulu önünden Cemevi'ne doğru yürüyüşe geçtik. "Gazi faşizme mezar olacak!" sloganını atmaya başladık. Polis saldırıya geçti. Birkaç kişi hariç kitle gözaltına alındı.

Yeniden toparlanıp bir grup daha oluşturup yürüyüşe başladık. Bir kaç kişi ile birlikte alttaki sokağa geçtik. Devletin bekçi köpekliğini yapan iki karmaskeli kontr-gerilla üstümüze doğru yürümeye başladı. Taş alıp fırlatmaya başladık. Gazi ilköğretim okulu önünde bizi de gözaltına aldılar. Gazi Karakolu'na göturdüler.

Ardından İstanbul'un tescilli işkence merkezi olan İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne doğru yola çıktık. Yaklaşık üç saat sonra İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne götürülmeden gruplar halinde Fındıkzade'den serbest bırakıldılar.

Katil devlet beş yıl önce yaptığı katliamın anmasına gelen kitleyi, baskı ve terör yöntemi ile sindirmeye çalışmaktadır. Ama bunu başaramamakta, sahiplenmenin önünü kesmeye tankları, panzerleri, tüfekleri yetmemektedir. Gazi emekçileri bu saldırılar karşısında yılmayacak, er ya da geç bu ablukayı yaracaktır.

Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!

Gazi Mahallesi'nden Kızıl Bayrak Okurları

"Tek çare kurtuluş yolunda savaşmak"

İsmi Ahmet, ilkokul dördüncü sınıfa gidiyor. Annesi evlere temizliğe gidiyor. Babası çalışmıyor. Annesiyle babası sürekli kavga ediyor. Bu Ahmet'i oldukça etkiliyordu. Zaten sınıftaki durumundan belli oluyordu. Önlüğü bile yoktu. Kalem hiç yoktu. Defter, kitap sormaya bile gerek kalmadan, derslerine başkalarının kitaplarından çalışıyordu. Oldukça zor geliyor olmalıydı ki, kitap ve defter istedi benden, sınıfa ilk girdiğimde. Öğretmeni sanmış olmalı ki bana yakın durmaya çalıştı. Daha sonra sordu: Siz niye burdasınız? Cevabını verdim ve ileriki yıllarda belki öğretmeni olabileceğimi söyledim. Daha sonra ben sordum ne olmak istediğini ve benzer soruları. O da cevap verdi. Okula devam edebilmesinin imkansız olduğunu söyledi.

Evet Ahmet küçük bir çocuktuk. Ama yüreği öfke dolu bir çocuk. Kapitalizmin vahşetine karşı bir öfke bu. Düzenin pisliklerine kanmayan bir öfke. Zindanlardan özgürlük naraları atan tutsakların öfkesi gibi büyüktü öfkesi. Hayatı sevmek ve yaşamak istiyordu artık insanca.

Ahmet büyüyecek ve belki de bir fabrikaya işçi olarak girecekti. Bilinçli bir işçi olacaktı. İşçileri örgütleyecekti. Tek kurtuluş yolunun devrim ve sosyalizm olduğunu haykıracaktı bize. Ahmet'in çaresinin bu olduğunu hepimiz biliyoruz. Kurtuluş yolunda savaşmak.

Kahrolsun gerici, paralı eğitim!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Kurtuluş Ahmet ve Ahmet'in arkadaşlarının elinde!

Gaziantep'ten bir Kızıl Bayrak okuru

"Gücümüzü birleştirip örgütlenmeliyiz!"

Tekstil sektöründe çalışan bir işçiyim. Sektör olarak da sömürünün yoğun olduğu fabrikamızda, 12 saat ve iki vardiya şeklinde çalışmaktayız. Sigortasız, sendikasız, küçük yaşta işçi çalıştırma, sağlıksız iş koşulları, zorunlu mesailer, düşük ücret vs. koşullarda çalışmaktayız. Sermaye sınıfı gün geçtikçe sömürücü etkisini yaygınlaştırmaya, saldırı paketlerine yenisini ekleyerek bizleri ehlileştirmeye çalışmaktadır.

Aynı zamanda uzun süren çalışma saatleri ve zorunlu mesailer nedeniyle, bizler de kendi gücümüzün farkında olamıyoruz. Yoğun ve baskıcı iş koşulları bize insan olduğunuzu unutturuyor.

Düşünmeyen, sormayan, sorgulamayan, kendisine ve çevresine yabancılaşan insanlar

topluluğu yaratmaya çalışan sömürücü sistem şunu unutuyor: Baskıların yoğun olduğu yerlerde her zaman isyan vardır. Sermaye sınıfı biz işçi-emekçilere ezilen kesime karşı çok sistemli ve örgütlü saldırılar geliştiriyorsa, bizler de gerçekte insan olduğumuzu, insanca yaşamayı ve insanca iş koşullarında çalışmayı hak ettiğimizi hatırlamalıyız. Gücümüzü birleştirip örgütlenmeliyiz.

Bizlerin alınteri üzerine kurdukları sistemlerini üretimden gelen gücümüzle alaşağı etmeliyiz.

Üreten bizsek yöneten de bizler olacağız.

Kahrolsun sermaye iktidarı!

“TKİP, Türkiye işçi sınıfını ve emekçilerini, proletarya devrimi ve sosyalizmden yana herkesi, bu programla yükseltile bayrak altında birleşmeye, burada tanımlanan amaçlar ve hedefler uğruna savaşmaya çağırır.”

TKİP, dünyada ve Türkiye’de başarı ve yenilgilerle dolu zengin bir devrimci tarihin mirasçısıdır. Bu program, Marks ve Engels tarafından temelleri atılan ve Lenin tarafından geliştirilen bilimsel sosyalizmin 150 yıllık birikimi üzerinde yükselmekte, proleter devrimler çağını başlatan Büyük Sosyalist Ekim Devrimi’nin teori ve pratiğinden beslenmektedir. Türkiye’nin devrimci teorik ve pratik mirasının bilimsel temellere dayalı eleştirel bir sentezi olan bu program, modern revizyonizme, sosyal-reformizme ve küçük-burjuva halkçılığına karşı yürütülen ilkeli bir mücadelenin ürünüdür.

Bu program, insanlığı, uygarlığı ve doğayı yıkıma sürükleyen emperyalist-kapitalist dünya düzenine karşı, Türkiye topraklarından yükseltile devrimci bir savaş bayrağıdır. Türkiye’nin çürümüş ve kokuşmuş kapitalist sömürü ve zulüm düzenine, onun gerisindeki uluslararası emperyalizme karşı militan bir savaş ilanidir.

TKİP, Türkiye işçi sınıfını ve emekçilerini, proletarya devrimi ve sosyalizmden yana herkesi, bu programla yükseltile bayrak altında birleşmeye, burada tanımlanan amaçlar ve hedefler uğruna savaşmaya çağırır.

“Komünistler kendi görüşlerini ve amaçlarını gizlemeye tenezzül etmezler. Hedeflerine ancak şimdiye kadarki tüm toplum düzeninin zorla yıkılması yoluyla ulaşılabileceğini açıkça ilan ederler. Varsın egemen sınıflar bir komünist devrim karşısında titresinler. Proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecekleri bir şeyleri yok. Kazanacakları bir dünya var.”

“Bütün ülkelerin işçileri, birleşin!”

Kızıl Bayrak